

ဒဂုန်ရွှေမျှား ဝိမ်းခက်
အလယ်စုဂီတ

BURMESE
CLASSIC
CD

www.burmeseclassic.com

cover : Mrs Kyaw
computerised
colour separation

Published by Future Time Idea Group

Building No. 45, (3rd Floor), 92 St, Kandawgalay, Yangon. Ph:250862

အပိုင်းများ စာအုပ် အလယ်စဉ်

စီစဉ်သူ
ကိုခင်ဝင်း၊ ကိုသန်းနိုင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၇၀၀ /၉၉ (၇)]
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၉၀ /၉၉ (၉)]

ဒုတိယအကြိမ်၊

တန်ဖိုး
၂၂၅ ကျပ်

အုပ်ရှေ့
၅၀၀ အုပ်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ
Idea Myanmar

မျက်နှာပိုးကာလာခွဲ
CONQUEROR

ကွန်ပျူတာစာစီ
CONQUEROR

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ပုလေး၊ မြင့်နိုင်စာပေ (မြို့ ၀၃၀၈၀)
ဇာတိကပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၁၂၊ ၉၂ လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်
ဦးမြတ်ကျော် (မြို့ ၀၅၇၇၈) မြတ်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၁၇၊ လမ်း ၃၀၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဒေါ်ပုလေး (မြို့ ၀၂၆၃၉)၊ ဇာတိကပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၁၁၂၊ ၉၂ လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်
ကိုကျမား

Future Time Idea Group

ထုတ်ဝေဖြန့်ချိထားသော အောက်ဖော်ပြပါ စာအုပ်များကို အလိုရှိ၍ စာရေးမှာယူလိုပါက

တစ်မျိုးကို (၃) အုပ်နှင့်အထက်မှာယူပါလျှင် မူရင်းတန်ဖိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊

(၁) အုပ်မှ (၂) အုပ်ထိ မူရင်းတန်ဖိုးနှင့် စာအုပ်ကို ပူးတွဲကျွမ်းကျင်လည်းကောင်း၊

V.P.L ဖြင့် ပို့ပေးပါမည်။

ရရှိနိုင်သောစာအုပ်များ

၁။ သိန်းဖေမြင့်	သီတာပြုံး	တန်ဖိုး ၂၀၀ ကျပ်
၂။ ဇင်နင်းယု	ပိုးခန်းသီးနှောက်ကွယ်မှငရဲခန်းများ	၁၂၀ ကျပ်
၃။ ဂိုလ်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)	ခေါင်းဖြတ်တောင်ခရီး	၁၂၀ ကျပ်
၄။ သု (သဒ္ဒမုရသီ)	အလိမ္မာပုံဝတ္ထုများ	၂၀၀ ကျပ်
၅။ သိန်းဖေမြင့်	ကျွန်တော်၏ အချစ်ဦး	၂၂၅ ကျပ်
၆။ ဇင်နင်းယု	လမ်းကြီးသာစမ်းပါ	၁၈၀ ကျပ်
၇။ တက္ကသိုလ်သွင်သီရိ	ကောင်းမှုတောင်းဆု ပြည့်ဝကြစေသော	၁၇၀ ကျပ်

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

၁။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်	ညီမလေးရယ် ခိုးရိပ်မိတယ်
၂။ သော်တာဆွေ	ဟာသဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သစ်
၃။ ဒဂုန်တာရာ	စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သစ်
၄။ တက္ကသိုလ်သွင်သီရိ	သူ့ဘဝ၊ သူ့အလှ၊ သူ့အတ္ထု
၅။ တက္ကသိုလ်သွင်သီရိ	တုန်းမရ သူတို့ဘဝ သူတို့အလှ
၆။ ဒဂုန်ရွှေများ	စောရမောင်မောင်
၇။ သော်တာဆွေ	ရသဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သစ်

Future Time Idea Group

အမှတ် ၄၅ (တတိယလွှာ)၊ ၉၂ လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၅၀၀၆၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

စန္ဒရားခလုတ်ကလေးများပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျား လှုပ်ရှား နေသော သူ၏ လက်ချောင်းများကို စန္ဒရားဆရာ ကိုခင်မောင်လတ်သည် လုံးဝ သတိမထားသည့်ဟန်ဖြင့် စန္ဒရားကို ငြိမ့်ညောင်းသဘာဝစွာတီး လျက် ရှိ၏။ သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် လက်ယာ (ညာသံ) ဘက်တွင် တီးနေရာမှ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဘယ်သံပြောင်းသည့် ခလုတ် များကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် မထိတထိသွား၍ တို့လိုက်၏။ ဤသို့ တို့လိုက် ခြင်းမှာ သီချင်း၏ နောက်ဆုံးပိုဒ်ကို ဘယ်သံဖြင့် အပြီးသတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

သီချင်းကြီး သီချင်း အဲအန်ဘောလယ်များတွင် အလွန်အဆွဲအငင် ကောင်းသူဖြစ်၍ ဤသို့သီချင်းကြီးများကို တီးရာတွင် အခြားသူများနှင့် မတူအောင် ပီပီသသ ကြွကြရွရွ တီးတတ်သဖြင့်လည်း “စန္ဒရားချန် ပီယ” ဘွဲ့ကို ရခဲ့လေသည်။ ပရိသတ်များ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ယခု တီးခတ်လျက်ရှိသော ဂန္ထမာတောင်ပတ်ပျိုးမှာလည်း သူ့အကြိုက်နှစ်သက် ဆုံး အနိုင်နင်းဆုံး သီချင်းကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။

ရုပ်ရှည်အားဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အရပ်ရှည်ရှည် မိန်းမ ပါးပါးနှင့် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိရာ စန္ဒရား ခလုတ်များကို တို့ကာ ထိကာ ကစားနေသော သူ၏ လက်ချောင်းက

လေးများသည် ဖယောင်းတိုင်တမျှ သွယ်လျားပျော့ပျောင်း၍ နူးညံ့လှပေ၏။ အနုပညာသမားတစ်ယောက်၏ လက်ချောင်းများ ပါပေတည်း။

သူသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရာမှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့အနည်းငယ် တိုးလိုက်၏။ စန္ဒရားခလုတ်ကလေးများသည် နေ၏ အလင်းရောင်နှင့် အတူ မီးရောင်အောက်တွင် ဆင်စွယ်တမျှဖြူဆွတ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် စန္ဒရားခလုတ်များကို ငုံ့၍မျှကြည့်ပုံ သူ၏ လက်ချောင်းများသည် သီချင်း အလိုက် အလိုလို ရွေ့လျားနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သူသည်လက်ဖြင့် မတီး စိတ်ဖြင့်သာ တီးနေသကဲ့သို့ သူ၏ စိတ်သွားတိုင်း လက်ချောင်း များက ပါ၍ နေတော့သည်။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မြန်မာသီချင်း တေးဂီတပညာရှင်ကြီးများ ထံမှလည်းကောင်း အနောက်တိုင်း ဂီတပညာရှင်ကြီးများထံမှလည်း ကောင်း နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာမျှလေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရသည့် ဂီတပညာ အမွေအနှစ်ကို အောင်မြင်စွာ ရရှိသူဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ယခင်နှစ်က ကျင်းပခဲ့သည့် စန္ဒရား အတီးပြိုင်ပွဲ၌ ရွှေတံဆိပ်နှင့် ချန်ပီယံဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရပြီးလျှင် အကျော် အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ချီးကျူးသော ထောင့်မာသြဘာပေး ကြသည့် လက်ခုပ်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေသည်။ “ဂန္ဓမာတောင်” ပတ်ပျိုးအဆုံး၌ အနောက်တိုင်း တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော “ချိုက်ကောစကီး” ၏ Concert.No. 1 ကို ဆက်လက်တီးပြန်ရာ ထိုသီချင်းဆုံးသောအခါ၌မူ လက်ခုပ်သြဘာသံများမှာ ယခင်ကထက် ဆူညံသွားတော့၏။

သူသည် စန္ဒရားထိုင်ခုံပေါ်မှ ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် ညင်သာစွာ ထလိုက်ပြီးနောက် ပရိသတ်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို ညွှတ်လိုက်၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် သူတီးခဲ့သော စန္ဒရားသံကလေးများသည် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်သူနှင့်နောက်တစ်နေ့လက်ထပ်တော့မည်

ဖြစ်သော ဆရာဝန်မ ဒေါက်တာ စောကလျာ၏ မျက်နှာကိုလည်း တရားမမှော်မြင်ယောင်နေမိ၏။

“အင်းသူကတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် လေဆိပ်ကိုလာကြိုဖို့ နှစ်တင်ခုံရှေ့မှာ အလှပြင်နေရောမယ်။ အင်မတန်အလှအပကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ပွဲနေပွဲထိုင် တစ်ခါသွားရင် အဝတ်အစား ရွေးနေတာက တစ်နာရီ လောက်ကြာတယ် အင်း အခုလည်း ငါ့ကို လာကြိုဖို့”

သူသည် ဇနီးလောင်း၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်ကာ ဆွေး၍ နေမိ၏။ ပရိသတ်များထဲမှ နောက်ဆုံးထွက်ပေါ်လာသော လက်ခုပ်သံများမှာ နားကွဲမတတ်ပင် ရှိတော့၏။ သူသည် လက်ပတ်နာရီအမှတ်စဉ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ လေယာဉ်ပျံထွက်မည့် အချိန်ကား အလွန်နီးကပ် လျက်ရှိနေလေပြီ။

တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်တယောဆရာ ဦးဘသောင်းဘက်သို့ နောက်ဆုံး ဦးညွှတ်လိုက်၏။ ဦးဘသောင်းမှာ အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ ဖြစ်၍ အသက် ၅၀ နီးပါးရှိပြီဖြစ်ရာ သူ၏ ဆံစကလေးများပင် ဖြူစပြုနေလေပြီ။ သို့သော် မျက်နှာမှာ သိက္ခာသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသော မျက်နှာ ဖြစ်၍ ဖြူဆွတ်စပြုနေသည့် ဆံပင်ကလေးများသည် ရင့်ကျက်သော သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို ဖော်ပြလျက် ရှိတော့၏။

“ကဲ ဦးဘသောင်း ကျွန်တော်တို့ အခုသွားမှ ဖြစ်မယ် တော်တော်ကြာ မမိဘဲ နေရင်”

“သွားတာပေါ့ဗျာ ကားလည်း အသင့်ပဲ” သို့နှင့်ဦးဘသောင်းသည် ကန့်လန့်ကာ နောက်သို့ဝင်သွားရာကို ခင်မောင်လတ်လည်း နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်တီးလေသည်။

ခန်းမဆောင် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

“ဆရာကြီးခင်ဗျား” ဟုသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်စဉ် မိမိထံသို့လူရွယ် ၃ - ၄ ယောက် လိုက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ၎င်းတို့တွင် ကင်မရာကိုယ်စီလွယ်ထား၍ သတင်းထောက်များ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ၎င်းတို့အနက်တစ်ယောက်က

“ဪ ကိုခင်မောင်လတ် နိုင်ငံခြားကို ထပ်သွားဦးမလို့ လို သတင်းကြားရတာ ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့ နို့ပေမယ့် မသေချာသေးပါဘူး ခင်ဗျား”

သို့မေးနေစဉ် အခြားတစ်ယောက်က “ဪ ဒါထက် ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းပါးပါး လောက် ကျွန်တော်တို့သိပါရစေလား ခင်ဗျား မေးရတာတော့ အားတော့ နာပါတယ်”

“မနက်ဖြန်ခါ လက်ထပ်ဖို့ပါပဲ ခင်ဗျာ အသေးစိတ်တော့ ရှင်း မပြပါရစေနဲ့ လေယာဉ်ပျံမီအောင် ကျွန်တော်က အခုသွားရမှာပါ။ ဒါ တော့သည်းခံကြပါခင်ဗျာ ကျွန်တော့်အကြောင်းဦးဘသောင်း ကောင် ကောင်းသိပါတယ်။ သူကပြောပြ ပါလိမ့်မယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသော ဦးဘသောင်း နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွား ပြန်၏။ သို့ရှိစဉ် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသော ကင်မရာများမှ မီးရောင်များကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

“လာဗျို့ ကိုခင်မောင်လတ် ခပ်မြန်မြန်”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည်ကား နောက်ပိုင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်ပြီးနောက် ကားတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်၏။

ထိုခဏ၌ လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် အသံတူသော ၁၆ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်မြီး ကောင်ပေါက်ကလေး ၃ ယောက်တို့သည် အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး

နောက်ကားတံခါးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ကာ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကလေးများ ကို ကိုယ်စီထုတ်ရင်း “ခဏ နေပါဦး ဆရာ ခဏလေးပါ ကျွန်တော်တို့ “အော်တို” ထဲ နည်းနည်းကလေး ရေးပေးပါဦး”

မိန်းကလေး ၃ ယောက်ကလည်း စာအုပ်နှင့် ဖော်တိုများကို ထုတ်ကာ အတင်းတောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အော်တိုစာအုပ် ၅ အုပ်တွင် လက်မှတ် ၅ ကြိမ်ထိုးခဲ့ရသေး၏။ ထို့နောက် ကားလည်း အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စူးခနဲ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ၂ မိနစ်အတွင်း လက်ပတ်နာရီကို ၃ ကြိမ်မျှ ကြည့်သဖြင့် ဒရိုင်ဘာက လှမ်း၍

“စိတ်မပူပါနဲ့ဆရာ

“လေယာဉ်ပျံက ၂ နာရီ ထွက်မှာကွယ့် ၂ နာရီထိုးဖို့ မိနစ် ၂၀ ပဲလိုတော့တယ်”

“အေးအေးသာမှီပြီး မီးအုံးပေါ်မှာ ဆရာအိပ် လိုက်ခဲ့ပါ”

အနက်ရောင် မာစီဒီကာကြီးသည် တည်ငြိမ်စွာ ပြေးသွားလျက် ရှိ၏။ မိုင် ၂၀ မှ ၃၀၊ ၃၀ မှ ၄၀ ကျော်ကျော်အထိ မိုင်နှုန်းမီတာလက်တံ မှာ တဖြည်းဖြည်း တက်လာ၏။ တစ်နေရာတွင် ရှေ့မှလမ်းပိတ်ဆိုနေ သဖြင့် ကားကို အရှိန်အနည်းငယ်လျှော့လိုက်ရ၏။ တစ်ကြိမ်လည်း ရထားလမ်းကိတ်ပိတ်ထားသဖြင့် တစ်မိနစ် သာသာမျှရပ်တန့်နေရ၏။ ထိုအခါများ၌ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရှေ့ပိုင်းနောက်မှီပေါ်သို့ လက် ထောက်ကာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေ၏။

ကားကြီးမှာ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ဆက်လက်ပြေးသွားလျက် ရှိလေ၏။ မြို့ပြင်သို့ရောက်သောအခါ မော်တော်ကားများ အတောအခံ ရှင်းသဖြင့် ကားကြီးသည် ယခင်ကထက် နှောင့်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက်

အလယ်ရပ်လွှာ

ရှိ၏။

“ဆရာလက်သံဟာ ဒီကနေ့ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဆရာ”

“ဘာကွယ် ငါတီးနေတုန်းက အခန်းထဲမှာ မင်းရှိနေသလား”

“မရှိတော့ မရှိပါဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကားပေါ်မှာ” ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှ ရေဒီယိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ကားပေါ်က ကျွန်တော်ကြားရတာပါ ဆရာ”

“ဪ ဟုတ်လား”

ကားကြီးသည် ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေပြီ။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မော်တော်ကား နောက်မှီတွင် မှီကာမျက်စိများကို ခပ်မှေးမှေး ထားလိုက်၏။ တစ်မိနစ်မျှသော အချိန်ကလေးအတွင်း သူ့စိတ်သည် ကားပြေးနေသော မိုင်နှုန်းထက် အဆပေါင်း သိန်းသန်းမက ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ စောကလျာ၏ အကြောင်းများသည် သူ၏ မျက်စိထဲတွင် တရေးရေပေါ်လာတော့၏။

ကျယ်ပြန့်သော အနက်ရောင် ဓာစိဒီးကာကြီးကို ယခုလောလောဆယ် စီးနင်းလိုက်ပါနေရသော်လည်း သူ၏ စိတ်မှာ စောကလျာ မောင်းသော ဖိယက်ဖြူကလေးပေါ်တွင် မိမိချစ်သူ၏ နံဘေးတွင် ထိုင်၍ လိုက်နေရသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိ၏။ ယခုရက်အတွင်း သူသည် စောကလျာနှင့် အတူ မိမိတို့ဘဝကိုအတူ လက်တွဲ၍ လျှောက်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

ကားကြီးသည် ညီညာသော ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်မှ လေယာဉ်ကွင်းအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်ရာကား ဆောင့်လိုက်သောအခါမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်၍ အောက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်

“ရောက်ပြီဆရာ”ဟု ဒရိုင်ဘာ၏ အသံကို ကြားသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။

‘ထိုနောက် ကိုခင်မောင်လတ်က ဒရိုင်ဘာအား’

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားဆရာကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ကဲ နောက်နှစ်ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုခင်မောင်လတ်သည် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နောက်လေယာဉ်ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

“အစောမပါဘူးလား၊ ဟေ့ မောင်မြ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်သို့ ကားနှင့်လာသော သူ၏ တပည့်မောင်မြအား မလှမ်းမကမ်းမှ လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဆေးကျောင်းက ဟောပြောပွဲကို သွားလို့၊ ပါမလာဘူး ဆရာရေ၊ မနေ့ကမှ နိုင်ငံခြားက ရောက်လာတဲ့ဆရာ ဝန်ကြီး ဟောပြောမယ်ဆိုထင်ပါရဲ့ ဒီဟောပြောပွဲကို မတက်ရင် မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ အစကတော့ လိုက်ဖို့ သေသေချာချာ စီစဉ်ထားတာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဖြုန်းခနဲ လာဖိတ်တော့ မလိုက်ရင်မကောင်းဘူးဆိုပြီး လိုက်သွားတာပဲ ဆရာ၊ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် တယ်လီဖုန်းနဲ့လည်း ဆက်ပြီးခေါ်လို့ မသွားမကောင်းဘူးဆိုပြီး သွားတာပါပဲ”

“အေး အေး ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတာပေါ့ကွာ

www.burmeseclassic.com

ကဲလာ သွားကြမယ်”

မောင်မြက ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို လှမ်း
ယူပြီးလျှင် အဖြူရောင် ဖိယက်ကားကလေးရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သား
လျှောက်သွားကြလေသည်။

မိုးဖွဲကလေးများ တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျလာ၏။ လေယာဉ်ကွင်း
၏ တောင်ဘက်မှ မိုးသားများညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်း၍လာရာ လေယာဉ်ကွင်း
မှ သူတို့ကားကလေး ထွက်လာသည်အချိန်တွင် မိုးမှာ အတော်ကလေး
ပင်သဲ၍ လာလေပြီ။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းဖြစ်၍ တစ်ခဏမျှ မောင်းမိသောအခါ
မိုးများ အတော်ပင်သည်းထန်လာသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တဖြည်းဖြည်း
မှောင်၍ လာတော့၏။ မောင်မြသည်ကား မီးကိုဖွင့်၍ ခပ်မှန်မှန် မောင်း
လျက်ရှိလေသည်။

“မောင်းလေကွယ် ဘာပြုလို့ အရှိန်ကို လျှော့ရတာလဲ”

“အတော်သည်းလာတယ်ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ဦးမှ ထင်တယ်”

“မောင်းသာမောင်းပါကွာ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာကား ရပ်ပြီး မိုးစမု ဆက်သွား ရရင်
မကောင်းဘူးလားဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လည်းကွယ့် ဒီလောက်မိုးကလေးများ မင်းကကြောက်
နေရသေးသလား၊ ပေးလေ ငါမောင်းမယ် ငါ့လက်က စန္ဒရားတီးပေမယ့်
ကားမောင်းနိုင်ပါတယ်ကွ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းပါမယ် ဆရာက
သိပ်အရင်လိုတာပဲ”

“ဒီလိုကွယ် အချိန်မီရင် အစောတို့ရဲ့ ဟောပြောပွဲကို ငါလိုက်
သွားချင်တယ် သူနဲ့လည်း ငါတွေ့ပြီး မနက်ဖြန်အတွက် အရေးကြီးတဲ့

ကိစ္စကလေးတွေပြောချင်သေးတယ် ကဲ မောင်းသာမောင်းပါကွာ

ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အရှိန်တော့ သိပ်မလျှော့နဲ့ဟေ့ နို့မှ ဟောပြောပွဲမိမယ်”

ကားကလေးသည် မိုးရေထဲမှ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ဝုန်းခနဲ
တောင့်ထွက်သွား၏။ မောင်မြမှာ မိမိဆရာကို ကြောက်သဖြင့်သာ ခပ်
မြန်မြန် မောင်းရသော်လည်း ရင်ထဲ၌မူ လမ်းချော်မည်ကို စိုးရိမ်၍ တ
ထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေ၏။ စော်ဘွားကြီးကုန်းအလွန် ကိုးလောင်းကွေ့အရောက်
တွင် ရန်ကုန်ဘက်မှ အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသော ကုန်တင်လော်ရီကား
ကြီးတစ်စီးကို ရှောင်လိုက်ရ၏။

ထိုနေရာမှ လမ်းမှာ အတန်ငယ် ကျဉ်းသဖြင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်
ချက်၌ လည်းခြောက်လက်မခန့်မြေခိုမဲ့သဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဖိယက်
ကားကလေးမှ ဘီးနှစ်ဘီးစလုံး လက်ယာဘက်မြေလမ်းပေါ်သို့ ကျသွား
ကာ တစ်ခါတည်း တိမ်းမှောက်သွားလေသည်။ ကံဆိုးသည်မှာကား ကား
မှောက်သွားလျှင် သွားခြင် ဓာတ်ဆီတိုင်ကီမှ မီးခိုးများထွက်၍ မီးများ
တောက်လောင်လာတော့၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ မျက်နှာကို ရှေ့ပိုင်းမှ လောင်လာ
သော မီးတောက်များမှ ကာကွယ်ရန် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်၏။
ထို့ကြောင့်လည်း မော်တော်ကားမှ လွင့်စင်လာသော မှန်ကွဲများနှင့် ကား
အတွင်း၌ ကျိုးပဲ့လွင့်စင်သွားသည့် သံကျိုးသံပဲများသည် သူ၏ မျက်နှာ
ကို မထိဘဲ လက်ကိုသာလာ၍ ထိကြ၏။ သို့ရှိစဉ် သူသည် ရှေ့သို့
အားလွန်သွားကာ ရှေ့ထိုင်ခုံ၏ နောက်မှီနှင့် သူ၏ မျက်နှာကို ဆောင့်
မိပြီးလျှင် သတိလစ်သွားတော့၏။

သတိပြန်ရလာသည့်အချိန်တွင် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ မီးလောင်
နေသော မော်တော်ကား ထိုင်ခုံ၏ အောက်တွင် နှစ်ဖက်စလုံး ညပ်သု
ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ဦးခေါင်းမှလည်း သွေးများ စီးကျနေသည်ကို

သတိပြုမိ၏။ ညပ်နေသော လက်နှစ်ဖက်မှ အလွန်နာကျင်သော ထီး
ကို ခံစားနေရ၏။ ဒရိုင်ဘာ မောင်မြမှာ ကံကောင်းထောက်မသန်
လက်မောင်းနှစ်ဖက်တွင် အနည်းငယ် ပွန်းပဲ့သွားသည်မှတစ်ပါး ဒဏ်
ဟူ၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရချေ။

လော်ရီကားပေါ်မှ လူများနှင့်နောက်ရောက်လာသော ကားတစ်
ခုမှ လူများစုရုံးရောက်လာပြီးလျှင် လက်ညပ်နေသော ခင်မောင်လတ်အား
အတော်ပင်ကြိုးစား၍ ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်ကြရ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ
သတိမရတစ်ချက်ရတစ်ချက် ရှိနေရာ သတိလစ်နေချိန်တွင် အိပ်မက်မ
သကဲ့သို့ စောကလျာကို သတိရလျက် သတိရသည့်အချိန်၌မူ မိမိကား
မှောက်သည့် အဖြစ်အပျက်ကို သတိရနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မောင်
မြက သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်၍ အခြားသူများက
မိမိအား တစ်နေရာသို့ ပွေ့ချီသွားသည်ကို သိလိုက်၏။

သူနားထဲတွင်လည်း “မြန်မြန်လုပ်ကြချို့ မြန်မြန် မီးက
သိပ်ပြင်းနေတယ် တော်တော်ကြာ ထပေါက်မှာ စိုးရတယ်” ဟု လူအုပ်
ကြီးထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဖိယက်ကားကလေး
မှာ တစ်စင်းလုံး လောင်လျက် ရှိနေ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ သူ၏ လက်ဖျားကလေးမှ ဝေဒနာကို ပြင်း
ထန်စွာ ခံစားနေရ၏။ မောင်မြမှာလည်း လက်မောင်းဒဏ်ရာမှ သွေးများ
ထွက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် မီးသတ်ကားတစ်စီးနှင့် အနီးအနားရှိ
ရပ်ကွက်မှ လူများထပ်ရောက်လာ၍ မီးကို ဝိုင်းဝန်း သတ်ကြရာ ထိုအခါ
မှ မီးမျှားငြိမ်းသွားလေသည်။

မကြာမီပင် ထိုနေရာသို့ ကားကလေး တစ်စီးရောက်လာ၍ လူစုစု
ဝတ်စားထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ
ကိုခင်မောင်လတ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်လေသည်။ အမျိုးသမီး

မှာ အခြားသူမဟုတ် စောကလျာပင် ဖြစ်လေသည်။ စောကလျာ၏
မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်
လုံး တုန်လှုပ်လျက် ရှိရာလေသည်။

“အစော စော

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ နာမည်ကို အသံကုန်ဟစ်
၍ အော်ခေါ်လိုက်၏ သို့သော် အသံမထွက်ချေ။ သူသည်အပြင်းအထန်
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မည်သည့်အသံမျှ ထွက်၍ မလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ချွတ်ယွင်းနေကြောင်းသိလိုက်၍ သူ၏
လက်ချောင်းကလေးများကို လှုပ်ရှားကြည့်မိ၏။

သူ၏အနီးသို့ ရောက်လာသော စောကလျာ၏ အလန့်တကြား
အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်သွား၏။ စိတ်ထဲတွင်
လက်ချောင်းကလေးများကို လှုပ်ရှား၍ ရသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း
ရပ်ဝိုင်းဆိုင်ရာလက်တွေ့၌မူ လှုပ်ရှား၍ မရချေ။ တစ်ကြိမ်ထပ်မံကြိုးစား
သော်လည်း အနည်းမျှ မရွေ့လျားချေ။

“ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ် ဖြစ်ရလေ”

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို ပါးပြင်ကလေး
ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ အသံမထွက်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးလျက်ရှိ
ရှာ၏။ မောင်မြမှာလည်း မိမိဒဏ်ရာကိုမျှ သတိမရနိုင်ဘဲ ကိုခင်မောင်
လတ်၏ နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ချကာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်၍
နေရ၏။

မကြာမီလူနာတင်ကားတစ်စီး ရောက်လာရာ အနီးရှိလူကြီးသုံး
ယောက်နှင့်မောင်မြကပါ ပွေ့ချီပြီးလျှင် ကိုခင်မောင်လတ်အား လူနာတင်
ကားပေါ်သို့ ညင်သာစွာ တင်ပေးကြ၏။ ကားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ
လူတစ်ယောက်က မိမိ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ အသာအယာ

ယုက်၍တင်ပေးလိုက်သည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှ လက်ချောင်းကလေးများအားလုံးလိုလိုပင် ကြွေးလျက်ရှိနေ၏။

စောကလျာသည် မိမိစီးလာသော ကားကလေးကို နောက်မှ လိုက်စေ၍ သူကိုယ်တိုင် လူနာတင်ကားပေါ်သို့တက်ကာ ကိုခင်မောင် လတ်၏ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို မနိင့်တနိင့် ပွေ့ချီထားမိ၏။

“အစော”

“မောင်ကံကောင်း ထောက်မလို့ အသက်မသေတာ တော်ပါ သေးတယ် မောင်ရယ်”

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို တယုတယ နှမ်းလိုက်၏။ ထိုအနမ်းသည်ပင် သူ့အား ထူးခြားသော အင်အားသစ် တစ်မျိုးကို ဖြစ်စေ၏။

“ကဲ ခပ်မြန်မြန်ကလေး မောင်းကြပါရှင်”ဟု စောကလျာက လူနာတင်ကား မောင်းသူအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်က “အစော”ဟု နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်လိုက် ပြန်၏။

“မောင် အစော မောင့်အနားမှာ ရှိတယ်လေ၊ အစော မောင့်ကို ပွေ့ထားတယ် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေနော် အခုပဲ ဆေးရုံရောက် တော့မယ်”

“အလယ် လယ် လယ် လယ် လက်တွေ က သိပ်နာတာပဲ အစောရယ် ကျွတ် ကျွတ်”

“အားတင်းထားမှပေါ့ မောင်ရယ် ခဏပါ၊ ဆေးထည့်ပြီးရင် ချက်ချင်းပျောက်သွားမှာပေါ့ စိတ်မလျှော့စမ်းပါနဲ့”

လူနာတင်ကားကြီးသည် ခပ်မှန်မှန်မောင်းလျက်ရှိရာ စောကလျာ ၏ အားပေးစကားများသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ

ခိုက်ခတ်လျက်ရှိလေသည်။

မိုးသည် အတန်ငယ်စဲသွားသော်လည်း မတိတ်သေးချေ။ စော ကလျာ၏ စကားများကို သူပြန်၍ ပြောရန်အားယူသော်လည်း လည် ချောင်းမှာ ကွဲအက်တစ်ဆို့နေသဖြင့် အသံမထွက်ချေ၊ ဦးခေါင်းကိုသာ အနိုင်နိုင်အားယူ၍ ညိတ်လိုက်ရသည်။

“မောင့်လက်တွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး အချစ်ရယ်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူသည် စောကလျာအား မျက်လုံးများဖြင့် အရိပ်ပြလိုက် သဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်များကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ စောကလျာမှာ မျက်လုံးများပြူး၍ သွားကာ လန့်၍ မအော်မိစေရန် ပါးစပ်ကလေးကိုပင် လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်မိ၏။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ် ဒါလောက်တောင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရပါလိမ့် မောင့်လက်ချောင်းကလေးတွေ”

ရှေ့သို့ စကားမထွက်နိုင်မီ လူနာတင်ကားသည် ရုတ်တရက် ဆောင့်၍ ရပ်သွားသဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် “အမယ် အမယ်” ဟုညည်းညူ လိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး၏ လက်ဆစ်များဆီမှ ပြင်း ထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ စောကလျာမှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ် လျက်ရှိရာမှကား မောင်းသူအား “ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ရပါသလဲရှင်”ဟု မေးရာ ဒရိုင်ဘာက “ကျွန်တော်ဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျား”ဟု ရိုသေစွာ ပြန်ပြောလေသည်။

ကား၏နံဘေး၌ကား တစ်ယောက်တစ်ခွန် ပြောဆို ငြင်းခုံ နေသော အသံများကို ကိုခင်မောင်လတ် ကြားနေရ၏။ အသံတစ်သံမှာ ကား မောင်းသူ၏ အသံဖြစ်၍ အခြားအသံများမှာ လူနှစ်ယောက်သာ ယောက်၏ အသံများဖြစ်လေသည်။

(ဒရိုင်ဘာ၏အသံ) “ကျွန်တော်ကားမှာ မီးလောင်ခံရတဲ့ ဘတ်စ်ကား

နဲ့ အခြေအနေ အတော်ဆိုးရွားနေတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ပါလာတယ်ခင်ဗျာ ဒီတော့ ဆေးရုံကြီးကို မြန်မြန်ရောက်မှ ဖြစ်ပါမယ်”

(အခြားအသံ) “ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

ထိုအသံမှာ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံဖြစ်၏။ ထို့နောက်အခြားအသံတစ်သံက ဆက်လက်၍ “ကျွန်တော်တို့က အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရတာပါ။ ဒီလမ်းကို ဘယ်ယာဉ်မှ မသွားရဘူးလို့ ပိတ်ထားတယ်”

(ဒရိုင်ဘာ) “ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျား”

“လူသွားလူးလာ မရှိအောင်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က တာဝန်အရ လုပ်နေရတာ။ ခင်ဗျားစကားကောင်းကောင်း ပြောပါ ဒီအနားမှာ လူသွားမှုတစ်ခုဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ပြည်သူ့ရဲတွေက ယာဉ်အသွားအလာကို ခဏပိတ်ထားရတယ် ခင်ဗျား ဘခြားဘက်က လှည့်သွားရင် ဆေးရုံကို ရောက်တာပေါ့ဗျ”

မော်တော်ကား ရပ်နေသည်မှာ အတော်ပင် အချိန်ကြာသွားရာ စောကလျာ ကိုယ်တိုင်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး နောက်ရဲအရာရှိအား.....

“ဒီမှာရှင် ရဲအရာရှိကြီး နည်းနည်းတော့ ရှင်နားလည်ဖို့ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ဒီကားထဲမှာ ပါလာတဲ့လူနာက တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ စန္ဒရားချန်ပီယံကိုခင်မောင်လတ်ပဲ။ သူ့ကိုတော့ ရှင်ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်”

ရဲအရာရှိ အသံမှာ ယခင်ကထက်အတန်ငယ် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာသည်ဟု ထင်ရ၏။

“အခု သူလက်တွေ့တာ ကားမှောက်လိုကားညပ်ပြီး ကြေနေတယ် လက်တစ်ခုလုံးလည်း မီးလောင်လို့ ရစရာ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဆေးရုံကို ချက်ချင်းမရောက်ရင် သူ့တစ်သက်မှာ စန္ဒရား မတီးနိုင်တော့

နဲ့ လူဖြစ်ရှုံးရတော့မှာပဲရှင်”

“ခင်ဗျား ပြောတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ ကူညီလည်း ကူညီချင်ပါတယ် ဒါပေမယ့်”

“ရှင် အခုထိ သဘောမပေါက်သေးတာခက်တာပဲ” ဟု စောကလျာသည် ရဲအရာရှိအား ညည်းညည်းညူညူ ရှင်းပြပြီး နောက်ဆက်လက်၍ “ဒီလိုရှင် အခုရှင်ပြောတဲ့ လူသတ်မှုမှာ အသတ်ခံရတဲ့သူဟာ သေသွားပြီးတဲ့နောက် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဘာ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ လုံးဝအကျိုးမရှိတော့ဘူး နို့ပေမယ့် ကိုခင်မောင်လတ်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို အချိန်မီ ကုစားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူဆက်ပြီး စန္ဒရားတီးနိုင်မှာမို့ အင်မတန် အကျိုးရှိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မပြောတာ ယုတ္တိတန်မတန် ရှင်ဉာဏ်နဲ့ ရှင်ဆုံးဖြတ်ဖို့ပါပဲ”

စောကလျာသည် ဟန်အမူအရာဖြင့်သာမက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အသံဖြင့်လည်း ရဲအရာရှိအား တိုးလျှိုးတောင်းပန်လျက် ရှိရာကိုခင်မောင်လတ်မှာ အသံများကို ကြားနေရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍လာမိ၏။ စောကလျာက ဆက်လက်၍ “ဆေးရုံကို အချိန်မီမရောက်ဘူးဆိုရင်တော့ လူနာဟာ တစ်ခါတည်း ဘဝဆုံးရတော့မှာပဲ၊ လူလူချင်းညှာတာထောက်ထားတဲ့ စိတ်ထားရှိဖို့ ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ကဲလေဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိဘူးဆိုရင်တော့ နေပါတော့”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ သတိမရတစ်ချက်ရတစ်ချက် ရှိနေရာမှ အထက်ပါ အပြန်အလှန်ပြောသံများကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြားနေရ၏။ ထိုသို့ရှိစဉ်ကား ဘီးများမှာလည်း လည်ပတ်လှုပ်ရှားသွားသည်ကို သိလိုက်၏။

“လူသတ်သမားကတော့ မုချ သေရမှာပဲ၊ သူ့လက်တွေ့တာတော့ နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ သတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်သော

စောကလျာ၏ အသံမှာ သူ၏ နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိရသကဲ့သို့ တစ်ချက် ချလိုက်မိ၏။

“အင်းလေ သူတော်ကောင်းရဲ့ လက်ပံဖြစ်ဖြစ်၊ သူယုတ်စားရဲ့ လက်ပံဖြစ်ဖြစ် ငါ့လက်ကို နည်းနည်းလေး ကွေးနိုင်ဆန်နိုင်ရဲ့တော်ပါပြီ” ဟု စိတ်ကူး၍ နေမိ၏။ “အစော” ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ခေါ်ကြည့်သော်လည်း အသံထွက်၍ကား မလာချေ။ သို့ရှိစဉ်သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အော်ဒီကလုံး ဆွတ်ထားသည့် လက်ကိုင်ပင်ဖြူလေးတစ်ထည် ဝဲကျလာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

“ဟော ဆေးရုံရောက်ပြီ မောင်ဘာမှ မပူနဲ့တော့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသကဲ့သို့ရှိနေရာမှ မော်တော်ကား ရုတ်တရက် ရပ်ထားသည်ကို သိလိုက်၏။ နားများအဖြစ် နေသဖြင့် အပြင်မှ ခပ်အုပ်အုပ်အသံများကို ကွဲကွဲပြားပြား လက်မခံနိုင်သော်လည်း အသံကလေး တစ်သံကိုမူ အသိစိတ်က လက်ခံလိုက်၏။ ယင်းအသံကလေးသည်ကား “လူသတ်သမားကတော့ မုချသေရမှာပဲ သူ့လက်ကတော့ နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ သတ်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး” ဟူသော အသံကလေး ဖြစ်၏။

အခန်း (၂)

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူရောက်ရှိသော အခန်း၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏။ လူနာများ ခွဲစိတ်ခံယူပေးရန်တွင် လူနာတစ်ယောက်မှာ ပက်လက်လန်လျက်သား ရှိနေ၏။ ထိုသူကား အခြား မဟုတ်သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြေဖျားမှ လည်ပင်းအထိ အဝတ်ဖြူတစ်ထည်လွှမ်းခြုံထား၏။ သို့သော် လက်နှစ်ဖက်မှာ ယင်းအဝတ်ဖြူပေါ်တွင် တင်လျက်သား ရှိနေ၏။ လူနာများသည် မိမိခွဲစိတ်မည့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းကို မြင်လျှင် စိတ်မချမ်းသာမည် စိုးသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားတတ်ရာ ထိုကြောင့်လည်း သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးလျာသော ပိတ်ဖြူစဖြင့် အုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ စောကလျာ၏ နံဘေးတွင်ကား မေ့ဆေးပါရဂူကြီးတစ်ဦးသည် မေ့ဆေးဆိုင်ရာ ကိရိယာများကို ကိုင်ကာ ရပ်လျက်ရှိ၏။

ဆရာဝန်ကြီးမှာ အသားဖြူဖြူထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ဥပမိရုပ်ကောင်းသူဖြစ်၍ အသက်အားဖြင့် ၆၀ ခန့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိမည် ဟု ခန့်မှန်းရသော ဥရောပတိုက်သား တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားသည့် အခြားတစ်ယောက်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးအပါအဝင် စောကလျာတို့သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ စောကလျာသည် အလွန်ပင် စိတ်ပူပန်နေသည့်အမှုအရာဖြင့် ဆရာ

ဝန်ကြီးအား “ဆရာကြီး အခုလို သူ့ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး
တာ့ ကျွန်မပြောသလို လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလားရှင်” ဟု မျက်နှာငယ်ကလေး
ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက “ဘာကွယ် လုပ်ပေးနိုင်မလား
ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲကွယ် ဒီမှာ ငါ့တပည့်အခု လုပ်ရမယ့်
ကိစ္စကို လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်ကမှ ငါကြိုတင်သိရတာကွယ်
ဘယ်လိုလုပ်မယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ငါ့မှာ စဉ်းစားဖို့ပြင်ဆင်ဖို့
နာရီဝက်လောက်ပဲ အချိန်ရတယ်၊ နာရီဝက်ဆိုတာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း
ဘယ်လောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး နေပါဦး၊ ဒီလူက ဘယ်သူလဲကွယ်၊ ငါ့ကို
ပြောတော့စနုရား ဆရာဆိုလား ဘာဆိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူကတော့ စနုရား ဆရာပါ၊ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း
လောင်းကိုခင်မောင်လတ်ပါပဲ အခုလိုသာ မဖြစ်လို့ရှိရင် မနက်ဖြန်ကျွန်မ
တို့ရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

လူကြီးသည် ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်၏။

“အေး မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းကိုခင်မောင်လတ်ဆိုတဲ့လူ
ကတော့ နာမည်ကြီး စနုရား ဆရာတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့
အကြောင်းကို ငါကောင်းကောင်းကြားဖူးတယ်ကွယ် ဂျာမနီမှာ တေးပြု
ဆရာတဲ့ကို သူယူပြီး သင်တန်းဆင်းတဲ့ ညနည်းခဲပွဲမှာ သူတီးတဲ့ စနုရား
လက်သံကို ငါသွားပြီးနားထောင်ဖူးတယ်၊ အေး ငါ့ကလည်း သူလို
ပဲ ဆေးပညာမှာ နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်၊ ဝါသနာဆိုတာ ဒီလို
ပါ သူက အနုပညာ တေးဂီတဘက်မှာ ဝါသနာထုံသလို ငါကလည်း
ဆေးပညာဘက်မှာ ဝါသနာထုံပြီး ကြိုးစားလို့ ထိပ်တန်းရောက်ခဲ့တာပဲ၊
အေးလေ သူကတော့ ငါ့ကို သိမယ် မဟုတ်ပါဘူး လူဆိုတာ ကိုယ်ဝါသနာ
ပါတဲ့ဘက်မှာ ကိုယ်လေ့ကျင့်ပြီး ကြိုးစားမှ ထိပ်တန်းကို ရောက်တာ

အင်း မင်းကလည်း ငါတပည့် သူကလည်း မင်းခင်ပွန်း
လောင်းဆိုတော့ ငါတတ်နိုင်သမျှ ငါလုပ်ပေးပါ့မယ် ဒီထက်ပိုပြီးကတိ
ပေးရင်တော့ ငါအရူးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဟေ့”

“ဆရာကြီးအတွက် ဆရာကြီးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ အလွန်မှ
အနီးတန်သလို ကိုခင်မောင်လတ်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာလည်း သူ့အတွက်
အင်မတန် အနီးတန်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မသူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း
သိပါတယ် တကယ်လို့သာ သူဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး စနုရားမတီးနိုင်တော့
ဘူးဆိုရင် လူ့ဘဝကြီးမှာ သူဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေချင်မှာ မဟုတ်တော့
ပါဘူး သူ့ဘဝ ဆုံးရပါတော့မယ်”

“ဘာပြောတယ် စနုရား တီးလို့ မရရင် ဟုတ်လား ဒီမယ်
ငါတပည့်ကို ပြောရဦးမယ် ငါ့အလုပ်က အခုလို အာကာသနဲ့လူသား
တွေ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတဲ့ ခေတ်မှာ အာကာသထဲသွားနေတဲ့လူ
တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ရတဲ့ ရောဂါတွေ ဒဏ်ရာတွေ၊ အဲဒါတွေကို
ပျောက်အောင် ကုပေးပြီး၊ အာကာသနဲ့လူသားတွေဆက်သွယ်နိုင်ရေး
တိုးတက်အောင် လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ဟာ ငါ့အလုပ်ဘဲကွယ်၊ ဒီအထဲမှာ
ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ (Plastic Surgery) နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို
လို့အုပ်ရင် လုပ်ပေးရသေးတယ် ဒီတော့သူဆက်ပြီးစနုရားတီးနိုင်ဖို့
မတီးနိုင်ဖို့ ဆိုတာကတော့”

ဆရာကြီး၏ စကားမဆုံးမီ စောကလျာ ကြားဖြတ်၍ တစ်စုံတစ်
ရာကို တိုးတိုးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏၊ ကိုခင်မောင်လတ်ကမူ မကြားရချေ၊

“ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးဟာ ဒီလိုနေရာ လက်ရာပြောင်မြောက်
တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကတော့ ဆေးပညာလောကမှာ အင်မတန် ဓွေးနေတာ
ပဲ ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် “ဘာတွေ့ငါ

နာမည် သိပ်ကြီးတယ်ဟုတ်လား အေးပေါ့ကွယ် ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပေါ့”
 ဆရာကြီးသည် သည်လူနာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး မေ့ဆေးပါရဂူ
 အား လုပ်ငန်းစရန် မျက်စိပြလိုက်လေသည်။
 ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဆရာကြီး ဗောလိလာချက်ကို ကြည့်ရင်း
 ခံစားမှု စိတ်အာရုံများ သူ၏ ကိုယ်မှတဖြည်းဖြည်း ကင်းလွတ်စပြု၍
 လာတော့၏။

(ဆရာကြီးက ဣန္ဒြေရစွာဖြင့်) “တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကျုပ်တို့
 တာသုတရားအရပြောရရင်း ဘုရားသခင်က သူ့လက်တွေကို အနုပညာ
 ဘက်မှာ ပြောင်မြောက်အောင် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့်
 စန္ဒရားကို သူမတူအောင် တီးနိုင်ပြီး အကျော်အမော်ဖြစ်လာတာပေါ့၊
 ကျုပ်မှာတော့ ဒီလိုအရည်အချင်းမျိုး မရှိပါဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏နားထဲသို့ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်
 ချက် ဖြစ်နေသော ဆရာကြီး၏ အသံကို ကြားနေရ၏။ ထို့နောက်
 ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ၎င်း၏ အဆုတ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသော
 အိသုဓာတ်ဌေများသည် အလုပ်လုပ်စပြုလေတော့၏။ သူ၏ အာရုံ ၆
 ပါးသည် သူ၏ကိုယ်မှ ကင်းကွာသလို ခံစားမှုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမရှိတော့
 ဘဲ ပကတိ အိပ်မောကျသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ သတိလစ်၍ သွားတော့၏။

သူ့အဖို့ အချိန်နာရီသည် အတိုင်းအတာ မရှိသော အရာတစ်ခု
 ဖြစ်လာ၏။ အလွန်နက်ရှိုင်းမှောင်မည်းသည့် ချောက်ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု
 အောက်မှ အပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ကုပ်ကပ်တွယ်ဖက်ကာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
 တက်နေရသကဲ့သို့ သူ၏ အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာ၏။ ချောက်ကမ္ဘာ

အတွင်းသို့ ပြန့်၍ကျမသွားစေရန် ကျောက်စွန်းများကို သူ၏ လက်ချောင်း
 ကလေးများနှင့်သာ အားပြုကာ ကုပ်ထားရ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည်
 ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ချောက်ကမ္ဘာ၏ အပေါ် (ကမ္ဘာပေါ်)သို့ တက်၍
 နေရလေသည်။

သတိမရ တစ်ချက် ရတစ်ချက်ရှိရာမှ အသိစိတ်အတန်ငယ် ပြန်
 ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ဖြူဖွေးသော အိပ်ရာ
 အဖုံးပေါ်တွင် ဆန့်လျက်သား ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေသည်ကို မသဲမကွဲ
 မြင်ရ၏။

သူသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းတွင်ကား
 ခပ်မှိန်မှိန် မီးလုံးတစ်လုံး သာထွန်းလျက်ရှိလေသည်။ သူသည်ခုတင်
 တစ်လုံးပေါ်တွင် လျောင်းလျက်ရှိနေလေရာ မလှမ်းမကမ်းတွင် သတင်း
 စာ အပေါ်ပိုင်းကို မျက်နှာကွယ်၍ ဖတ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို
 မြင်ရ၏။ မျက်နှာအပေါ်ပိုင်းကွယ်နေသဖြင့် ထိုသူသည် မည်သူ မည်ဝါ
 ဖြစ်သည်ကို မသိရချေ၊ မကြာမီထိုသူလှုပ်ရှားလာပြီးလျှင် သတင်းစာကို
 ခေါက်၍ နံဘေးသို့ ချလိုက်သော အသံကို ကြားရ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြန်၏။ သူ
 ရောက်ရှိနေသော အခန်း၏ ထူးခြားပုံနှင့် သူအိပ်ပျော်နေသော နံဘေး
 မှ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေသော အမျိုးသမီး အကြောင်းကို နားမလည်နိုင်
 အောင် ရှိနေတော့၏။

သူ၏ မူလအသိစိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဝင်လာစပြု
 နေ၏။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ သူဆင်းလာပြီးလျှင် လေယာဉ်ကွင်းမှ နေ၍
 မော်တော်ကားဖြင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသည်အထိလောက်သာ သူမှတ်မိ
 သေး၏။ ထို့နောက် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်ကို သတိမရသေးချေ၊ ထိုနောက်
 ဆက်လက်၍ သတိဝင်လာပြန်၏။ သူသည် လေယာဉ်ပျံကွင်းမှ မောင်မြ

မောင်းသောကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် သူစီးလာသော ကားသည် နံဘေးသို့ လမ်းချော်၍ တလိမ့်ခေါက်ကွေ့ မှောက်သွားခြင်း၊ ကားကို မီးလောင်ခြင်း၊ လူနာတင်ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့ရပြီး နောက်ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းများ ပေါ်လာ၏။ ထို့နောက်ဆက်လက်၍ ပရော်ဖက်ဆာတော်လှံချက်နှင့် စောကလျာတို့အပြင် အလျန် စကားပြောနေကြပုံများကိုပါ တစ်ချည်း တစ်ချ အစဉ်အတိုင် အသေးစိတ် ပြန်လည် သတိရလာလေသည်။

သူသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ဖန်အကဲခတ် လိုက်ပြန်၏။ သတင်းစာအပေါ်ပိုင်းကို ထိုအခါမှ ကောင်းစွာ မြင်ရလေရာ သတင်းခေါင်းစဉ်မှာသူ၏ နာမည်ကို ၆ လိုင်းစာလုံးကြီးများဖြင့် ၃ ကော်လံ အပြည့်တပ်ထားသည်ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်ရ၏။ “တိတ်ဆိတ် နေဦးမည့် စန္ဒရား ဆရာချန်ပီယံ ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်သံ”ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

“အင်း ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိလိုက်၏။ သတင်းစာထိပ်ခေါင်းစီး အောက်တွင် စန္ဒရားတီးနေသည့် သူ၏ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ၏ စိတ်တွင် ထိုဓာတ်ပုံကို လမ်းယူရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ သို့သော် လက်များကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လို့ မရချေ။ ထိုအချိန်တွင် သူမြင်တွေ့နေရသည့် ဓာတ်ပုံနှင့်သတင်း စာခေါင်းစီးပါ သူရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

သူ၏ စိတ်မှာ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေ၏။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကိုတတ်နိုင်သမျှ မျက်လုံးကစား၍ကြည့်မိ၏။ ထိုအခိုက်စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ရေးထားသော သတင်းခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို သူရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြန်၏။

“သူ့မကောင်းမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားသွားရသော လူသတ်တ

ရားခံ”ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုခေါင်းစဉ် အောက်တွင် လေးလက်မ ပတ်လည်ခန့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါရှိရာ ဓာတ်ပုံမှာ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းပင်ဖြစ်၏။ သေနေသူ၏ မျက်နှာမှာ မခံချင်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ မလိုမုန်းတီးစိတ်တို့ ရောပြွမ်းကာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေ၏။ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်၏ လက်ဝါးများမှာ ဖြန့်ထား၍ လက်မှာ ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထား၏။

“လက်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ မရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ သူ၏ ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်မှ အတန်ငယ်ကြွလိုက်ပြီး နောက်သတင်းစာတွင်ပါသော ခေါင်းစဉ်နှစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သတင်းစာတွင် ပါသော ဓာတ်ပုံနှင့်စာလုံးများသည် ရောယှက်ရုပ်ထွေးကာ သူ၏ မျက်စိထဲတွင် ပြေးလွှားလျက် ရှိနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

“လက်တွေ့ လက်တွေ့”

သူ၏ နဖူးမှ ချွေးပေါက်များ စီးကျနေသည့်အတွက်အားလုံး ခံစားလိုက်မိ၏။ ဤလောကအတွင်း၌လူသားတွင် “လက်သာလျှင် အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်ပါလော” သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှလွှမ်းထားသော စောင်ပါးကလေး၏ အောက်မှ နေ၍ ညာဖက်လက်အတော်ပင် အားယူ၍ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲထုတ်လေရာ တံတောင်ဆစ် အလွန်လက်ကောက်ဝတ်သို့ အရောက်တွင် ဖြူဖွေးသော ကျောက်ပတ်တီးကို စတင်တွေ့မြင်ရတော့၏။ ထို့ထက်ပို၍ သူ၏လက်ကို ဆွဲထုတ်၍ မရတော့ချေ။ သို့နှင့် သူသည်လက်တစ်ခုလုံး ပေါ်လာသည်အထိ စောင်ကို ခြေမဖြင့်ညှပ်၍ အောက်သို့ဆွဲချလိုက်ရာ၊ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသည့် ဖြူဖွေးသော လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပေါ်လာလေသည်။

ဦးနှောက်အတွင်းသို့ အာရုံအမျိုးမျိုး ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင်မှပင်

အမျိုးမျိုးကို မြင်ရသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။ သူသည် အလွန်အမင်း စိတ်ချောက်ချားကာ ငယ်သံပါအောင် ကယောင်ကတမ်း ဟစ်အော်လိုက်၏။

သို့ရှိစဉ် သူ၏ အသားထဲသို့ ဆရာဝန်၏ ဆေးထိုးအပ်သည် ညင်သာစွာ နစ်မြုပ်သွားလေရာ သူ၏ စိတ်သည်လည်း အတော်အတန် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ထို့နောက်သူ၏ ခုတင်ခြေရင်း၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ တီးတိုးတိုင်ပင်ပြောဆိုလျက်ရှိသော သဏ္ဌာန်များသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း အသံမှာ အပြင်သို့ စိုးစဉ်မျှ မထွက်ဘဲ ထိုအသံသည် သူ၏ ကိုယ်အတွင်း၌သာ ပဲ့တင်ထပ်၍ ရိုက်ခတ်သွားတော့၏။

အခန်းတွင်း၌ကား ယခင်ကသူတွေ့မြင်နေရသည့် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးလုံးက အလင်းရောင်မရှိသကဲ့သို့ ထိုမီးရောင်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုထိန်လင်းနေသည့် နေရောင်ခြည်ဟု ထင်ရသော အလင်းရောင်သည် တစ်ခန်းလုံးလင်းလျက်ရှိသောကြောင့် အချိန်အားဖြင့်နေ့ပိုင်းသည် ရောက်နေပြီဟု သိရ၏။ သို့ရှိစဉ် ခြောက်သွေ့နေသော သူ၏နှုတ်ခမ်းသည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းအတွင်းသို့ အရည်အနည်းငယ်စီးဝင်လာရာ ချိုမွှေးအေးမြသော အရသာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးသည် တဖြည်းဖြည်း ရီဝေလာပြီးလျှင် သူ၏ ရှေ့ရှိ မြင်ကွင်းများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားကာ သူသည် အမှောင်ထုကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာကြောင်း စိတ်တွင်ခံစားသိရှိလိုက်ရ၏။ သူဝင်လာသော လမ်းမှာ လမ်းကျဉ်းတစ်ခုဖြစ်၍ လမ်းဘေးတစ်ဖက်စီတွင် စန္ဒရာ အကြီးအငယ်မျိုးစုံ စီတန်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ သို့ပင် လျှောက်သွားရသော်လည်း သူ၏ ခရီးစဉ်မှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်သဖြင့် အမှောင်ထုသည်လည်း ကြီးမားထူထဲလှတော့၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်

တစ်ချက်၌ကား ဝိန္ဒညာဉ်ကင်းမဲ့သော လူသဏ္ဌာန်များသည် လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်သတ်ထားခြင်း ခံရသကဲ့သို့ ပိုးလိုပက်လက်လန်ကာ ဖရိဖရဲ ဖို့နေ၏။

ထိုသဏ္ဌာန်များမှာ မည်သည့်အရာများ ဖြစ်သည်ကို တဖြည်းဖြည်း သူရိပ်စားမိလာ၏။ သို့နှင့် သူသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာပြီး လျှင်လာ လမ်းအတိုင်း ပြန်၍ ပြေးရန် ကြံစဉ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ ခြေများမှာ တုပ်နှောင့်ထားသကဲ့သို့ မပြေးနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ လာခဲ့သည့် လမ်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောက်အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သည့် ထိုသဏ္ဌာန်များသည် သူ၏ စန္ဒရာသံနှင့် စည်းချက်ညီအောင် ကိုးရိုးကားရာက ခုန်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

သူသည် စန္ဒရာ ရှေ့ထိုင်ခုံကလေးပေါ်၌ ထိုင်ကာ ဟက်ဟက် ဝက်ပက် ရယ်မောရင်း ခပ်မြိုင်မြိုင်တေးတစ်ပုဒ်ကို တီးနေ၏။ သို့ရှိစဉ် စန္ဒရာခလုတ်များပေါ်၌ ပြေးလွှားနေသည့် ဖြူမွှေးသော သူ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် မျက်စိအောက်၌ပင် တဖြည်းဖြည်း ညိုညစ်မည်းပုပ်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ၏ အသံမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း တိမ်၍ သွားပြီးနောက် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

သူသည် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန်နိုးလာရာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေးများ ရွံ့ရွံ့စိုလျက်ရှိ၏။ မှေးမှိန်သော ဓာတ်မီးလုံးကလေး အလင်းရောင်အောက်တွင် သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်သည် သူ၏ ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်နေ၏။

“ရေ ရေ”

ရေဟု မပီမသ အော်လိုက်သော သူ၏ အသံကြောင့် ဆရာမကလေးသည် သူ့အား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး ဖန်ချိုင်တစ်ခုထဲမှ ကြည်သည့် အေးမြသော ရေကို ဖန်ခွက်ရှည်တစ်လုံးသို့ ငှဲ့ကာ သူ့အား ရေးအနည်း

ငယ် ခြည်ညှင်းစွာ တိုက်လိုက်၏။

“နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်”

“သူတို့လာခေါ်ရင် လိုက်နိုင်လောက်ပါပြီ”

“သူတို့လာခေါ်ရင် ဟုတ်လား”

ဆရာမက အံ့သြသည့် မျက်နှာဖြင့် သူ့အား ကြည့်လိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ဖုံးမနေပါနဲ့တော့ အော်ရေတိုက်တာထက်

အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြောကာ ကိုခင်မောင်လတ်၏ ခြေထောက်သို့ မျက်လုံးများကို တစ်ခဏ ပိတ်ထားပြီး နောက်တစ်ဖန်ပြန် ဖွင့်လိုက်၏။ ယခု အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါသူသည် ယခင်အချိန်ကဲ့သို့ မတူ ကိုယ်လက်ပေါ့ပါးပြီးလျှင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေသော သူ့အိပ်နေသည့် အိပ်ရာမှလည်း သူ့အိပ်ရာ မဟုတ်သဖြင့် အတန်ငယ် အံ့သြ၍သွားမိ၏။

ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်ကန်းကြီးတစ်ခုသည် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံထားသော စောင်ဖြူကလေးပေါ်သို့ ကျရောက်ချက်ရှိ၏။ အခန်း၏ တစ်ဘက်နံရံတွင် “ဂျမ္ဘောဇဝင်း” ပန်းကန်းချပ်တစ်ချပ် ဆွဲချိတ်ထားရာ သူ၏ စောင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိသော နေရောင်ခြည်၏အလင်းရောင်သည် ထိုပန်းချီကားပေါ်သို့ တစ်ဖန် ရောင်ပြန်ဟပ်သဖြင့် ကားထဲ၌ရှိသော စမ်းချောင်းကလေးမှာ တကယ်ပင် တောင်နှစ်လုံးကြားမှ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသကဲ့သို့ အသက်ဝင်လျက်ရှိ၏။

“မောင်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အသံလာရာဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် စောကလျာ၏ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းကလေးအစုံမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့် မထိရုံတစ်မည်သာ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လျင်မြန်လှသော

အခက်အချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝန်းချိုဆရာ၏ စုတ်တံတစ်ချောင်းဖြစ်သွားပြီးလျှင် နှလုံးသားကို ပိတ်ကာ ပြောကာ နတ်ပန်းချီရေးမမီသော စောကလျာ၏ လှပသော မျက်နှာကလေးထို့ ချက်ချင်းပင် ကောက်ကြောင်းရေးဆွဲလိုက်လေပြီ။

စောကလျာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရစ်ပတ်ဝဲပျံ့လျက်ရှိနေ၏။

စောကလျာ၏ ဟောဖယောင်းကဲ့သို့ နူးညံ့သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပါးပြင်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်လျက်ရှိရာမှ သူ၏ နက်မှောင်ထူထဲသော ဆံပင်များအတွင်းသို့ ရောက်သွားကာ ဘီးကျွဲကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်ထိုးဆွဲလျက်ရှိ၏။ နှစ်ဦးသား ပါးပြင်ချင်းအပ်မိသည့်အခါမှ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ သူ၏ မျက်နှာမှ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ အတော်ရှည်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။

သူသည် ပါးပြင်ချင်းကပ်နေရာမှ စောကလျာ၏ နားနားသို့ကပ်၍ ပြောလိုက်၏။ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာသော စောကလျာ၏ အသံမှာ အလွန်တိုတောင်း၏။ ဖွဲ့နွဲ့မှု တစ်ခုတစ်ရာ မရှိဘဲ ပြတ်သားလှ၏။

“အရေးကြီးတာက မောင်ဟာ မကျိုးမကန်းဘဲ အပေါ့ယလောက် ခိုက်မိပြီး ဒဏ်ရာရလို့ ကံကောင်းသေးတယ်။ အဲဒါဟာ အစောအတွက် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုပဲ မောင်ရေ”

စောကလျာ၏ အားပေးမှုနှင့် တယုတယ ပြုစုမှုတို့ကြောင့် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာ၏။ စိတ်အားတက်ကြွလာ၏။ ပခုံးနှစ်ဖက်ဆန့်တန်းလာသည်အထိ သူသည် လေကို တစ်ဝကြီး ရှူလိုက်၏။ ကားမှောက်ရာမှ ရခဲ့သည့်ဒဏ်ရာကြောင့် အများဝင်ပြီးလျှင် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသော နေ့များဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ

အေးချမ်းသာယာသော နေ့များ ဖြစ်လာ၏။ စောကလျာ၏ နုထွတ်သော နားရွက်များကလေးကို သူ၏ နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ညင်သာစွာ ပွတ်သပ် နမ်းရှုပ်လျက်ရှိရာမှ နဖူးပေါ်ရှိ ဆံယဉ်စကလေးများ ရှိရာသို့ ပြောင်း၍ နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

“မောင်”

“ဘာလည်းဟင် အမယ်လေး မောင်ချစ်မဝတဲ့ အစောရယ်”

“မြန်မြန် နေကောင်းအောင် လုပ်နေမှောင် အခုအစော ပြောတဲ့စကားဟာ အိပ်ရာထဲလဲ နေတဲ့လူနာကို ပြောရိုး ပြောစဉ် စကားမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီစကားဟာ လူမမာမေးတဲ့လူရဲ့ လက်သုံးစကား ဖြစ်ပေးလို့ အခုစောပြောတာက စေတနာအပြည့်အဝနဲ့ ပြောတာပါမောင်၊ မောင့်ကိုလေ ဘာကြောင့် မြန်မြန်နေကောင်းစေချင်သလဲဆိုရင် တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်လို့ပဲ ဆိုချင်ဆို၊ အစောရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အို”

မထိတ်ထိ ဖြစ်နေသော စောကလျာ၏ မျက်နှာကို လိုက်လံပွတ် သပ်နေသော ကိုခင်မောင်လတ်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ချက်ချင်းငြိမ်သက် သွားကာ သူ့မျက်နှာကို နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်လိုက်၏။ စောကလျာ ၏ မျက်နှာကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ စောကလျာ၏ ရယ်သံမှာ တိုးလွန်းလှ၏။ သို့သော် ထိုပြီးရယ်မှုသည် ကိုခင်မောင်လတ်ခံစားနေရ သော စိတ်နှင့်ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာမှန်သမျှကို ပေါ့ပါးသွားစေ၏။ မေ့ပျောက်သွားစေ၏။ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ကာ သတိလစ်နေစဉ်က အိပ်မပျော်ခဲ့သော ညများကို ယခုအခါ အနိုင်ရရှိသွားခြင်းကို စဉ်းစားမိ သော အခါမှာ သူ့မှာ ပျော်မဆုံးဖြစ်နေ၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ မီးလျှံများမှ အပူရှိန်သည် စောကလျာ၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ ကူးစက် ရိုက်ခတ်သွားသည်။ စောကလျာ၏ နက်ရှိုင်းသော နှလုံးသားတွင်းမှ

ဖြစ်သည့် ညည်းတွားသံကလေးတစ်ခုသည် စောကလျာ၏ လည်ချောင်း တွင်းမှ အပြင်သို့ မသံမကွဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကိုခင်မောင်လတ်၏ စိတ်အာရုံမှာ ထိန်းမရနိုင်လောက်အောင် လှုပ်ရှားလာ၏။ သို့သော် သူ၏ မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော နံရံကြီးတစ်ခုမှာ သူ့ရှေ့မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာကာ ၎င်းတို့ ဝင်ဆောင်မိသကဲ့သို့ အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ် သွားလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှိုင်းဂယက်သည် စောကလျာကိုပါ ရိုက်ခတ်သွားဘိ သကဲ့သို့ စောကလျာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ကိုခင်မောင်လတ်ထံမှ မသိ စိတ်၏ အင်အားစုကြောင့် အလိုအလျောက် ခွာသွားလေသည်။ စောကလျာ က သူ့ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးခါလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အို မဖြစ်ပါဘူး မောင်ရယ်”

“ဘာများ ထူးလို့လည်း အစောရဲ့၊ အခုကိစ္စကို မောင်တို့ သဘာဝ ကျကျ စဉ်းစားမှ ဖြစ်မယ်၊ မောင့်မှာတော့ ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့တယ် လူ တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် မောင်အင်မတန် မြတ်နိုး တဲ့ အစောကို ဒီလက်တွေ့ကအားရပါးရ ဖက်လို့တောင် မရတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ကြည်လင်သော မျက်လုံးကြီးများ ပေါ်တွင် မျက်တောင်ကော့ ကြီးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော စောကလျာ၏ မျက်လွှာအစုံသည် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း စိုက်သွား၏။ စောကလျာကဲ့သို့ပင် သူကလည်း မျက်လွှာချလိုက်၏။ သို့သော် သူနှင့်စောကလျာ ကွာခြားသည်မှာ သူ သည်စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆက်ဆတ် တုန်၍ နေလေသည်။

“မောင်ထင်သလောက်လည်း မောင်လက်တွေ့က သုံးမရလောက်
အောင် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်သေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ အို ကြည့်ပါလား
အခုတောင်နာလှပြီ ဖက်ထားတဲ့ လက်ကို နည်းနည်းလျှော့စမ်းပါဦး
မောင်ရဲ့ ကျောက်ပတ်တီးကြီးက သိပ်စူးတာပဲ”

အခန်း (၃)

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို အပြန်ပြန်
လှန်လှန် စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ နှစ်ဖက်စလုံးပင် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း
ခံရသော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိဘဲ အမာရွတ်ကလေးများ
နုသလောက်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် လက်ကို စိတ်တိုင်းကျ လှုပ်ရှားရာ၌
လှုပ်ရှားသည့် စိတ်အာရုံကို အပြည့်အဝ မခံစားရသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။
သူသည် လက်ကို ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက် လုပ်ကြည့်၏။ နဂိုမူလကဲ့သို့
ပျော့ပျောင်းမှု မရှိချေ။ သူသည် တစ်ဖန် လက်ချောင်းကလေးများကို
တစ်ချောင်းစီ လှုပ်ရှားကြည့်ပြန်၏။ ဤနေရာတွင်လည်း လက်ချောင်း
ကလေးများက သူ့ဆန္ဒကို အပြည့်အဝ မလိုက်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။
လက်တစ်ချောင်းကို လှုပ်လျှင် ကျန်လက်ချောင်းများကပါ လိုက်၍
လှုပ်ရှားလိုက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။ နဂိုမူလကဲ့သို့ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းစီ
သီးခြား လှုပ်ရှားနိုင်မှုသည် ယခုအခါ အတန်ငယ်လျော့နည်းသွားသည်ဟု
ထင်မိ၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကပ်ကာ လက်ထိပ်ကလေးချင်း
ထိစေ၍ အစုံလိုက် လှုပ်ရှားကြည့်ပြီးလျှင် စန္ဒရား ခလုတ်ကလေးများကို
လက်ချောင်းဆယ်ချောင်း စလုံးဖြင့် အသံစဉ်အလိုက် တီးကြည့်၏။
သို့သော် ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကိုကား လုံးဝ မကျေနပ်ပေ။ ထို့ကြောင့်
လည်း သူသည် ယခင်မူလအတိုင်း လက်သံပြန်လည်ကောင်းမွန်စေ

သည်အထိ ကြိုးစားရဦးမည်ဟု အောက်မေ့ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စန္ဒရာ ခလုတ်များကို လက်ချောင်းဆယ်ချောင်း စလုံးဖြင့် တစ်ခါတည်း ဖိချလိုက်လေသည်။

စန္ဒရာခလုတ်များကို သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ရှေ့သို့ မဆက်တော့ဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ နေရာ၌ပင် ရပ်နေလိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လှန်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ဝါးပြင်များကို ဖြန့်၍ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေ၏။ သို့ရှိနေစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံကို ကြားရသဖြင့် သူ၏ စိတ်သည် တစ်ဖန်ငြိမ်သက်သွားပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ၏ စိတ်မှာ မလုံမလဲဖြစ်၍ နေ၏။

သူသည် စာအုပ်စင် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် စင်ပေါ်မှ မဂ္ဂစင်းတစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် စောကလျာသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် လက်ထဲတွင် ပွေ့ငိုက်ယူလာသည့် အထုပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးနောက် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပါးပြင်ကို နှမ်းလိုက်လေသည်။

“ဆောရီးပဲ မောင်ရေ၊ လမ်းမှာကား ဓာတ်ဆီကုန်တာနဲ့ ဝင်ထည့်နေရလို့ နည်းနည်း နောက်ကျ သွားတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ စန္ဒရာရှေ့သို့ ရောက်သွားတော့၏။

“တီးကွက်တွေ ပြန်လေ့ကျင့်နေသလား မောင်”

(တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲရင်း) “မလေ့ကျင့်ပါဘူး၊ ပထမတော့ မောင်လေ့ကျင့် မလိုဘဲ၊ ဒါပေမယ့် စန္ဒရာ တီးမယ်လုပ်တိုင်း မောင်မတီးဖြစ်ဘူး၊ ဟောဒီလက်တွေကြောင့်ပေါ့၊ ဒီလက်နှစ်ဖက်ဟာ မောင်အပိုင်မဟုတ်သလို မောင်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကင်းကွာနေသလို ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်”

ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“အခုမှ ခြောက်လပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မောင်စဉ်းစားမိရဲ့လား” စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဘေးသို့လာပြီးလျှင် ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်၏။ မိမိလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် လေ၏။

“မောင်လက်တွေဟာ အရင်လို ပြန်ဖြစ်လာဖို့ နည်းနည်း အချိန်တော့ ယူရလိမ့်မယ်လို့ ပရောဖက်ဆာ ဗောလ်ချက်က ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်..... ဟုတ်ပါတယ်..... မောင်သိပါတယ်.....”

“မောင်ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်.....”

သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသော စောကလျာ၏ မျက်လုံးများကို ရှောင်လွှဲလိုက်၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ အမေးကို ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။ နှုတ်ဖြင့် ထုတ်ဖော်ဆွေးနွေးခြင်း မပြုလိုသော ကဏ္ဍသို့ သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုခင်မောင်လတ် ရိပ်စားမိ၏။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါလျက် “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဟူသော စကားကို အားယူ၍ ပြောလိုက်ရပြီးလျှင် မချိပြီးပြီး လိုက်လေသည်။

“အစောလုပ်တာတွေဟာလေ မောင်ကောင်းဖို့ ကူညီတာတွေ ချည်းပဲ၊ ဒါတွေကို မောင်နားလည်ပါတယ်နော်”

(ကိုခင်မောင်လတ်က စိတ်မရှည်သော အမူအရာဖြင့်) “ဘာမှ

မဖြစ်ပါဘူးလို့ အစောကို မောင်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ သိလား”

ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းနှင့် စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ ရောစပ်မှုသည် ကြည်လင်၍ပျနေသည့် စောကလျာ၏ မျက်နှာလေးကို ချက်ချင်း အညိုညိုနီနီသွားစေ၏။ သူသည် စောကလျာအား တောင်းပန်လိုက်သော နှစ်သိမ့်လို၏။ သို့သော်သူ၏ ဆန္ဒမှာ အကောင် အထည် မပေါ်ခဲ့ဘဲ စောကလျာသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားကာ အပြင်သို့ ငေးမော ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေ၏။

“မောင်”

“အစော”

“ကားမှောက်တဲ့အတွက် မောင်ဘယ်လောက် ခံလိုက်ရတယ်လဲဟာ အစောသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို မောင် အခုအချိန်က စပြီး တတ်နိုင်သလောက် မေ့ပျောက်အောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ ပြီးတစ်ကိစ္စပြီး ပါစေ။ အခုဆိုရင် မောင်ဟာ ဘာတစ်ခုမှ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိတဲ့ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါ့မလား အစောရယ်”

မော်တော်ကား မှောက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ် ကဏ္ဍကို သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး ဆွေးနွေးခြင်း မပြုလိုသော်လည်း အခြေအနေ ဖန်တီးမှုကြောင့် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဆန်းသစ် ရပေဦးမည်။

“အော်ဟုန်းရှင်းကတော့ ဆရာကြီး ဗောလ်ချက် ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုရင် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အောင်မြင်တာပဲ”

စောကလျာသည် စကားကို ရှေ့သို့ မဆက်ဘဲ ဤနေရာတွင် ရပ်၍ နေလိုက်၏။ စောကလျာ၏ အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ရှိနေလေသည်။

“တစ်နေရာမှ ခဏရပ်သွားတဲ့ မောင်ဘဝကို အနုန်းနဲ့အမြန် ဆိုသလို မောင်ပြန်ပြီး စရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်”

“အစော ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“မောင်နဲ့ အစော လက်ထပ်တော့မယ်ဆဲဆဲမှာ မတော်တဆ မော်တော်ကားမှောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်စိတ်ပြောင်း သွားသလား။ မသိဘူး။ ပထမ မောင်ကို အစောလာကြည့်တုန်းကတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိသေးဘူး။ နို့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းကစပြီး မောင်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ထူးခြားပြောင်းလဲလာတယ်။ အစောကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး။ အစောဟာ နှလုံးသားရှိတဲ့ သာမန် လူတစ်ယောက်ပါ”

စောကလျာသည် ပြောလက်စ စကားကို ဤနေရာတွင် ရပ်လိုက်ကာ မျက်ရည်များဝဲလျက် ရှိနေ၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ ငိုသံ မပါတာဖြင့် “အစောဟာ အင်မတန် မိန်းမဆန်သလားတော့ မသိဘူး။ အစောကို တစ်ခါက အင်မတန် စုံမြတ်နိုးတဲ့လူဟာ အခုလည်း အစောကို အရင်အတိုင်း ဆက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေချင်တယ် အစောပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော်။ နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အစောရဲ့ ခံယူချက်ဟာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ အရင်ကတည်းက ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ မောင်နဲ့ မတွေ့ခင်တုန်းက အစောမှာ မြတ်နိုးရမယ့်လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ကို အဲသည်လို ချစ်မိတော့ မေတ္တာတရားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အစောအနေနဲ့ အဲဒီမေတ္တာတရားဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရမယ်၊ လေးနက်ရမယ်။ အစောတန်ဖိုးထားတဲ့ မေတ္တာတရားမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အစောရဲ့ ခံယူချက်တွေဟာ အားလုံး တခြားစီဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ မောင်မေတ္တာကို အစောလို လားတယ်။ ပြီးတော့ အစောကိုယ်တိုင် မောင်ရဲ့လိုလားသူ ဖြစ်ချင်တယ်။

ခုလောက်ဆိုရင် အစောတို့ လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စပြီးနေပြီ။ အစောအနေနဲ့တော့ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်တောင် ဆိုင်းမနေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် အခုမောင်က ပြောင်းလဲသွားပြီလေ”

“အစော ဒီလိုပဲ ထင်သလား။”

ကိုခင်မောင်လတ်က ချက်ချင်း ပြန်မေးလိုက်၏။ အချိန်ကြာမြင့်လေလေ မိမိအပြစ်ချည်းသာ ဖြစ်လေလေ၊ ဖြစ်မည် အရေးကို တွေးလိုက်မိ၏။

“ဒါတော့မသိဘူး” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောကာ စောကလျာသည် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်လေသည်။

“အစော ပြောချင်တာကတော့ ခုအချိန်အထိ အစောဟာ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲ သေးဘူးဆိုတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်ဘက်က ပြောင်းလဲတယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်ပါ။ နွေဦးမှာ လေရူးတိုက်သလို ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့မောင့်မှာ လွတ်လပ်မှု အပြည့်ရှိပါတယ်။ မောင့်ဆန္ဒကို အစောမဟန့်တားပါဘူး။ မဟန့်တားဘူးဆိုတာ အစော သတိပေးပါတယ်”

စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းမှု မပေါ်လွင်စေရန် ဟန်ဆောင်မှု မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ထားသည့် စောကလျာ၏ မျက်နှာကလေးကို ကိုခင်မောင်လတ်သည် နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်နေရ၏။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကပျာကယာ လျှောက်သွားပြီးနောက် စောကလျာ၏ နုထွတ်ဖောင်းအိသော လက်မောင်းကလေးနှစ်ဖက်ကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် ရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းကာ တယုတယ ပွေ့ဖက်ပိုက်ထွေးလိုက်၏။ စောကလျာမှာ မျက်ရည်များ မကျစေရန် ထိန်းချုပ်ထားရသဖြင့် သူကိုယ်ကလေးမှာ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်၍ နေရ၏။

“အစော” ဟု ခေါ်လိုက်သော ကိုခင်မောင်လတ်၏ အသံမှာ

ခြောက်သွေ့ကြွေနေ၏။ “အစော နောက်ကို ဒီစကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ အစောနားလည်စေချင်တာကတော့ မောင်ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းလဲ ပြောင်းလဲ မပြောင်းလဲတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကတော့ အစောအပေါ် ဆောင်ကထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားပဲ။ အဲဒါဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး အစောကို မောင်မကြာခင်လက်ထပ်ပါ့မယ် အမြန်ဆုံးဆိုပါတော့”

ခြောက်လလုံးလုံး ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ချုပ်တည်း မျှိုသိပ်ခဲ့ရသော သူ၏ စိတ်အင်အားစုကို သူပြန်လည်ရရှိလာ၏။ သူ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ကွယ်ဝှက်ထားသည့် စောကလျာ၏ မျက်နှာကလေးမှာ အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း မော့လာပြီးနောက် ၎င်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကိုခင်မောင်လတ်အား ရက်ရောစက်စွာ ပေးအပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကလေးများမှာလည်း ကြည်နူးချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ကြည်လင်တောက်ပလာစေ စောကလျာ၏ ပျော့ဖတ်နူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းကလေးများ၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စောကလျာအား တစ်ကိုယ်လုံး ပိုင်ဆိုင်လို စိတ်များ လွန်ကဲလာပြီးလျှင် သူ၏ ကိုယ်လုံးသည် ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လာလေသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ချောက်ချားတုန်လှုပ်သော သူ၏ စိတ်ဓာတ်သည် ထိုတဒင်္ဂ၌ ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီး ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လာသည်နှင့် စောကလျာ၏ ကိုယ်လုံးကလေးမှာလည်း အလိုက်သင့် နောက်သို့လန်၍ သွားလေသည်။

“အမြန်ဆုံး ဖြစ်ပါစေမယ်ကွယ်” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ခပ်သဲ့သဲ့ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

စောကလျာသည် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ညင်သာစွာရုန်းထွက်ပြီးနောက် “ဟင်း နော် ဒီထက်ပိုက်လာရင်တော့နော်” စောကလျာ၏ အသံကလေးမှာ မသိမသာ တုန်ရိလှုပ် ခဲ့၏။

သို့သော် မျက်လုံးများမှာ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမှု အခိုးအလှံတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်း၍ နေလေသည်။

စောကလျာသည် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ ခပ်စောစောကပင် ကိုခင်မောင်လတ် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညစ်ခဲ့သော သူ၏ လက်မောင်းကလေးများကို ပွတ်သပ်လျက် ရှိ၏။

“အစောလက်မောင်းတော့ အညိုအမည်းတွေ စွဲကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်” ကိုခင်မောင်လတ်က စောကလျာ၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် “အစော နာသွားသလားဟင်”

စောကလျာက မနို့တရိုအမူအရာဖြင့် “မပူပါနဲ့ မောင်ရယ် နာရကျိုးနပ်ပါတယ် အစောကတော့ သာယာမှုတစ်ခုလို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်ကမူသူ့၏ စိတ်ကို အကြိမ်မပါငါးများစွာ နှောင့်ယှက်ခဲ့သည့် အရာသည် သူ၏ အာရုံထဲသို့ ရုတ်တရက် ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် စိတ်မချမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ နှုတ်မှ မသံမကွဲပြောဆိုရေရွတ်လျက် ရှိရာ သူ၏ အသံမှာ တိုးလွန်းလှသည့်အပြင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။

“ဪ လတ်စသတ်တော့ သူတို့ သူတို့ကပါ ကျေနပ်မှု ရသွားတာကိုး”

“မောင် ဘာပြောတာလဲ မောင် ကောင်းကောင်း မသဲကွဲလို့ အစောမကြားလိုက်ဘူး”

စောကလျာမေးသော စကားကို ထိုသူပြန်၍ မဖြေ ပတ်ခန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို သူ့ခေတ္တခဏ မေ့လျော့သွား၏။ လက်တွေ့ကိုသာ စိုက်ကြည့် မြဲစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ အတော်ကလေးကြာမှ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်

နေသော စောကလျာ၏ မျက်လုံးများကို သူ့သတိပြုမိလေသည်။

“မောင် နေကောင်းရဲ့လား”

ကိုခင်မောင်လတ်က ပြန်လည်ဖြေကြားရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာချေ။

“မောင်”

ကိုခင်မောင်လတ် အနီးသို့ စောကလျာသည်တိုး၍ ကပ်သွား၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် သတိပြန်လည်ရရှိလာပြီး နောက်စေးကပ်နေသော သူ၏ လျှာကို မရရအောင် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“မောင်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အစောရယ် နည်းနည်း ခေါင်းမူးသွားလို့ပါ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ် ခဏလုံနေလိုက် အစော” စောကလျာကစကားကို အဆုံးမသတ်သေးဘဲ ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ငေး၍သာ ရပ်ကြည့်နေမိလေသည်။ စောကလျာ၏ လက်ချောင်းကလေးများက သူ့လက်ကို ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူချက်ချင်းပြန်ရပ်လိုက်၏။ သူ၏ ရှေ့တွင် လိုက်ကာသဖွယ် ပိတ်ဆီးနေသော စိတ်သောကများကို ထိုးဖောက်ကျော်လွှားခြင်းငှါ သူမစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ “ဘယ်လိုမှတော့ စိတ်ထဲက မထင်နဲ့နော် အစော မောင်အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်” ဟု စောကလျာကို ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အစော ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး မောင် မောင်ပြန်ချင်ပြန်လေ”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လုံးဝနားမလည်ဘဲ စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေသော စောကလျာ၏ မျက်နှာကလေးမှာ အလှူအားငယ်သည့်ဟန်ရှိနေ၏။ သူ၏ နှလုံးသာထဲတွင် လောင်ကျွမ်းနေသည့် သောကမီးကို တားဆီးငြိမ်းသတ်ရန် ကိုခင်မောင်လတ်လည်း မစွမ်းနိုင်

ချေ။ သူ၏ ကိုယ်ကိုသော်မှ အဖြေမှန်ရှာ၍ မရနိုင်သေးသည့် အချိန်တွင် အခြားတစ်ယောက်၏ သောက မီးပွားကို မည်ကဲ့သို့ ဆီးတားပိတ်ပင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

“မောင်သွားမယ်”

“ကဲလာ အစောကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်”

“စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့ အစောရယ် မောင်တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်ချင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းပါတယ်”

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ရှေ့မှ နေ၍ တံခါဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ကိုခင်မောင်လတ်ကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် သူ၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။ ကိုခင်မောင်လတ်၏ မေးစွေကို လက်ကလေးဖြင့် စောကလျာစာ အပေါ်သို့ လှန်တင်ပြီး နှာခေါင်းဖျားကလေးကို မထိတထိ နမ်းလိုက်၏။

“အစော နားလည်ပါတယ်ဆိုပြီး ဟန်တော့ ဆောင်မနေချင်ဘူးမောင် ဒါပေမယ့် မောင်အခုခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ ဖြစ်ဖြစ် အစော နိုင်သမျှ ကူညီပြီး ပြေရှင်းပေးပါရစေ”

စောကလျာသည် အပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ ဆက်လက်၍ “မောင်ကိုတော့ အစော ပစ်မထားဘူး အမြဲလာကြည့်နေမှာပဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ စောကလျာ၏ ခြံထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်သွားလေသည်။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်ဟူ၍ ရည်ရွယ်ချက်မရှိချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့သွားကာ ခြေဦးတည်ရာသို့သာ လျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်နားဆီမှ တက္ကဆီလေးဘီးကားတစ်စင်း၏ ဆူညံစွာ အဆက်မပြတ်

ထွက်ပေါ်လာသော ကားဟွန်းသံကြောင့် သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခြိမ်းခြောက်လည် သတိရလာပြီးလျှင် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ အချိန်မီ ခုန်တက်နိုင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်သာ မော်တော်ကား ဘန်ပါနှင့် သူကိုယ်မှာ သိသိကလေး ပွတ်၍ သွားလေ၏။ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှ သူလျှောက်လာခဲ့သော်လည်း နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ ရေပြင်ထက်ဆီရှိ လှိုင်းဂယက်ကလေးများ၏ လှပမှုကို သူသတိမပြုမိခဲ့ချေ။

နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ ဤသို့ဆက်လက်လျှောက်ရင်းဖြင့် ပွဲတော်ကျင်းပနေသော ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ ကလေးကစားစရာများ ရောင်းသောဆိုင်နှင့် မုန့်ဆိုင်တန်းများကို သူကျော်ဖြတ်လာ၏။ ရေငတ်လွန်းသဖြင့် ကြံရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်သွင်းလျှင် ကြံရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သေး၏။ သို့ရှိစဉ် စည်းချက်ခါးချက် မုန့်မှန် ထွက်ပေါ်လာသော ဂီတသံကလေးမှာစုံစုံက သူ၏ စိတ်အာရုံကို စွဲကိုင်လှုပ်ရှားလိုက်တော့၏။ မသိစိတ်၏ စေခိုင်းမှုဖြင့် သူ၏ ခြေထောက်များသည် ထိုဂီတများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြောင်း သူကိုယ်တိုင် လုံးဝမရိပ်စားမိချေ။

ပြပွဲကျင်းပနေသည့် ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေလျက် ပြခန်းနှင့် ဆိုင်ခန်းကလေးများမှာလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲရှိနေရာ သူသည် ယင်းတို့အားလုံးကို တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိချေ။ သူသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ကလေးသူငယ်များသည် “ချား” ပေါ်မှ ရောင်စုံခြယ်ထားသည့် မြင်းရုပ်ကလေးများပေါ်တွင် အော်ကာဟစ်ကာ၊ လည်ပတ်ကာ ရှိနေကြ၏။ ပွဲခင်းနံဘေးလမ်းများပေါ်တွင် ကားများသည် အလွန်ဖြည်းဖြည်းစွာ မောင်းနေကြရသဖြင့် ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပွားမည်ကို မဆိုးဘဲနှင့်

တမင်တိုက်မိအောင်ပင် လမ်းသွားလမ်းလာများက ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။ ပြခန်းနှင့် ဈေးတန်းကို သူဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရာ၊ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် ဗေဒင်ဟောနေသော ဆိုင်ခန်းကလေးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

ဆိုင်တန်းကလေးတစ်ခု ရှေ့သို့အရောက်တွင် သူ၏ ခြေထောက် များ စုံရပ်သွား၏။ ဆိုင်ခန်းရှေ့တွင် “သင့်အင်အားကို စမ်းသပ်ကြည့်ပါ” ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်လိုက်မိ၏။ ဆိုင်ထဲတွင် လက်ကိုင်နှစ် ဖက်နှင့် စက်ပရင်တပ်ထားသည့် စက်ကိရိယာတစ်ခုရှိရာ ပေါင်ချိန်သော ချိန်ခွင်ကဲ့သို့ လက်တံဖြင့်၊ အပေါ်မှ စက်ဝိုင်းတွင် သူညမ ၁၀၀ အထိ အမှတ်စဉ်ထိုးထားလေသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင် လူများ ဝိုင်းအုံကြည့် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စက်ကိရိယာ နံဘေး၌ ရပ်နေသူမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းနှင့် ဗလကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ စပို့ရပ်လက်တိုကိုသာ ဝတ်ဆင် ထား၏။ ၎င်းမှာ အခန်းပိုင်ရှင် ကာယပညာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူ၍၊ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကြွက်သားများကို ထုတ်ဖော်ပြသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“ရပ်ကြည့်နေလို့တော့ အပိုပဲ ကိုယ့်အင်အား ဘယ်လောက်ရှိ တယ်ဆိုတာ လာစမ်းကြပါ တစ်ခါစမ်းမှ ပြားငါးဆယ်ရယ် အမှတ် ငါးဆယ်ကျော်ရင် ဆုပေးမယ် ကိုယ်ဘယ်လောက်အားရှိတယ်ဆိုတာ လူအများသိအောင် ပြလိုက်စမ်းပါ ကဲ ဘယ်သူအရင်စမ်းမလဲ”

ကာယပညာဆရာ၏ အသံက လူအုပ်ကြီးအား ဖိတ်ခေါ်လျက် ရှိ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မျက်တောင်ကို ထပ်တလဲလဲ ခတ်ကာ စိတ်ညှို့ခြင်းခံရသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလာသကဲ့သို့လည်းကောင်း မည်သို့မည်ပုံ သူရောက်လာသည်ကို လိုက်လံ

ညှို့ရှုနေမိ၏။

“အပေါ်အင်္ကျီအနက်နဲ့ ဟိုဆရာကြီး ခင်ဗျားရဲ့ အင်အားကို ပြလိုက်စမ်းပါ မရှက်ပါနဲ့လာပါဗျာ လာပါ စမ်းကြည့်စမ်းပါ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သံပတ်ပေးထားသော စက်ရပ်တစ်ရပ် ခုသို့ လူအုပ်ကြားထဲမှ ထိုလူ၏ လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံအကြွေများ ထည့် ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် သူသည် လက်ကိုင်နှစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် အင်အားကို တဖြည်းဖြည်း ညှစ်ဆွဲလိုက်လေသည်။ ပေါတ်စဉ် အလိုက် ၂၀ မှ ၃၀၊ ထိုနောက် ၃၀ မှ ၄၀၊ ထိုနောက် ၄၀ မှ ၅၀သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားသော သူရှေ့ရှိ လက်တံကလေးကို သာ မျက်တော်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ လက်တံကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ၆၀ သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုခဏ၌ နံဘေးရှိ လူများက ဝိုင်းဝန်း၊ ဩဘာပေးနေကြသော အသံများကိုလည်း သူအတိုင်းသား ကြားနေရ၏။

“တော်တော် အားသန်တဲ့ လူပဲ ကဲဆရာကြီး ဟို မှာပြထားတဲ့ အထဲက ဘယ်ဆုကို လိုချင်သလဲ”

အားစမ်းစက်ပိုင်ရှင်ပြောနေသော အသံကို သူလုံးဝမကြားလိုက် ချေ။ သူဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ကိုသာ ဆက်၍ ညှစ်နေလေသည်။ ၇၀ မှ ၈၀ ထိုနောက် ၈၀ မှ ၉၀ အထိ ဆက်လက်တက်နေသော အမှတ်စဉ်ပြ လက်တံကလေးကိုသာ သူအာရုံစိုက်နေမိ၏။

ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသူများထဲမှ ဩဘာသံများ အမျိုးမျိုးထွက် ပေါ်လာ၏။ အမှတ်စဉ်ပြ လက်တံကလေးမှာ အမှတ်စဉ် ၁၁၀ သို့ ရောက်သွား၏။ သူ့နံဘေး၌လည်း လူများ ဝိုင်းအုံလာလေသည်။

“ကဲ ကဲ ရပ်လိုက်ပါတော့ လူသန်ကြီး ခင်ဗျား အားရှိမှန်း ကျွန်တော်တို့သိပါပြီ ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ စက်လျက်လိမ့်

မယ်”

သို့ဖြောပြီး နောက်အားစမ်းစက်ပိုင်ရှင်သည် ကိုခင်မောင်လတ်အား
ထက်တောက်ဝတ်ကို ကိုင်ကာ ဆွဲယူလျက် ရှိ၏။ သို့သော် အမှတ်
နဲ့ ငြိလက်တံကလေးကို အမှတ်စဉ် ၁၀၀ တွင် မိနစ်ဝက်ခန့်မျှ ရပ်တန့်
နေပြီးမှ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ညှစ်ထုတ်ထားသော သူ့အင်အား
လျှော့ချလိုက်လေသည်။

“ဒီလူကို အကောင်းဆုံး ဆုပေးလိုက်ပါဗျာ သူကလိုတဲ့ အမှတ်
ထက်တောက် ပိုသေးတယ်”ဟု လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဆိုင်ရှင်အား
အော်၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မွဲအောင် လုပ်နေတာလား
ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ ကဲ ကဲ ဟိုမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းထဲက ခင်ဗျား
ကြိုက်တာ တစ်ခုကိုသာ ယူသွားပေတော့”

စက်ပိုင်ရှင်သည် ကိုခင်မောင်လတ်ကို မကျေမချမ်းဖြင့် ပြော
လိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားတော့မည်
ပြုစဉ် လူအုပ်ထဲမှ ယခင်က လူ၏ အသံပြန်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မယူရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရသင့်ရထိုက်တာပဲ တစ်ခုခု
ယူသွားပါဗျာ၊ ကဲ စက်ဆရာကြီး သူကို တစ်ခုခုပေးလိုက်လေဗျာ”

ထိုအခါ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ထဲသို့ ဆံပင်
စုတ်ဖွားနှင့်ကော်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်သည့်အမှုအရာ
ဖြင့် ခင်မောင်လတ်အား “ယူသွားပါဗျာ တော်ကြာလူတွေသိပ်ရုတ်ရုတ်
သဲသဲဖြစ်လာရင် မကောင်းလို့ပါ”

ဆိုင်ရှင်သည် တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်အား
ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် လူအုပ်ကြီးဘက်သို့ မေးဝေါပြု၍
အဝယ်များ အခုအော်နေတဲ့ လူတွေကို ခင်ဗျားတွေ့တယ် မဟုတ်လား
ဦးလုပ်ပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ပျက်စီးမယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး နောက်ဆိုင်
ရှင်၏ အလိုကို နောက်ဆုံးလိုက်လျော့လိုက်ရလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဆိုင်ရှင်သည် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်သပ်ရင်း အလွန်ရိုးသား
မသိနားမလည်သည့် အမူအရာဖြင့် ဆိုင်ရှေ့ရှိ လူအုပ်ကြီးကို မဲဆွယ်
နေပြန်၏။

“ကဲ ကျွန်တော်အင်မတန် အမြတ်တန်းထားတဲ့ အရုပ်က
လေးကိုတော့ ဟိုလူရသွားပြီ အဲဒီအရုပ်ကို ကျွန်တော် တော်တော်
ဈေးကြီးကြီး ပေးဝယ်ခဲ့ရတာ ကဲ ကဲ နောက်အရုပ်တစ်ခုကို
ဘယ်သူများ ရမလည်းဆိုတာ စမ်းကြည့်ကြပါဦး၊ ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ
ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်း အရုပ်တွေကို ဝေသန္တရာ လုပ်နေတာနဲ့
ဘာမှ မထူးဘူး၊ ကျွန်တော်အမြတ်အစွန်းကို ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး
စေတနာ သက်သက်ပါ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အရုပ်ကလေးကို ပိုက်ပြီးလျှင် ဆိုင်ထဲမှ
ထွက်ခဲ့ရာ ဆိုင်ရှေ့ရှိ လူအုပ်ကြီးက သူ့အား လမ်းဖယ်ပေး၏။ သို့နှင့်
မုန့်ပဲသရေစာ အမျိုးမျိုး ရောင်းသော ဈေးတန်းသို့ ပြန်ရောက်သော
၏။ အမျိုးသမီးဆံပင်ကုပ်ဝဲ အရွယ်မှ ၅၀ ကျော် ၆၀ အမယ်အိုအထိ
သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သုံးဘီးကားတစ်စီးကို
လက်ယပ်ခေါ်ပြီးလျှင် ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။ လက်ပတ်
နာရီကို ကြည့်ရာ စောကလျာ၏ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ နာရီ

ကျော်ကျော်မျှ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ မသိစိတ်အင်အားစု၏ လွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တစ်ဝက် နီးပါးခရီးပေါက်ခဲ့ပြီးလျှင် နာရီကျော်ကျော်မျှ အချိန်ကုန်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု၊ အသိစိတ်ကြွယ်ဝမှုစသော ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စတို့၏ တိုးတက်မှုကို ရှေ့သို့ဆက်၍ မတိုးတက်နိုင်ရန် ဟန့်တားနေသည့် နံကြီးတစ်ခုသည် သူ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာဘိသကဲ့သို့ နေ၏။ သို့နှင့်သူ၏ အသိစိတ်သည် ထိုနံကြီးကို ထိုးဖောက်ခြင်းမှ မစွမ်းနိုင်တော့ချေ။

ကားမောင်သူသည် သူ၏ မျက်နှာကို ခေတ္တမျှကြည့်ပြီးလျှင် “ဆရာ အိမ်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်” ဟု ပထမ ပြောလိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကြားရသော အသံတစ်သံကဲ့သို့ ထင်နေ၏။ သို့သော် ထိုအသံကို ကြားရသည့် သတိတရားသည်ပင် ချက်ချင်းကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

သုံးဘိုးကား၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော မြင်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ပလက်ဖောင်းပေါ် ဈေးဆိုင်များနှင့် ယောက်ယက်ခတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် လူများကိုလည်းကောင်း၊ မမြင်လိုတော့သဖြင့် သူသည် မျက်လုံးများကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ သူ၏ အသိစိတ်ကို ရှေ့မှ ကာဆီးနေသည့် နံကြီးကို ဟင်လင်းပွင့်သွားစေရန် ထိုးဖောက်နိုင်သည့် သော့ချက်ကား မရှိရပေမည်။ ယင်းသည်ကား အထိအတွေ့သော်လည်းကောင်း၊ အသက်သော်လည်းကောင်း၊ အကြားအမြင်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုဖြစ်ရပေမည်။

“ဆရာကြီး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အသံတစ်သံကြားလိုက်သဖြင့် မျက်လုံး

ပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသည့် လက်များကို ဖယ်လိုက်၏။ သုံးဘိုးကားမှာ သူ၏အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် မဆင်းချင် ဆင်းချင်ဖြင့်ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် အပေါ်အကျိအိတ်ထဲ၌ အလွယ်တကူတွေ့ရသော ငါးကျပ်တန် စက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များပေါ်သို့ မလှုပ်တလှုပ်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း တက်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါသူသည် အရုပ်ကလေးကို စားပွဲတစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီးလျှင် အပေါ်အကျိကိုချွတ်၍ ပခုံးပေါ်တွင် ချိတ်ကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်တွင်းရှိ အခန်းမှ တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့လာသည်ဟု သူ့စိတ်တွင် ထင်မိ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဓာတ်လှေကားတွင် ပိတ်မိနေသူတစ်ယောက်ပမာ တစ်ဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူကျပ်လာသကဲ့သို့ အသက်ရှူ၍ မဝဖြစ်နေ၏။ အတွင်းသို့ ကျုံ့ဝင်လာသည်ဟု ထင်ရသော အခန်းနံရံများကို လက်ဖြင့်တွန်းထားလိုသော စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိစကီအနည်းငယ် ထည့်လိုက်၏။ ပုလင်းကို ကိုင်ထားသော သူ၏လက်သည်ပင် အတန်ငယ်တုန်ရီနေကြောင်း သတိပြုမိ၏။ သို့နှင့် အရက်ပုလင်းများထားသော စင်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ကာလှေ့ကျင့်ရန်အတွက် သက်သက် ထားသည့် စန္ဒရားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မူလလက်သံကို ပြန်လည်ရရှိစေရန် တစ်နေ့လျှင် ၂ နာရီ စန္ဒရားတီးပါသည်ဟု စောကလျာအား လိမ်ညာပြီးဖြစ်၍ ပြောခဲ့သော စကားများကိုလည်း ပြန်ပြောင်းသတိရနေမိ၏။

သူသည် စန္ဒရားဆိုသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် စန္ဒရားပေါ်မှ ဖုန်းသံသည် မဟောဂနီသားအဖုံးပေါ်ရှိ ဖုန်မှုန့်ကလေးများကို အိတ်ထဲမှ

လက်ကိုင်ပဝါအဖြူနှင့် အသေအချာ သုတ်လိုက်လေသည်။ ဖန်ခွက်ထဲ ရှိ ဝီစကီကိုလည်း တစ်ကျွက်မောသောက်ပြီးလျှင်၊ စန္ဒရား ရှေ့ရှိ ဝုကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စန္ဒရား အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စော့ချွေးများ ပြန်လာ၍ ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကြက်သားများသည် သူ့အား စန္ဒရားမတီးနိုင်အောင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ပြုလုပ်နေသည်ဟု ထင်မိ သည်။ သို့သော် ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏လက်များကို စန္ဒရားခလုတ် ပေါ်သို့ မရောက်ရောက်အောင် အားထုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ လက်ချောင်းများကျရာမှ အသံသေးအသံကြောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အသံကြီးဘက်ရှိ ခလုတ်များပေါ်သို့ လက်များကို ရွေ့ပြောင်းလိုက်ကာ အခမ်းအနားပွဲလမ်းသဘင်များတွင် အဆိုအတီး မစမီ တွဲခံ “အတော” လက်စမ်းသဘောဖြင့် ယခင်အချိန်များက တီးလေ့ရှိသော တီးလုံးကလေးများကိုပင် ယခုအခါ အတော်ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတီးနေရ၏။ ဆင်စွယ်ရောင် ခလုတ်များပေါ်သို့ သူ၏လက်ချောင်းများသည် မရဲတရဲ ကျရောက်လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ၊ သီချင်းပီသသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အသံအနိမ့်အမြင့် အတက်အကျတို့မှာ များစွာပြေပြစ်မှု မရှိလှချေ။

သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရသဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စိတ်ကို အတော်ထိခိုက်သွားပြီးလျှင် သူ၏လက်ချောင်းများကို တစ်ခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လိုက်လေသည်။

စိတ်ကူးယဉ်မှုကြောင့်လော သို့မဟုတ် သူ့အား အဟန့်အတား သဖွယ် စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အုတ်တံတိုင်းကြီးသည် သူ၏ ဘဝရှေ့ပြေးခရီးစဉ်ကို ကြာမြှာ၏။ လက်ဖြင့် ခြယ်မှုန်ထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးပေလော။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် စန္ဒရား

အဖုံးကို ဆောင်ပိတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားပြီးလျှင် ဗီရိတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အထဲရှိ အံဆွဲထဲမှ လက်အိတ်တစ်စုံကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် သူ့လက်တွင် ကမန်းကံတန်း စွပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ လက်အိတ်မှာ ကျပ်နေသဖြင့် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းစီကိုပင် မနည်းဝံင်အောင် သွင်းနေ၏။

“အင်း ငါဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ထင်သားပဲ” ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ဖီဗီယိုသရဖီဆေးရုံ (Phy Sio-Theraphy) တွင် လပေါင်းများစွာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားရောက်၍ သူ၏ လက်ကို အနှိပ်ခံခဲ့စဉ်က နဂိုမူလအတိုင်း သူ၏လက်ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာစေရန် အချိန်အတော်ကြာလေဦးမည်ဟု ထိုဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သူပြန်၍ သတိရမိသည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်၏။ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည့်အသံမျိုး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာလက်တွင် စွပ်ထားသော လက်အိတ်၏ လက်ချောင်းနေရာမှ ချုပ်ရိုးများအားလုံး တောက်လျှောက် စုတ်ပြီနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမကပင် စိတ်ထဲ၌ မသိုးမသန်ဖြစ်နေခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ တွေ့သောအခါ အားငယ်၍ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားလာ၏။ လက်အိတ်ကို ချွတ်ချလိုက်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာ၏။

အရက်ပုလင်းများထားသော စားပွဲခုံကလေး နောက်နံရံ ပေါ်တွင် ဟိုင်းကြီးကျွန်းမှ တံငါလှေကလေးများ၏ ရှုမြင်ခင်းကို ဆီဆေးဖြင့် ရေးခြယ်ထားသော ဆရာကြီး ဦးငွေကိုင်၏ လက်ရေးပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲချိတ်ထား၏။ ပန်းချီကား နောက်၌အုတ်နံရံတွင် လူငါးဦးက စွာ မြှုပ်နှံထားသော မီးခံသေတ္တာကလေးတစ်လုံးရှိ၏။ သူသည် ထိုမီးခံ

သေတ္တာအတွင်းမှ စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ထပ်ကြီး ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။ ယင်းတို့မှာ အိမ်ဂရန်၊ အသက်အာမခံ စာချုပ်နှင့် အရပ်သဘောအရ ချုပ်ဆိုထားသည့် အရေးကြီးသော စာချုပ် စာတမ်းများ ဖြစ်၏။ ထိုနောက် အလွန်လက်ရာ ပြောင်မြောက်စွာ ယိုးဒယား ပန်းခက်များ ဖော်ထားသည့် ငွေကြုတ်ကလေးတစ်ခုကို နောက်ပိုင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်၏။ ကြုတ်ထဲရှိ ပစ္စည်းများကို မွေနှောက် ရှာဖွေပြီးလျှင် သူသည် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်လိုက်လေသည်။

စိတ်ရောကိုယ်ပါပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် သူသည် မောဟိုက်လျက် ရှိ၏။ ထူးခြားနေသည့် သူ၏ ရုပ်သွင်ကို နံရံပေါ်ရှိ မှန်ထဲတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်မိရာ သူ၏ ရုပ်သွင်ကို မုဆိုးယောင်ယောင် သားကောင်ယောင် ယောင်ကဲ့သို့ မပြတ်သားသော သတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ်ဖြင့် သူ့ကိုယ် သူ မြင်မိ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် လက်စွပ်ကို သူ၏ လက် ဝဲဖက်လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ကြည့်၏။ လက်စွပ်ကွင်းသည် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားသော်လည်း ပထမလက်ဆစ်ကိုပင် မကျော် လွန်ဘဲ ထစ်၍ နေ၏။

သူသည် လက်စွပ်ကို ချွတ်ပြီးလျှင် ဒေါသတကြီးဖြင့်နံရံသို့ ပစ် ပေါက်လေသည်။ သူသည် အဖျားတက်နေသော လူတစ်ယောက်သကဲ့ သို့ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေ၏။ ငွေကြုတ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ မီးခဲသေတ္တာဆီသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် ၎င်းမှ တစ်ဖန် စာရေးစားပွဲဆီ သို့ ရောက်သွားပြန်၏။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် အသက်ရှူမမှန် ဘဲ တုန်ရီနေသည့် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်ကာ စာရေး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

စာရေးစားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ဖောင်တိန်ဖြင့် လက်မှတ်ထိုးကြည့်၏။ လက်မှတ်မှာ လွန်ခဲ့သော

သုံးလေးလံက ရေးထိုးခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်းပင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု မရှိသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် စိတ်မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည့်ဟန် ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြမ်းပေါ်ရှိ အာမခံစာချုပ်တစ်ရွက်ကို ဖြန့်လိုက် ပြီး လက်မှတ်ချင်း နှိုင်းယှဉ်ကြည့်၏။ စာချုပ်ထဲရှိလက်မှတ်မှာ စာရွက် ပေါ်တွင် သူယခု ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်နှင့် ကွာချင်တိုင်း ကွာခြား လျက်ရှိနေ၏။

ဝိစကီပုလင်းမှာ သူနှင့်တစ်ပေကျော်ကျော်သာ ဝေး၍ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိစကီကို လက်သုံးလုံးခန့်လောင်းထည့်လိုက်၏။ နောက် နံဘေးရှိဆော်ဒါပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားသဖြင့် ဖန်ခွက်ထဲရှိ ဝိစကီကို တစ်စုံတစ်ရာမရောဘဲ တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက် လေသည်။ အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်စဉ်က စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကော်ရုပ်ကလေးသည် သူ့အား အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြုံးပြနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူသည် လက်လှုပ်ရှားမှုကို မတားဆီးနိုင်သကဲ့သို့ သူ၏ လက်နှစ် ဖက်သည် ရှေ့သို့ဆန့်ထွက်လာ၏။ ထိုနောက် ကော်ရုပ်ကလေး၏ လည်ပင်းကို လူတစ်ယောက်အား ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလို အားထုတ်၍ ဖျစ် ညှစ်လိုက်၏။ ကော်ရုပ်ကလေးမှာ ကြေမ္မာသွားပြီးလျှင် ၎င်းမှ အစအနများ ကြမ်းပေါ်၌ ကျဲပြန့်လျက်ရှိရာ သူသည် ထိုမျှနှင့်ပင် အားမရသေးဘဲ အရုပ်ကလေး၏လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ လက်ချောင်း ကလေးများကို အလန့်တကြား ကြည့်ရှုလျက်ရှိပေသည်။

အခန်း (၄)

သို့ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းက အသံကို ကြားရသဖြင့် သူသည် အလန့်တကြား မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ပြေးပေါက် မရှိဘဲ ချောင်ပိတ်မိနေသော ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက်ပမာ သူ၏ မျက်လုံးများသည် တံခါးနှင့်ပြတင်းပေါက်များသို့ တစ်လှည့်စီ ကြည့်၍ နေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းလောင်းသံမှာ တစ်ဖန်ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ သူသည်ကျိုးပဲ့သော ကော်ရုပ်ကလေး၏ အပိုင်းအစများကို ငုံ့ကြည့်လျက် ရှိရာ သူ၏ မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း တို့ဖြင့် ရောစပ်ပြည့်လျှမ်းနေ၏။ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြားစီဖြစ်နေသော အရုပ်ကလေးကို ချက်ချင်းကောက်ယူပြီးလျှင် အနီးရှိ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ကပျာကယာ ထည့်လိုက်၏။ ကျန်ရှိနေသော အစအနကလေးများကိုလည်း စားပွဲ အောက်သို့ ခြေနှစ်ဖက်နှင့် ကုန်သွင်းလိုက်၏။ ထိုနောက် မိမိ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သွေးများပေကျနေသကဲ့သို့ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အသေ အချာသုတ်နေလေသည်။

သူ၏ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနှောက်လျက်ရှိရာ သူသည်တံခါးဆီ သို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်သွားပြီးနောက် လက်ကိုင်ကို လှည့်၍ တံခါး ရွက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

“မောင်”

“အစော”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပါးစပ်မှ ယွက်လာသော အသံမှာ ဝမ်းနည်း ဆို့ နစ်နေ၏။ မိမိကိုယ် မိမိ မဟန်နိုင်သကဲ့သို့ ထိုတံခါးပေါင်ကို မှီ၍ နေလိုက်ရ၏။

“မောင့်ကို ကူညီပါဦး အစောရယ်”

သူ၏ ခူးများမှာ ခွေယိုင်လာသဖြင့် စောကလျာက သူအား အချိန် မိပွေ့ဖက်ကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမောင် အားတင်းထားမှပေါ့” ဟု နံဘေးမှ နေ၍ တတွတ်တွတ် အားပေးစကားပြောနေသော စောကလျာ၏ အသံကလေးမှာ သူ၏ နားထဲတွင် ဝေးလိုက်နီးလိုက်ဖြစ်နေ၏။ ထိုအသံကလေး၏ အစွမ်းကြောင့်သာ သူ၏ ခြေထောက်များကို လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင် မောင်ကို ကူညီဖို့ လာတာပဲ အစောကူညီမှာပါ ဒါထက်ပြောရဦးမယ် အစောရဲ့ ဦးလေးကို သိတယ် မဟုတ်လား ဦးခွန်ကြည်လေ သူအခု ရန်ကုန်ရောက်နေတယ် တောင်ကြီးက သူတိုက်မှာ အိမ်စောင့်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး အဲဒါ အစောတို့ နေချင်တယ်ဆိုရင် ပျော်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်တဲ့”

“(စောကလျာက သက်လက်၍)” အဲဒီမှာ ခင်လောက်စိတ်ပြေ လက်ပျောက်သွားနေကြရအောင်လေ သွားမယ် မဟုတ်လား မောင်”

ရှမ်းပြည်နယ်၏ သာယာအေးမြသော ရာသီဥတုနှင့် မွေးပျံ့ထုံသင်းသော ပန်းရနံ့တို့ကို ချက်ချင်းစဉ်းစားမိသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးသွား၏။ သို့သော် စားပွဲခုံနံဘေးရှိ အမှိုက်ခြင်းထဲတွင် ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြားဖြစ်နေသည့် အရုပ်ကလေးအား ချိုးဖဲ့ပျက်စီးသည်ကို မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

“သွားတာပေါ့ အစောရယ် မောင်တို့သွားတာပေါ့”

“ရာသီဥတုလည်း သိပ်သာယာတယ် အသီးအနှံလဲပေါတယ် မောင်ဟိုမှာ စားလိုက် အိပ်လိုက်နဲ့ အနားယူရုံပဲရှိတယ် မောင်လိုတာ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဦးခေါင်းကိုရင်နှင့်အပ်ကာ တယုတယ ပိုက်ထွေးလိုက်၏။ စောကလျာ၏ ရင်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မေတ္တာဓာတ်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ထိတွေ့ခံစားမှုကို ပေါင်းစပ်ကာ သူ၏ ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို နွေးခနဲဖြစ် သွားစေ၏။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွလာစေ၏။ စောကလျာက ဆက်လက်၍ “နောက်ပြီး အစောလည်း အမြဲရှိနေမှာပဲ” မောင်ရယ်

သူသည် အစော၏ ရင်အုံကို ဦးခေါင်းဖြင့် ပိုမို ထိကပ်ထားလိုက်၏။

“မောင့်အနားမှာ အစောရှိနေဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ အစောရဲ့”

စောကလျာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ စိတ်မပူပါနဲ့ မောင်ရယ် အစောအရာရာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

စောကလျာ၏ အသံမှာ ကြည်လင်မြူးကြွနေ၏။ ဆက်လက်၍

“ဒါမှ အစောအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ အမြန်ဆုံးဖြစ်လာမှာပေါ့ ကဲ မောင်ထဲတော့ အစောကို ဒါလောက်တောင် ဖက်ထားနိုင်ရင် မနက်ဖြန် ခရီးသွားဖို့အတွက် ဘယ်ပစ္စည်းတွေယူမယ်ဆိုတာကို မောင်ပြင်ဆင်နိုင်ပါပြီ ဟုတ်လား”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး နောက်ဖွာပြန်နေသော ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်၏။ “ရပါတယ် မောင်ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တာပဲ” ဟု ပြောကာ စောကလျာ၏ မျက်လုံးကလေးကို သူစိုက်

ကြည့်နေလိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အသံဖြင့်

“မောင်ကို မောင်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး အစောရယ် စိတ်က အခုတစ်မျိုး တော်တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတယ် ဒီတော့ အစောကို မောင်တစ်ခုပြောချင်တယ် ဘယ်လိုတော့မှ မအောက်မေ့နဲ့ မောင့်အတွက်နဲ့ အစောလည်း ပင်ပန်းလှပါတယ်ကွယ် တကယ်လို့ အစောမောင့်ကို ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့လို့ မောင့်အနားက ခွာသွားပြီး အခြားလူတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်ရင်လည်း မောင်အစောကို ဘယ်လိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး မောင့်မှာ နားလည်မှု အပြည့်ဝေရှိပါတယ်။ အစောကို ဘယ်လိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး မောင့်မှာ နားလည်မှု အပြည့်ဝေရှိပါတယ်။ အစောဟာ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆို ရင်တော့ အစောထက် အသက် ၁၀ နှစ်ကြီးနေတဲ့ကိစ္စကို အခုလို ထည့်မပြောပါဘူး ဒါပေမယ့် မောင်ကျန်းမာရေးက”

“အို မောင်ကလည်း အပိုစကားတွေ ပြောနေမယ့် အစား အစောကိုလာပြီကူညီပါဦး” “ဘာပစ္စည်းတွေယူချင်တယ်ဆိုတာ ပြောလေအားလုံးအဆင့်သင့် ဖြစ်အောင် အစောလုပ်ပေးမယ်”

စောကလျာ၏ မျက်လုံးကလေးများသည် ပျော်ရွှင်မြူးကြွလျက်ရှိ၏ အစောက ဆက်လက်၍

“ဒီမယ် ဆရာကြီး အစောကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ခွာချင်ဇဉ်းရ လိမ့်မယ်တော့ မထင်နဲ့နော် တောင်ကြီးကတိုက်မှာ သွားနေရအောင် ဦးလေးဆီက အစောမရမက ပူဆာခဲ့ရတာပေါ့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ စောကလျာ၏ နက်ရှိုင်းသော မေတ္တာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အမူအရာများကို လောက်သည့်ကိုယ်နေဟန်ထားတို့ကြောင့် သူ၏ တွေးတောပုံစံများ

ပျောက်ခြင်းမလှလွှင့်စင်ကွယ်ပျောက် သွားတော့၏။

“အခု လောလောဆယ် အချိန်မှာတော့” ဟု ဆိုပြီး သူသည် စောကလျာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

စောကလျာ၏ နောက်သို့ ချက်ချင်း ဆုတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း နာမည်ကျော် စန္ဒရားဆရာကြီး တစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ ဆိုပါတော့”

စောကလျာက ရယ်လိုက်၏။

“နာမည်ပျက်မယ့် ကိစ္စကို အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့ အနုပညာသည်ကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ကံ မောင်ဘယ်ပစ္စည်း ယူမလဲ အစောထည့်ပေးမယ်”

ဦးခွန်ကြည်၏ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားချက်ကြောင့် ဟဲဟိုး လေ့ဆိပ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးအား အိမ်စောင့်အတိုးကြီးဖြစ်သူ ဦးစိုင်းလုံက တောင်ကြီးမှနေ၍ ကားဖြင့် အသင့်လာရောက်ကြိုဆိုနေ၏။ ဦးစိုင်းလုံ မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးမျှရှိနေသော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ဖျတ်လတ်ဟန် ရှိ၏။ သူသည် တောင်ကြီးမှ မော်တော်ကားကိုယ်တိုင် မောင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ စောကလျာမှာ ဦးစိုင်းလုံ၏ လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်း လာရသူဖြစ်သောကြောင့် ဦးစိုင်းလုံကလည်းကောင်း သားသမီးအရင်းကဲ့ သို့ ချစ်ခင်၏။ စောကလျာ၏ မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးသွားသည့်အချိန် ကစ၍ ဦးစိုင်းလုံမှာ လူပျိုကြီးဦးခွန်ကြည်နှင့် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ရာ ထိုအချိန်က စောကလျာမှာ ဟမ်းဘတ်မြို့ရှိ (Humburg) ဆေးတက္ကသိုလ်တွင်

ပညာသင်နေချိန်ဖြစ်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်က စောကလျာထက် စော၍ ကျမနီသို့ ရောက်၏။ မြန်မာနိုင်ငံပန်ကျာအဖွဲ့ချုပ်မှ နေ၍ ပညာတော် သင်အဖြစ် စေလွှတ်ခြင်း ခံရသူဖြစ်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စတုဂတ် (Stuttgart) မြို့ရှိ ဂီတအကယ်ဒမီကောလိပ်မှ (Music Academy College) တေးပြုခြင်းအတတ်ကို ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ မြန်မာပြည်သို့ မပြန်မီ တစ်နှစ်တွင် မြန်မာအသံရုံး၌ ကျင်းပသော လွတ်လပ်ရေး အောင်ပွဲနေ့၌ သူသည်စောကလျာနှင့် စတင်ရင်းနှီးခဲ့ပြီး နောက်စောကလျာထက် သုံးနှစ်စော၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ ခဲ့လေသည်။

သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဗောက်ဝတ်ကွန်း အဖြူကလေး မှာ တောင်ကြီးမြို့အဝင်ဝရှိ ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ ခြံဝမှစ၍ ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်ရောက်သည်အထိ ကျောက်စရစ် ခဲကလေးများ ခင်းထားသော ညီညာပြန့်ပြူးသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း မော်တော်ကားကို ဦးစိုင်းလုံက ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလာခဲ့၏။ တိုက်ရှေ့ သို့ ရောက်သောအခါ ကိုခင်မောင်လတ်သည်ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ချက်နာစာရှိ နံရံပေါ်တွင် တိုက်ပန်းများ တွယ်ကပ်နေသည့် ခေတ်ဆန် ဆန် ဆောက်ထားသော တိုက်ကြီးကို ခေတ္တမျှ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။

“သဘောကျရဲ့လား မောင်”

ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

စောကလျာသည် ကားထဲမှ ပစ္စည်းများချနေသော ဦးစိုင်းလုံအနီး သို့ ကပ်သွားပြီးနောက် “အဘမောင်ကတော့ ဒီအိမ်ကို သိပ်ကြိုက် ပေးပြီ”

“အေးကွယ် ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သမီးလားမယ် အကြောင်းဆရာကြီးကကပ်ပြီး အကြောင်းကြားတော့ အဘလည်း တတ်နိုင်

သလောက်ပဲ အိမ်ကို ပြင်ဆင်ထားရတယ် စိတ်တိုင်းမကျလှဘူး ပေါ့ကွာ
ဒါပေမယ့် အိမ်ကတော့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိပါတယ် “ရှမ်းသံဝဲစ် လေးထွေ
ကြီးဖြင့် ဦးစိုင်းလုံက ပြန်ပြောလေသည်။

“အစောသိပါတယ် အဘရယ် အဘထိန်းသိမ်းထားလို့ ဒီအိမ်ဟာ
ဒါလောက် ခံနေတာပေါ့ အဘသာမရှိရင် ဒီအိမ်ဟာ အခုလောက်ဆိုရ
သူများလက်ထဲရောက်နေပြီ”

“ဦးခင်မောင်လတ် နေမကောင်းလို့ ဒီမှာအနားယူမယ်ဆိုတာ
အကြောင်းကိုတော့ ဆရာကြီးက အဘကို ကြိုတင်အကြောင်းကြား ထား
တယ်၊ အဘကတော့ အိမ်ရှင်ပီပီ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုဖို့အသ
ပါပဲ၊ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သူဟာ ဝေဒနာတစ်
ခုခံစားနေရတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်”

ထိုအခါ ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးစိုင်းလုံကို ကြည့်၍

“ကျွန်တော် အခုသက်သာသွားပါပြီ ရှမ်းပြည်နယ်က အေးမြကြ
လင်တဲ့လေကို ရှုလိုက်ရလို့နဲ့တူတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခြံအနေအထားကို ထိုအခါမှ အထ
အချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဦးစိုင်းလုံရဲ့ ခြံကတော့ တကယ့်ကို နိဗ္ဗာန်ပါပဲ ခင်ဗျာ
တကယ်ကို သာယာပါတယ်” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ပြောလိုက်သဖြင့်
ဦးစိုင်းလုံက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သဘောကျနေ၏။

“အင်း အခုလို ရာသီတုသားယာနေတဲ့ နေ့မျိုးမှာတော
ဦးခင်မောင်လတ် ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ညအချိန်လေထဲ
မိုးတွေကျလာရင်တော့ အခုလို မသာယာတော့ဘူး အင်မတန် စိတ်
ချောက်ချားဖို့ ကောင်းတယ်”

ဦးစိုင်းလုံသည်နောက်ဆုံးစကားများကို စိုးရိမ်မကင်းသော လေထဲ

ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏၊ စောကလျာမှာ ဦးစိုင်းလုံနှင့် အတိုက်အခံမပြောစေလိုသည့်
အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်အား မသိမသာ မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှိတ်
၍ ပြလိုက်လေသည်၊ ဦးစိုင်းလုံသည်စကားပြောရင်းသားရေအိတ်နှစ်လုံး
တိုဆွဲ၍ တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားရာ ကိုခင်မောင်လတ်နှင့် စောကလျာတို့က
နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

တိုက်အတွင်းဘက်နေရာအားလုံးတွင် အစိမ်းနုရောင် ကော်စော
ခင်းထား၏၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် အိမ်အသုံးအဆောင်များမှာ
အလွန်ခေတ်ဆန်လှသော်လည်း အချို့နေရာများတွင် ရှေးဟောင်း ပစ္စည်း
များကို ကောင်းမွန်ရှိသေစွာထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
လက်ရာများကို မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။

ဧည့်ခန်းကြီး၏ ပတ်လည်တွင် နေရောင်ခြည်လုံလောက်စွာ
ရောက်နိုင်စေရန် ပြတင်းပေါက်များဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏၊ ထူထဲသော
လိုက်ကာများကို ပြတင်းပေါက်များတွင် ဆွဲချိတ်၏၊ ညနေခင်း နေရောင်
ခြည်၏ အင်အားစုသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ အရောင်တင်ထားသော စန္ဒရား
ကြီး၏ ပင်ကိုယ်အရောင်အသွေးကို ထင်ရှားပေါ်လွင်နေစေ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စန္ဒရားကြီးကို ရပ်ကြည့်လျက်.....

“စန္ဒရားက အကောင်းပါ တီးလို့ရပါတယ်” ဟု နောက်နားဆီမှ
ဦးစိုင်းလုံ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏၊ ဦးစိုင်းလုံကဆက်လက်၍ “မနေ
ကပဲ ဆရာကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လာတီးသွားသေးတယ် အသံက
တော့ တကယ်ပဲဗျို့”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ချောင်းကလေးများမှာ စန္ဒရား အလှူ
များပေါ်တွင် အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားလေရာ ဦးစိုင်းလုံက -----

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဟိုလူတီးတာ ဒီအတိုင်းပဲ သူက ဒီထက်ဆိုတာ တစ်ခုပဲ”

“အိပ်ခန်းတွေကဒီဘက်မှာ”ဟု စကားလက်စပြတ်သွားအောင် ကိုခင်မောင်လတ်အား စောကလျာက သူတို့ချင်း ပြောနေသော စကားကို ဖြတ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးစိုင်းလုံသည် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး နောက်တစ်ဘက်ရှိ အိပ်ခန်းများ ဖြစ်သော အခန်းသုံးခန်းအနက် အခန်းတစ်ခန်းကို ဖွင့်လိုက်ကာ ရပ်၍ စောင့်နေ၏။

“ဆရာကြီးက သူ့အခန်း ကိုခင်မောင်လတ်အတွက် စီစဉ်ပေးရမယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော်အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အသက်ရှူမှား မလောက်ဖြစ်သွားရ၏၊ သူ့အိမ်သူ့အိပ်ရာမှလွဲ၍ အခြားသူတစ်ဦး၏ အိပ်ရာတွင် သူလုံးဝမအိပ်တတ်၊ အိပ်စက်လို စိတ်လည်း မရှိ၊ သို့သော် ယခုသူ့ရောက်ရှိနေသော ဦးခွန်ကြည်၏ အိပ်ခန်းမှာ သူ့အိပ်ခန်းနဲ့ မခြားဘဲရှိနေသဖြင့် မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာရသကဲ့သို့ပင် ရှိနေ၏၊ အခန်းကို သန့်ရှင်းသေသပ်စွာ ပြင်ဆင်ထား၏၊ အခန်းတွင်း၌ကား ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်မှန်သမျှကို လိုလောက်သေးမရှိထား ရှိလေသည်၊ ဦးခွန်ကြည်၏ အခန်းဖြစ်သဖြင့်လည်း ဤအခန်းမှာ ဤမျှလောက် အခင်းအကျင်း အပြင်အဆင်သေသပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်၊ ဦးခွန်ကြည်မှာ စောကလျာ၏ ဦးလေးဟု ဆိုနိုင်သည့် စောကလျာအား အုပ်ထိန်းသူဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ၊ သူသည် သနပ်ဖက်ကုန် သည်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏၊ ဦးခွန်ကြည်သည် ရှေးဟောင်းလက်ရာ ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့် အနုပညာ လက်ရာမြောက်လောက်အောင် သူ့အခန်းကို ညှိမြှူလောက်

ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဦးစိုင်းလုံသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော သားရေအိတ်ကို တောင် နံဘေးတွင် ထားလိုက်ပြီးနောက် စောကလျာ၏ ဘက်သို့ လှည့်ကာ “သမီးအတွက်တော့ ခါတိုင်းတည်းနေကျ သမီးတစ်ယောက်တည်း အခန်းပေါ့၊ ကဲ အောက်မှာ ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ သွားသယ်လိုက်ဦးမယ် ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် နှင်းဆီပန်းများ ဝေဝေဆာဆာနှင့် ပွင့်နေသည့် ခြံကြီးကို ငေးမောကြည့် လျက်ရှိ၏။

“ဘယ်နှယ်လည်း မောင်သဘောကျရဲ့လား”

သူသည် မိမိနံဘေးသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရောက်ရှိလာသော စောကလျာ၏ခါးကလေးကို အသာအယာဖက်ထားလိုက်၏၊ ထိုနောက် ကိုခင်မောင်လတ်က

“အစောတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကတော့ မောင့်ကို ကောင်းကောင်း ဦးဖျက်စီးနေပြီ မောင့်ကိုဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် အလိုလိုက်နေ ခြေရတာလဲ အစောရယ် မောင့်ကိုဒါလောက် အခွင့်အရေးတွေ ပေးဖို့ မလိုပါဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ ခါးကလေးကို ဆွဲလှည့်လိုက် သဖြင့် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွား၏၊ စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်လုံးကလေးကို ခပ်မှေးမှေးထားကာ ကိုယ်လုံးကို အလိုက်သင့် လျှော့ လိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍ နေတော့ သူသည် အမျိုးမျိုးသော စိတ်ဆင်းရဲမှုတို့ကို မခံလိုတော့ဘဲ ဤအတိုင်း ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော သူ၏ ဘဝကို ယခုအခြေအနေအတိုင်း

အစဉ်ဆက်လက်၍ နေလို၏။ လက်များကြောင့် ရောက်ရသော အခန်းကဏ္ဍသည် သူ့အား အစဉ် ခြောက်လှန့်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ထိုအခန်းကဏ္ဍကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုလှ၏။ ဤအခန်းကဏ္ဍသို့ ဝင်လာသည့်အခါ မှ စ၍ လူသစ် စိတ်သစ် ဖြစ်လာတော့၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မတုန်မလှုပ်သော ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ သူ၏ ကိုယ်မှာတောင့်တင်းသွား၏။ စောကလျာ၏ ပန်းပေါ်တန်းကျောက်နံရံတွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပေါ်သို့ သူ၏မျက်စိများရောက်သွားသဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍ နေမိ၏။

ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်သက်ကြီးရွယ်အို စန္ဒရား ဆရာကြီးတစ်ဦးသည် စန္ဒရားပျက်ကြွေတစ်လုံးရှေ့တွင် ထိုင်ကာသူလိုသော အသံထွက်၍ မလာမချင်း မအောင် တီးတော့မည့် ပမာဦးခေါင်းကို ငဲ့၍ ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် တီးသော ပုံဖြစ်၏။ ဆရာကြီး၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ဝေဒနာ၏ ရိုက်ခတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မကျေနပ်ခြင်း၊ လုံ့လထုတ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းစသည်တို့ ရောစပ်နေသည့် အရိပ်အယောင်များထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်” ဟု စောကလျာသည် ကိုခင်မောင် လတ်လတ်ကြည့်ကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာအား ပွေ့ဖက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို နံဘေးသို့ ချလိုက်ပြီးနောက် “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အဘေကလေး လသာဆောင် ထွက်ကြရအောင် တော်တော်ကြာ နေတော့မယ်”

“လာလေ သွားကြတာပေါ့”

သို့ပင် ပြောလိုက်ရသော်လည်း စောကလျာ၏ အသံမှာ စိတ်ထဲ

ဝေဝေဝေဖြစ်နေသည့် အသံမျိုးဖြစ်လေသည်။ အလင်းရောင်များ ဖြစ်နေသော ပါးလွှာသည့် တိမ်ခိုးများ နောက်သို့ နေမင်းကား တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရောက်ရှိနေသော ဦးခွန်ကြည်၏ တိုက်မှာ အဝင်ကြီးမြို့၏ ကုန်းမြင့်ပိုင်းဖြစ်၍ သာယာသော ညနေခင်း၏ နေဝင်ရောင်များသည် ဆာအချိန်တွင် နေရာကွက်ကျားထွက်ပေါ်လာသည့် မီးရောင်ကလေးများ မြူမင်းလွင်များကို ဖောက်ထွင်းကာ တရွေ့ရွေ့နှင့်တလက်လက် သွားလာသည်ကို သူမြင်ရ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဝရန်တာ အနီးသို့ ရောက်ရှိ၍ သွားကာ မိမိရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသည့် ရှုမျှော်ခင်း၏ စာယာမှုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိတ်ဆိတ်မှုတို့ကြောင့် သူသည် ကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းသော ဣန္ဒာရုံတွင် နှစ်သိမ့်နှစ်မျောလျက် ရှိနေ၏။ စောကလျာသည် ၎င်း၏ ပန်းပေါ်တွင် မေးတင်လျက် ရပ်နေ၏။

“ဒီလိုကြည့်နူးစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကို မောင်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ဘယ်သူမှလည်း မောင်တို့ကို လာပြီးမနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး ကောင်းကင်မှာ မြင်ရတဲ့ တိမ်တိုက်တွေကြား မောင်ရောက်နေသလိုပဲ စောရယ် မောင်ဖြင့်လေ သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာတာပဲ မောင်ကို ဒီခေါ်တဲ့အတွက် အစောကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ သွယ်လျသော ခါးကလေးကို ဖုတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဪ သမီး”

နောက်မှ အသံကြားရသဖြင့် စောကလျာသည် ဦးခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ပြီးနောက် ကိုခင်မောင်လတ် ရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်လာသည်။

“ဘာလည်း အဘ”

“ဟောဒီမှာ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က သမီးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ဦးစိုင်းလုံသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဆွတ်နေသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပွေ့ချီလျက် စောကလျာတို့ဆီကို လျှောက်လာလေသည်။

“ဟင် ဖြူလုံးကြီးပါကလား”

သို့ပြောရင်း စောကလျာသည် ဦးစိုင်းလုံ၏ လက်ထဲမှ ကြောင်ကြီးကို လှမ်းယူပွေ့ချီလိုက်၏။ ကြောင်ကြီးလည်း စောကလျာ၏ လက်ထဲသို့ အသာတကြည်လိုက်ပါ သွားပြီးနောက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အမူအရာဖြင့် စောကလျာ၏ လက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ အော်မြည်၍ နေလေသည်။

“အမယ်လေး ဖြူလုံးကြီးရယ် နင်ငါ့ကိုမှ သတိရသေးရဲ့လား နင်နဲ့ ငါမတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဟင် မှန်းစမ်း အင်း တစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဟဲ့ ကောင်ကြီး”

စောကလျာသည် အလွန်ပျော်ရွှင်နေသည့်ဟန်ဖြင့် ကြောင်ကြီးကို ပွတ်သပ်၍ ပြောဆိုနေရာမှ ကိုခင်မောင်လတ်ဘက်သို့ ကြည့်ကာ “ကြည့်စမ်းပါဦး မောင်ရယ် ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ ပြီးတော့ ဒီကောင်ကြီး ကြည့်ရတာ လူအရိပ်အကဲ တော်တော်သိပ်ရတယ် ကြည့်ပါလား သူ့မျက်လုံးတွေကို”

“ဟေ့ ဖြူလုံးကြီး နင်ကို မောင်ပြောနေတယ် အင်မတန်လည်တဲ့ ကောင်ကြီးတဲ့ ကဲ ကဲ ကဲ မောင်ရယ် သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး နင်မကြာခင် မောင်နဲ့ အမျိုးတော်ရတော့မှာ”

စောကလျာသည် ကြောင်ကြီးကို ပွေ့ထားရာမှ အောက်သို့ အသာအယာ ချလိုက်၏။ ဖြူလုံးကြီးသည် အမြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် စောကလျာ

၏ ခြေထောက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်သပ်လျက်ရှိနေ၏။

“ဒီကောင်ကြီးကို မောင်ဆီခေါ်လိုက်ပါဦး မောင်ရယ်ဖြူလုံးက တခြားကြောင်တွေနဲ့ကို မတူဘူး သိပ်လိမ္မာတာ မောင်မယ့်ရင် ခေါ်ကြည့် မောင်ဆီ ချက်ချင်းပြေးလာလိမ့်မယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး နောက်ပေါင်ကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ “ဟေ့ ဖြူလုံးကြီး ဒီကို လာစမ်းပါဦး ကွ၊ မင်းကလည်း ဟန်လုပ်နေပြန်ပြီကွာ မင်းနဲ့ ငါ လူစိမ်းတွေ မဟုတ်တော့ဘူးကွ”

ဖြူလုံးကြီးသည် ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားရာ ကိုခင်မောင်လတ်က ကြောင်ကြီးကို ပွေ့ချီရန် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလိုက်၏။

“ဒါမှပေါ့ကွ လိမ္မာလိုက်တဲ့ အကောင်ကြီး”

ဖြူလုံးကြီး၏ ခြေထောက်များမှာ ရှေ့သို့ မလှမ်းချင် လှမ်းချင် လှမ်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွား၏။ ကြောက်ရွံ့သည့်ဟန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးများ ထောင်လာကာ ခါးကိုကုန်း၍ ကိုခင်မောင်လတ်၏လက်ကို တစ်ခဏမျှကြည့်ပြီး တစ်လှမ်းချင်း နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ အော်မြည်လျက် ရှိလေသည်။

အချိန်မှာ အတော်မှောင်နေပြီဖြစ်၍ ဖြူလုံးသည် မည်းမှောင်နေသည့် ပန်းခြံထဲသို့ တစ်ခါတည်း ဆင်းပြေးလေရာ၊ စောကလျာမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဟအံ့တသြ ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဖြူလုံး ဟဲ့ ဖြူလုံး ပြန်လာခဲ့လေ၊ မင်းက သိပ်ရိုင်းတာပဲ ဒီလို မလုပ်ရဘူးကွယ့်”

စောကလျာက အော်၍ ခေါ်လိုက်သော်လည်း ဖြူလုံးကြီးသည် ပြန်မလာတော့ဘဲ ပန်းခြံထဲသို့ ဆင်းပြေးပြီးနောက် မောင်လတ်တွင် ပျောက်

ကွယ်သွားလေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှဲလိုက်၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် ရောစပ်လွှမ်းခြုံ၍ သူ၏ စိတ်မှာ စောကလျာနှင့် ဦးစိုင်းလုံတို့၏ မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ဝံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ နေမင်းမှာ တောင်အထပ်ထပ်၏ နောက်ကွယ်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၍ တောင်ကြီးမြို့၏ ပြီးပြီးပြန်ပြန် တစ်လက် လက် ထွက်ပေါ်နေသော မီးရောင်များနှင့် တိတ်ဆိတ်သာယာသော နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့မှာ မပီသသော ပုံသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်၍ လာတော့၏။ အဟောင်းဖြစ်သော မြင်ကွင်းသည် အသစ်ဖြစ်လာ သည့် မြင်ကွင်း၏ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာ ပျောက်ကွယ် ၍သွားတော့၏။ အသစ်ဖြစ်သော သူ၏ မြင်ကွင်းတွင် ခေါင်းတစ်ခြား ကိုယ်တခြား ကျိုးပဲ့နေသည့် ကော်ရပ်ကလေးကို သူအတိုင်းသား တွေ့မြင် နေရတော့၏။

“ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်မောင် အစောတောင် ပန်ပါတယ် ဒီအကောင်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး၊ အစက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။”

“သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်လူလို့ ထင်သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့”ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က လေးလေးနက်နက်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“လူတော့ တော်တော်ထူးတယ်”

ပြတင်းပေါက်နောက်နားမှ ရပ်၍ ပြောလိုက်သည့် ဦးစိုင်းလုံ၏ အသံကြောင့် ကိုခင်မောင်လတ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဖြူလုံးကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အရောတဝင် ပွတ်သီး ပွတ်သီး ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျား၊ ထမင်းစားဖို့ ကိစ္စကလေးပေါ့ သွားပြီး စီစဉ်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ဪ ဒါထက် သမီးလည်း မျက်နှာ

ကလေးဘာလေး သစ်ပြီး ခြေကလေးလက်ကလေး သွားဆေးပါဦးလား” ဟု ဦးစိုင်းလုံသည် ဖြူလုံးကြီးအကြောင်းကို စကားဖြတ်ကာ စောကလျာ အား လှည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဝရန်တာတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့ရာ ဝရန်တာလက်ရန်းကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ ဤကဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းမှာလည်း ကြီးမားသော စိတ်အင်အားစုတစ်ခုက လှုံ့ ဆော်တိုက်တွန်း၍ ပြုလုပ်ရသည်ကို သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်းသိလိုက် ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် လှည့်လိုက်စဉ် လသာ ဆောင်၏ အစွန်းတစ်ဘက်၌ ခါးကြီးကိုကုန်းလျက် အမွေးများတစ်ကိုယ် လုံး ထောင်နေသော ဖြူလုံးကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့ ကောင်ကြီး၊ ဖြူလုံးကြီး လာပါဦးကွ ဒီကို”

သူသည်မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ဖြူလုံးကြီးအား လှမ်းခေါ် လိုက်၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ ဝှက်ထားလိုက်ရာ ဤအပြု အမူမှာ အသိစိတ်၏ စေခိုင်းမှုကြောင့် မဟုတ်အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဝှက်ထားလိုက်မိသည်ကို သူသတိမရချေ။

အခန်းတွင်းမှ ထိုးထွက်နေသော မီးရောင်နှင့် အပြင်မှ အမှောင် ထုတို့တွေ့ရှိရာ နယ်နိမိတ်တွင် ဖြူလုံးကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် တဝင်း ဝင်းတောက်ပလျက်ရှိနေ၏။ သို့ရှိစဉ် ၎င်းသည် တစ်ချက်မျှ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ပြီး နောက်အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြန်လေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါသူသည် အရပ်ကြီးပြတ် ပမာ ဖြစ်နေသော သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာအနီးတို့ ကပ်၍ အသေ အချာကြည့်နေမိ၏။ သို့ကြည့်နေရာမှ သူ၏ မျက်လုံးများသည် နံ့နံ့ပါ တွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားကြီးကို သွား၍ မြင်လိုက်မိပြန်၏။ ထို့နောက် ပန်းချီကားရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားရောက်ကာ ၎င်းကို

ဖြုတ်ချလိုက်၏။ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်သော နေရာတွင် ထားလိုသဖြင့်၊ အခန်းကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌၊ ဗီရိုကြီး တစ်လုံးနှင့် နံရံကြားတွင် ထိုပန်းချီကားကို ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၅)

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မနိုးတစ်ချက် နိုးတစ်ချက်ဖြင့် တစ်ညလုံး လိုလိုပင် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသဖြင့် မျက်လုံး များကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ အရုဏ်ဦး၏ လင်းရောင်ခြည်များသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ နိုးနေပြီသော်လည်း အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ မျက်လုံးများကိုသာ ပွင့်ကာ မလှုပ်မယှက် ဆက်လက် လဲလျောင်းလျက် ရှိ၏။ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ဤအိပ်ခန်းကြီး အတွင်း သို့ မညီသို့မညီပုံ သူရောက်လာသည်ကို ဆက်စပ်တွေးတော၍ မရသေးချေ။ ပန်းခြံကို မျက်နှာမူ၍ နေသော ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဘယ်ယိမ်း ညာယိမ်း လှုပ်ရှားနေသည့် ထင်းရှူးပင်ကလေး၏ အကိုင်းအခက်များကို သူအတိုင်း သား တွေ့မြင်နေရ၏။ ပ.က်ဝန်းကျင်မှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် တိုက်ခတ်နေသော လေတိုးသံကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ နားထောင်၍ နေမိ၏။ သဲ့သဲ့မျှ တိုက်ခတ်နေသည့် လေတိုးသံကလေးမှတစ်ပါး တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်လျက် ရှိနေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ နာရီကို တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်မိ၏။ အိပ်ပျော်အောင် ဆက်လက်အိပ်လျှင် ကောင်းမကောင်း ကို စဉ်းစားနေမိပြန်၏။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြံထားသော စောင်ကိုဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းထပြီးနောက်၊ ရေခဲခန်း ဆဲသို့ဝင်သွားကာသည်။ မျက်လုံးတွင် နက်နက်စွာ ယိုးဒယားများကို

ဆရာတို့ ဂုဏ်တော်များကို အားလုံးစီမံစီမံ ဖြစ်နေသော ရေများကို ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်စွမ်းစွမ်း လောင်းလျက်ရှိလေသည်။ ပြီးသောအခါ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကို ခြုံ၍ ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အခန်းတံခါး၏ အပြင်တွင် ခေါက်တံခေါက်ပြန် လျှောက်၍နေသော ခြေသံများကို ကြားရ၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ရေများကို စင်အောင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခပ်သွက်သွက်ပွတ်တိုက်ပြီး နောက်အဝတ်အစားများ လဲလှယ်လျက်ရှိစဉ် ဦးစိုင်းလုံနှင့် စောကလျာတို့အပြန်အလှန် ပြောနေသော စကားသံများ သည် နံနက်ခင်းအေးမြသော လေပြည့်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ သည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားရ၍ အသံကိုလည်း သူ မှတ်မိ၏။

“ဝင်ခဲ့လေ အစော”

သူသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော စောကလျာအား ကုလား ထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ကြည့်နေမိ၏။ စောကလျာ၏ နီထွေးသော ပါးပြင် ကလေးနှစ်ဖက်မှာ နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်များအောက်တွင် ပိုမို၍ နုထွတ်သကဲ့သို့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှ၏။ စောကလျာသည် သူ့အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လာလေသည်။

စောကလျာ၏ လုံးကျစ်ပြည့်ဝသော အချိုးအစားကျလှသော ကိုယ် လုံးကလေးမှာ အဖြူရောင် ဇာအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် မနော်တိုင်ကလေးများ စီခြယ်ထားသည့် နက်ပြာရောင် ကချင်လုံချည်တို့ကို ဆင်မြန်းထားသော ကြောင့် သူ၏ အလှနှင့် ပန်ရလှ၏။

“အိပ်ရာက နီးနေမှကိုး အိပ်ပျော်ရဲ့လား မောင်”

တညဉ့်လုံး အိပ်ပျက်ထားသဖြင့် သူ၏ မျက်လုံးများမှာ အတန်ငယ်

မျက်တွင်းများကျနေ၏။ သို့သော် သိသာလောက်အောင် ကျနေသည်ဟု သူမထင်မိချေ။

“ပျော်ပါတယ် အစောရယ်၊ တစ်ရေးမှတောင် မနိုးဘူး”

သူသည် နံဘေးရှိ ပြာခွက်ကို မသိမသာ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထား လိုက်၏။ ပြာခွက်ထဲ၌ကား သောက်ပြီး စီးကရက်တိုများနှင့် ပြည့်လျှံ ခဲ့နေ၏။

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ပြီးတော့ မောင်ကြည့်ရတာ ဒီကနေ့ပိုပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေတယ်”

စောကလျာသည် အမှန်တရားကို ပုံးအုပ်ကာ လိမ်ညာပြီးပြန်သော စကားလုံးများကို သုံးလိုက်မိ၏။ ဤသို့ပြောလိုက်ရသည့်အတွက်ကြောင့် လည်း စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲ ဖြစ်ကာ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ကိုခင် မောင်လတ်နှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံမိစေရန် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့လွှဲလိုက် ၏။ သို့ဖြစ်လည်း စောကလျာ၏ မျက်လုံးများမှာ ယခင်က ပန်းချီကား ချိတ်ဆွဲထားသည့် နံရံဆီသို့ ရုတ်တရက်ရောက်သွား၏။ ပန်းချီကားမှာ မရှိတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ဟင်းလင်းဖြစ်၍ နေသည်ကို မြင်လိုက်၏။

“မောင်ဖြုတ်ထားလိုက်တယ်လေ”

သူသည် စောကလျာမေးမည့်စကားကို မစောင့်တော့ဘဲ လှမ်းကြည့် ၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုနောက်ဆက်လက်၍ “ဟိုဟာလေ ဟို ဟိုပန်းချီကားကြီးကို ဆွဲထားတဲ့ ကြိုးက ခိုင်ပုံမရလေတော့ တော်တော် ကြာ ညဉ့်နက်သန်းကောင်ပြုတ်ကျရင် တစ်အိမ်လုံးလန့်နိုးမှာ စိုးလို့ မောင်ဖြုတ်ထားလိုက်တယ်”

“ဪ”ဟု စောကလျာက တစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး လျှင် ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်၍နေလေသည်။

စောကလျာ၏ မျက်နှာကလေးမှာ သောကရောက်ခြင်း၏ ရေ

ပြေးနိမိတ်သဖွယ် မှိုင်းညိုညိုဖြစ်၍ သွားလေသည်။

“မောင် ဘယ်မှာ ထားလိုက်သလဲဟင် နေ့လယ်လောက်ကျရင် အဘကို သေသေချာချာ ပြန်လုပ်ဖို့ အစောပြောရဦးမယ်”

“ဦးစိုင်းလုံကြီးကို ဒုက္ခသွားမပေးပါနဲ့ အစောရယ် မဖြစ်စေလောက် ကလေးနဲ့များ မောင်ပဲ လုပ်ထားလိုက်ပါမယ်၊ မောင်လည်း အားနေ သားပဲ နောက်တော့လုပ်ထားလိုက်မယ်နော်”

ထိုခဏ၌ “သမီးရေ သမီးဒီကို မြန်မြန်လာစမ်း ပါဦး”

ဦးစိုင်းလုံ၏ ရုတ်တရက်ဟစ်အော်လိုက်သော အသံသည် အခန်း တွင်သို့ တောက်လျှောက်ဝင်လာ၏။ အသံမှာ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ကို ထိခိုက်သည့် အသံမျိုးဖြစ်၍ အတန်ငယ် တုန်ရီနေ၏။ စောကလျာသည် အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာ ဦးခင်မောင်လတ်မှာ ချက်ချင်းပင် နေရာမှ ထ၍ ရပ်လိုက်၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် အသံလာရာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်သွားကြ သော စန္ဒရားကြီး၏နံဘေးတွင် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်စေသော ဦးစိုင်းလုံကို မြင်ရ၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို မကြည့်ရက် သကဲ့သို့ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထား၏။ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက် များရှိ ခန်းဆီးများမှာ လေညင်း၏ တိုးဝှေ့မှုကြောင့် လှုပ်ယမ်းလွင့်ပါ လျက် ရှိနေ၏။

“ဘာလဲ အဘ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးစိုင်းလုံသည် မျက်နှာပေါ်တွင် အုပ်ထားသော သူ၏လက်များ ကို တဖြည်းဖြည်း ဖယ်ရှားလိုက်၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ် ဖြူရော်ဖြစ်၍ နေပြီးလျှင် မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏။

“လသာဆောင်ဘက်သာ ထွက်ကြည့်ပါတော့ သမီးရယ်”

ဦးစိုင်းလုံ၏ အသံမှာ တုန်ရီလျက် ရှိနေ၏။ သို့နှင့်စောကလျာ သည် ဖွင့်ထားသော မှန်တံခါးမှ လသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဦးစိုင်းလုံသည် ၎င်းနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါသွား၏။ ကိုခင်မောင်လတ် သည်း ၎င်းတို့ နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အမျိုးအမည် မသိသော ရောဂါတစ်ခု၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့် စင်းသွားပြီးလျှင် သူ့စိတ်ထဲ၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်၍ နေသကဲ့ သို့ ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ကို သူကိုယ် ဆိုင် နားမလည်ချေ။

သူ၏ အိပ်ခန်းနံဘေး လသာဆောင်၏ ကျောက်ပြားကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် အလျားလိုက်ရှိနေသည့် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးအရာတစ်ခုကို ဦးစိုင်းလုံ စလက်သွီးထိုးပြလိုက်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်၏ ရွေ့လျားနေသော ခြေလှမ်းများသည် တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးနောက် လုံးဝရပ်တန့်သွား၏။ ထို့ကြောင့် နီးရှိ ဝရန်တာလက်ရန်းကို အားပြုသည့်အနေဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

စောကလျာသည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပြီး နောက် သက်မရှိတော့သည့် ဖြူလုံးကြီး၏ နံဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ လသာဆောင်ကျောက်ပြားကြမ်းပြင်ပေါ်၌ကား ဖြူလုံးကြီးသည် ခြေလက် စူးကားရားဖြစ်ကာ ပက်လက်လန်၍ နေသကဲ့သို့ပင်။ အမွေးအချို မှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွတ်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် မျက်စိ စိမ့်လုံးမှာလည်း ကျွတ်ထွက်လှမတတ် ပြူးထွက်လျက် ရှိနေ၏။ လျှာ လည်း အစွယ်များကြားမှ တစ်လက်မခန့် ရှေ့သို့ ထွက်နေရာ ကဲ့သို့နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“ဖြူလုံး”

စောကလျာ၏ နှုတ်မှထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ နားညက်

သာမန် ခေါ်ရုံမျှသာမကဘဲ စိတ်ကို ထိခိုက်သဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကြေကွဲဖွယ်ရာ အသံမျိုးဖြစ်၏။

“ဖြူလုံး အမယ်လေး ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဖြူလုံးရယ် ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ အဘ ဟင် ပြောစမ်းပါဦး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသော်လည်း ဝရန်တာလက်ရန်းကိုမူအားပြု၍ ကိုင်ထားရသေး၏။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိုးထားရသည့်နှယ်ပမာ သူ၏ ခြေထောက်များမှာ အားအင်ယုတ်လျော့နေ၏။ သို့သော် လက်များမှာမူ ကြံ့ခိုင်သန်မာ၍ နေ၏။ ဦးခေါင်းမှာ ရီဝေမူး နောက်လာပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်မှ လွဲ၍ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အင်အားများ ယုတ်လျော့နည်းပါးလျက် ရှိလေသည်။

ဦးစိုင်းလုံက မချီတင်ကဲ ပြောရသည့် လေသံဖြင့်

“အိပ်ရာကထလာတာနဲ့ သူ့ကို အဘလှမ်းခေါ်တယ် ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ နံနက် နံနက်မှာ ခေါ်လိုက်ရင် ဒီကောင်ကြီးဟာ တချောချောင်က ထွက်လာတာပဲ။ စားစရာရှိတာ စားသောက်လဲပြီးရော ပြန်ထွက်သွား နေကျပဲ။ နို့ပေမယ့် ဒီကနေ့ မနက်တော့ဘယ်လို ခေါ်ခေါ်ပေါ်မလာတာနဲ့ အဘသူ့ကို လိုက်ရှာမိတယ်။ အင်း တွေ့မတွေ့တော့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး တောင့်နေပြီ။ ဦးခင်မောင်လတ် အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှာ တွေ့ရတာပဲ။ အင်း ညတုန်းက ဖြစ်တာနဲ့ တူပါတယ်”

ဦးစိုင်းလုံ၏ မျက်လုံးများသည် မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသည့်ဖုတ်ကိုခင်မောင်လတ် မမြင်ရသော်လည်း သူ၏ အသိစိတ်တွင် ထင်မှတ်နေ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဦးစိုင်းလုံနှင့် မျက်နှာချင်းမဆုံမိစေရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိ၏။

“ဦးခင်မောင်လတ် ညကဘာသံမှ မကြားဘူးလား”

(ဦးခင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်းကို ခါလျက်) “မကြားပါဘူး ဂျွန်တော်ဘာသံမှ မကြားမိဘူး”

“ဘာကောင်များ ကိုက်သွားလို့လည်း မသိဘူး၊ တောကြောင်များ သား အဘရယ်”ဟု စောကလျာက ဦးစိုင်းလုံအား အလန့်တကြား ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးခင်မောင်လတ်သည် ဦးစိုင်းလုံအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဦးစိုင်းလုံကမူ တမင်သက်သက် အဝေးတစ်နေရာသို့ ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ သမီးရယ် တောကြောင်ရဲ့ လက်ဟာ သည်ပင်းညှစ်ပြီး လိမ်ချိုးနိုင်ပါ့မလား”

“ခါဖြင့်ရင် အဘဆိုလိုတာက ခြံထဲကို လူတစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ပြီး ဖြူလုံးကြီးကို သတ်သွားတယ် ဆိုပါတော့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်သော စောကလျာအား ကြည့်၍နေမိ၏။

“ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်များ သူတို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ အဘလည်း”

“အင်း ဟုတ်တာပေါ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်သွားတယ် မသိဘူး ဖြူလုံးကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မမူခဲ့ပါဘူး သမီးရယ်”

ဦးစိုင်းလုံသည် ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှ ခုခိုင်းညှိခိုင်းနေသည့် ကောင်းကင်မှ တလိပ်လိပ်တက်နေသော မိုးသား အိမ်တိုက်များကို မော်၍ ကြည့်နေ၏။ ထိုနောက်မှ စကားကို ဆက်လက်၍ “အင်း ရာသီဥတုရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီရာသီဥတုမျိုးမှာ တိုက်ခတ်လာတဲ့လေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲအောင် ဖန်တီးနိုင်တယ်ဆိုတာတော့ ကောင်း

ကောင်းကြီး ယုံကြည်တယ်”

“ဒီလို ရာသီမှာ တိုက်တဲ့လေ ဟုတ်လာအဘ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ ဒီလိုရာသီ၊ တိုက်လာတဲ့ လေထဲမှာ မကောင်းဆိုးရွားတွေ အမြဲတမ်းပါလာတတ်တယ် ဒီလေကြောင့် လူရဲ့ စိတ်ဓာတ်တောင် ပျော့ညံ့ပြီး အားငယ်တတ်တယ်၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကို ကိုယ်သေကြောင်း ကြံစည်တဲ့ အဖြစ်ရောက်အောင်လုပ်နိုင်တယ် ဒီလေ ကို ရှုရှိုက်မိတဲ့အတွက် တစ်ချို့လူတွေဆိုရင် ရေထဲခုန်ချလိုချင်၊ အိပ်ဆေး တွေ အလွန်အကျွံ သောက်လို သောက်နဲ့ အို အမျိုးမျိုး ဖြစ်ကုန် ကြတာတွေ အဘမျက်စိန်ကို မြင်ဖူးတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်တောင့်တင်းသွား တော့၏၊ ဦးစိုင်းလုံသည် စောကလျာအား ကြည့်၍ ပြောနေသော်လည်း မိမိအား စောင်း၍ ပြောနေသည်ဟု ထင်မှားကာ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် မမံ ချုံမံသာ ကြိတ်မှိတ်၍သာခံနေရတော့၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်သူများ ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် လှုပ် သွားပါလိမ့်မလဲ အဘရယ်” ဟု စောကလျာက ဦးစိုင်းလုံအား တအံ့ တဩမေးလိုက်လေသည်။

“ဒါတော့ အဘလဲ မပြောတတ်ဘူး သမီး”

ဦးစိုင်းလုံ၏ အသံနှင့် လေယူလေသိမ်းတို့မှာ တည်ငြိမ်လှ၏၊ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း တပ်အပ်စွပ်စွဲခြင်းမရှိချေ၊ သူသည် ဖြူလုံးကြီး၏ နံဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် သူဝတ်ထား သော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ အေးစက်တောင့်တင်းနေသော ဖြူလုံးကြီး ကို ရစ်ပတ်ထုပ်ပိုးလိုက်၏၊ ထိုနောက် စောကလျာအား ဆက်လက်၍

“မနေညကတော့ ခြံထဲမှာ ကောင်လေးသုံးယောက် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာနဲ့ အဘထွက်ပြီးတောင် အော်လိုက်ရသေးတယ်၊ ခြံထဲက

လိမ္မော်သီး လာခိုးတာနဲ့ တူပါတယ်၊ သူတို့လက်ချက်များလား မဆိုနိုင် ဘူး”

စောကလျာမှာ အဖြေရှာ၍ တွေ့သွားသော သူတစ်ယောက်ကို သို့ အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်ဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ် ရဲဉာဏ်ကို အခု အစောဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ရဲကိုတိုင်လိုလည်း အပိုပေါ့ သမီးရယ်၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သေချာတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သို့ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနီးအနားမှာ မသင်္ကာစရာ လုပ်သွား တဲ့လူမှန်သမျှကို ရဲကလိုက်ပြီး စုံစမ်းမှာပေါ့!”

စောကလျာသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ ဦးစိုင်းလုံကဂျာကင်အင်္ကျီဖြင့် ထုပ်ထားသော ဖြူလုံးကြီးကို ပိုက်ပြီးလျှင် ငင်း၏ ရှေ့မှ ဝင်ရပ်လိုက်၏။

“သမီး”

“ဘာလဲ အဘ

“ရဲကို သမီးအကြောင်း မကြားပါနဲ့ သမီးရယ်”

ဦးစိုင်းလုံက တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံဖြင့် ဆက်၍.....

“အဘတို့အနေနဲ့ ဘာမှ သေသေချာချာ သက်သေပြနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး အဘတို့ရဲ့ ကြောင်ကလေး သေသွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရကလွဲလို့ သူတို့လည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက် ခြံထဲဝင်ပြီး လိမ္မော်သီးခိုးတဲ့ကောင်ကလေးတွေလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ် သူတို့ကိုလည်း ဟုတ်တယ်လို့ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး”

ဦးစိုင်းလုံသည် ဦးခေါင်းကို အသာငုံကာ ကိုခင်မောင်လတ်၏ ရှေ့မှ ဖြတ်၍ ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

စိမ်းလဲ့ညိုမှိုင်းသော တောင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော်တိုက်ခတ်လာသည့် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော လေနှင့်အတူပါလာသည့် ငွေနှင်းမှုန်များကို စောကလျာသည် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ “အဘပြော... ဖြစ်နိုင်တယ်ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ အသံမှာ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်စွာ ထွက်ပေါ်လာသလို ငိုရှိုက်သံကလေးများ အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သူသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ငိုရှိုက်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ လုံးကျစ်သော ကိုယ်လုံးကလေးကို ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းကာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ ပခုံးပေါ်ကျော်၍လေ့ထောင်မှ ပန်းခြံထဲသို့ဆင်းသော လှေကားထစ်ကလေးများကို စူးစူးကြည့်ရှုနေမိ၏။ သူ၏ မျက်စိထဲတွင် ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက်ခတ်မှုနှင့် ပန်းခြံတွင်းရှိ ဝါဂွမ်းသဖွယ် နုနယ်ဖြူဆွတ်နေသော နှင်းဝတ်များသီးနေသည့် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို မမြင်ရဘဲ ကြေမ္မ ကျိုးပဲ့နေသော ကော်ရပ်ကလေးကိုသာ မြင်တွေ့နေရ၏။ ကော်ရပ်ကလေးသည် သူ၏ မျက်စိထဲတွင် မျက်လုံးများပြူးကာ လျှာထွက်၍ သေနေသော ကြေမ္မကလေးတစ်ကောင်၏ အသွင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးပြောင်းသွားသကဲ့သို့ မြင်ရ၏။

နံနက်ခင်းစောစောတွင် သူတို့သည် အချိန်အတော်ကြာတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်အောင် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ငုံ့ကော်ဖီနှင့် မုန့်များကိုသာ စားသောက်လျက် ရှိကြ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ စိတ်မကောင်းမည်စိုးသောကြောင့်သာ အတင်းအဓိ စားသောက်နေရသော်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုပင် မနည်းအောင် သောက်နေရ၏။ ပါးစပ်နှင့်တွေ့ထားသော ကော်ဖီပန်းကန်ပေါ်မှ ကျော်၍ ကိုခင်မောင်လတ်အား ကြည့်နေသော စောကလျာ၏

မျက်လုံးများမှာ အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်အမူအရာဖြင့် မှေးမှိန်နှမ်းလျနေ၏။

“အစော စိတ်မကောင်းဘူး မောင်ရယ်၊ ဖြူလုံးကြီးကို အစောသိပ်ချစ်တာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဒီစိတ်တစ်ခုထဲကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို ဘာမှ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာကို အစောလုံးလုံး ဧည့်စားလို့ မရဘူး၊ ရင်နာစရာ ကောင်းတာပဲ”

လောလောဆယ်အားဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်လက်မပြောလိုပေ၊ သို့ဖြစ်၍

“ဟုတ်တာပေါ့ အစောရယ် မောင်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟုသာ ပြောလိုက်လေသည်။

“အစော ရေချိုးတော့မလား”
စောကလျာက ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညှိတ်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် အစောရေချိုးနေတုန်း မောင်လမ်းထွက်လျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

မိမိ၏ စကားများမှာ ယုတ္တိတန်ပါမည်လောဟု သံသယဖြစ်သည့်အနေဖြင့် “ပန်းခြံထဲ မောင်နည်းနည်း လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်တယ်လေ၊ ဟို ဟိုဒင်းညက ခြံထဲဝင်လာတဲ့ ခြေရာတွေ ဘာတွေများတွေ့မလားလို့ပါ”

“ကဲပါလေ လျှောက်သာ လျှောက်ပါ တွေ့ပါစေလို့ အစောဆုတောင်းပါတယ်”

စောကလျာ၏ မျက်နှာမှ တမင်လုပ်ကြံ၍ ပြုံးလိုက်ရသည့် အကြောင်းကလေးများဖြင့် ဝေဆာဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ သူ၏ နုပွင့်ဖြူဆွတ်သော ကော်ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်

လိုက်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မိမိမျက်နှာပျက်နေသည်ကို စောကလ
မရိပ်စားမိကြောင်း သိသွားသဖြင့် သူ၏ စိတ်မှာ အတော်ပင် သက်သ
ရာ ရသွား၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ရာ ဖြည်းဖြည်း
တိုက်ခတ် နေသော လေထုသည် တိုက်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတည်း
ကို ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလျက်ပင် ရှိသေး၏။ သစ်ပင်များနှင့် ရိုးတံချိပန်း
ကလေးများမှာ လေယူရာ တိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိကြ၏။ ခြံထဲတွင်
မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ညေသူမျှ မရှိဟု ထင်မှတ်ကာ ပန်း
များနှင့် သစ်ပင်များကို သူစိတ်ရှိတိုင်း ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်နေ
သို့နှင့် ပန်းပင် ခြုံတစ်ခြုံကို ကွေ့၍ သွားလိုက်ရာ ဦးစိုင်းလုံနှင့် လူ
ဝင်၍ တိုက်လုမိမတတ် ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကိုယ့်ရှိန်သတ်၍
လိုက်ရလေသည်။

“ဪ ဦးစိုင်းလုံပါလား မတော်လိုပါခင်ဗျာ
ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူများလဲလို့”

ဦးစိုင်းလုံသည် ကိုခင်မောင်လတ်အား တစ်ချက်မော့၍ ကြည့်
နောက်တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ မြေကြီးကိုသာ တူးရှင်းဖြင့် ဆက်လက်
နေ၏။ အလျား ၃ ပေ အနံ ၂ ပေ ခန့်ရှိ လေးထောင့်ပုံ မြေကွက်ကလေး
အတွင်းမှ မြေခိုင်ခဲကလေးများကို ကော်ထုတ်နေ၏။ သူ၏ နဖူးထဲ
ချွေးသီးကလေးများ စိုလျက်ရှိ၏။ တူးရှင်းကိုင်ထားသော သူ၏ လက်
လှုပ်ရှားမှုသည် တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာ၏။ အသက်ကို မနည်းအ
ယူ၍ ရှုနေရသော ပန်းနာသည်တစ်ဆယ့်ကုသိုလ် အသက်ရှူသံမှာ တဖြည်း
ဖြည်း ပြင်းလာတော့၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“မောသလား ဦးစိုင်းလုံ၊ ကျွန်တော်ကူပြီး တူးပေး
မယ်လေ”

ဦးစိုင်းလုံသည် မြေကြီးကို တူးရှင်းဖြင့် ဆောင်ထိုးလိုက်၏။
သို့သော် တူးရှင်းမှာ မြေကြီးထဲသို့ တစ်လက်မထက် ပို၍ မထိုးနိုင်ပေ။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဦးခင်မောင်လတ်က ကောင်းတောင်းမှ
နေမကောင်းသေးတာ အပင်ပန်း ခံလို ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်ဖြင့် ဦးစိုင်းလုံ၏
လက်ထဲမှ တူးရှင်းကို အတင်းဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် “မဟုတ်တာ ခင်ဗျား
နေကောင်းလိုက်တာမှ ကျွန်တော်အား ရှိလွန်းလို့ တောင်ခက်နေ”

“ဦးခင်မောင်လတ် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဦးစိုင်းလုံ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို
ကိုခင်မောင်လတ်သည် မျက်စိဖြင့် မမြင်သော်လည်း အသိစိတ်မှ တစ်
ဆင့်သိရှိနေ၏။ သူ၏ ကိုယ်ကို ဖောက်ထွင်းသွားမတတ် ပြင်းထန်
စူးရှသော ဦးစိုင်းလုံ၏ အကြည့်ကိုရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အင်အားမရှိချေ။ သို့နှင့်
သူသည် မျက်လုံးများကို တစ်ဘက်သို့လွှဲလိုက်ရာ ဦးစိုင်းလုံ၏ နောက်တွင်
ထင်းရှူးဆာတ္တာပျဉ်ပြားကလေးများဖြင့် ပြီးစလွယ်လုပ်ထားသော “ခေါင်း”
ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခေါင်းကလေးပေါ်တွင်ကား စာလုံး
မည်းကြီးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော “ကွဲတတ်သည် သတိနှင့်ကိုင်ပါ” ဟူသော
စာလုံးများကို မြင်ရ၏။ ဦးစိုင်းလုံသည် ယင်းစာလုံးများကို ဖျက်ပစ်ရန်
သတိမေ့လျော့သွားသည်နှင့် တူ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သံတူးရှင်းကို မြေကြီးထဲသို့ စိုက်ထိုး၍
ကော်လိုက်ရာ မြေခိုင်ခဲများ တူးရှင်းနှင့်အပြည့်ပါလာ၏။ သူသည် စကား
တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ၂ မိနစ်ခန့်မျှ မြေကြီးကိုသာ ငဲ့တူးနေ၏။ ကျင်းနုတ်
ခမ်းပေါ်ရှိ မြေပုံမှာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ကြီးလာပြီးလျှင် အပေါ်သို့
မော်ကြည့်လိုက်တိုင်း ဖြူလုံးကြီး၏ ခေါင်းကိုသာ မျက်စိထဲတွင်မြင်
ရ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစိုနေသဖြင့် ရပ်နားလိုက်၏။ “ဟာ အတော်တော့ မောတဲ့ အလုပ်ပဲ”

“ဦးခင်မောင်လတ်က ဦးထုပ်ကလေးဘာလေးတောင် ဆောင်းမှပေါ့ဗျ၊ နေဆိုတာမျိုးဟာ လေလိုပဲ တော်တော် ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် နေကိုလုံးဝမတွေ့ရချေ။ သူသည် တုံးရွင်းကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး နောက်ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ရပ်လိုက်၏။ သူ၏ နှလုံးခုန်နှုန်းများမှာ သွေးတိုးမှုကြောင့် အလွန်မြန်ဆန်လာ၏။ ပထမ အလွန်ပေါ့ပါးလျှင်မြန်သွက်လက် ဖျတ်လတ်သော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာ၏။ သူသည် ဦးစိုင်းလုံအား စိုက်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားကို ပြောနေတာပေါ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတယ်များမှတ်သလဲ” ကဲ ဦးစိုင်းလုံ မြန်မြန်ဖြေစမ်းဗျာ ကြာတယ် ခင်ဗျားဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ကျွန်တော်ကို စောင်းပြောတာလဲ”

ဦးစိုင်းလုံက ရိုသေလေးစားသော အမူအရာဖြင့် မျက်လွှာချကာ ငြိမ်၍ ရပ်နေ၏။

“ဘာကိုမှ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးခင်မောင်လတ် စောကလျာက ဦးခင်မောင်လတ် မြန်မြန် နေကောင်း စေချင်သလို ကျွန်တော်ကလည်း နေကောင်းစေချင်ပါတယ်ဗျာ ဦးခင်မောင်လတ် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ”

ဦးစိုင်းလုံသည် ကြောင်သေထည့်ထားသော ခေါင်းကလေးကို ကျင်းသို့ အသာအယာ ချလိုက်လေသည်။

“ဦးခင်မောင်လတ် အခုလို ကူညီတာကို ကျွန်တော်အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖြူလုံးကြီးကလည်း ဦးခင်မောင်လတ်ကို ကျေးဇူးတင်မှာပါ”

“ဖြူလုံးကြီးကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေတယ်မဟုတ်လား”

ကိုခင်မောင်လတ်ထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားများပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာ၏။ မပြောသင့် မပြောအပ်သော စကားများကို ကယောင်ကတမ်းလျှောက်၍ ပြောနေကြောင်းကိုလည်း သူကိုယ်သူ သိ၏။

“ဦးခင်မောင်လတ်ကို ကျွန်တော်ဒီလို ရည်ရွယ်ပြီး မပြော”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ပြောမလဲဗျ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါနဲ့ ကြည့်ကြည့်နေတဲ့ အမူအရာကတော့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ကျွန်တော်ကို ဇွပ်စွဲနေတာပဲ”

သို့ပြောရင်း ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏လက်များကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည်လုပ်ကာ ဂနာမငြိမ်ရှိနေ၏။ ဤအချက်ကို သူကိုယ်တိုင်လည်း သတိပြုမိ၏။ သူသည် အပြင်းအထန် ဒေါသထွက်လာပြီးနောက်.....

“ကဲပြောလေဗျာ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီလိုပဲ ထင်တယ် မဟုတ်လား ထင်တဲ့အတိုင်းပြောလိုက်ပေါ့ဗျာ” ဟု ဦးစိုင်းလုံအား အော်ဟစ်ကြိမ်မောင်းလိုက်လေသည်။ ဦးစိုင်းလုံသည် မည်သို့မျှ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုသဖြင့် သူသည် ဦးစိုင်းလုံအကျိုးကို ရင်ဘတ်မှကိုင်၍ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ ဦးစိုင်းလုံမှာ ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားကာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ကျင်းထဲရှိ ဖြူလုံးကြီး ခေါင်းကလေးကို ခြေချော်၍ နင်းမိသွားပြီးလျှင် အပေါ်၌ ဖုံးထားသော ပျဉ်ချပ်များ ကျိုးသွားတော့၏။

“ပြောလေဗျာ ကျုပ်ပြောနေတာ မကြားဘူးလား” ဘာလဲ ခင်ဗျားကဘာကြောက်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ်က သတ်မယ်

ထင်နေသလား”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား မသိနိုင်လောက်အောင် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ဖြစ်နေ၏။ သို့ရှိစဉ်

“မောင် မောင် ဘာတွေလုပ် နေတာလဲဟင်” ဟု စောကလျာ၏ စိုးရိမ်တကြိုးဖြင့် အလန့်တကြား ဟစ်အော်သော အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဦးစိုင်းလုံ၏ ရုပ်အင်္ကျီကို လည်ပင်းမှ ဆုပ်၍ ဆောင့်ဆွဲနေသော သူ၏လက်မှာ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် ဦးစိုင်းလုံအား လွှတ်လိုက်လေသည်။ ဦးစိုင်းလုံသည် နေရာ၌ပင် ဒူးထောက်လျက်သား ခွေကျသွား၏။ သူသည် ဦးခေါင်းထဲတွင် ထူပူသွားပြီးနောက် စောကလျာအား ကျောခိုင်းကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားလိုက်၏။

“ဦးစိုင်းလုံ ဦးစိုင်းလုံ ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ်ခင်များ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်”

သို့ပြောပြီးနောက် သူသည်မျက်နှာပေါ်တွင် အုပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို နံဘေးသို့ ချလိုက်ကာ စောကလျာနှင့် ဝေးရာသို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ထွက်သွားလေသည်။ မည်သည့်နေရာသို့သွားနေသည်ကို သတိမရဘဲ သူသည် ပန်းခြံပန်းပင်များကြားတွင် ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ဖြစ်နေရှာ၏။

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ် ပြုလုပ်ပုံကို တစ်ခဏမျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးစိုင်းလုံအား မြေပေါ်မှ ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ အဘ ဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

ကျင်းကလေးထဲတွင် ချထားသည့် ဖြူလုံးကြီး၏ ခေါင်းမှ ပျဉ်ချပ်များ ကျိုးပဲ့နေပြီးလျှင် အတွင်းမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော အမွှေးများကို စောကလျာ သွား၍ မြင်မိ၏။

“ဘုရားရှေ့..... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ အဘနဲ့ မောင်နဲ့ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဟင်”

ဦးစိုင်းလုံသည် မျက်နှာပေါ်တွင် စီးကျနေသော ချွေးများကို လက်ဝါးဖြင့် သုတ်ချလိုက်ပြီးနောက် “အဘလည်း မပြောတတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အထင်အမြင်လွဲတာ ဖြစ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့”

ဦးစိုင်းလုံသည် မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်း စသည့် အမူအရာများ ပထမဖြစ်ပေါ်နေရာမှ သူ၏ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်လေသည်။ သူသည် ဖြူလုံး၏ ခေါင်းကို ကြည့်နေရာမှ ကိုခင်မောင်လတ် ထွက်သွားသော ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ကာ “သူ့ဆီသွားလိုက်ပါဦး သမီးရယ် သူနေမကောင်းရှာဘူး၊ အတော့ကို နေမကောင်း ဖြစ်နေတာနဲ့ တူတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မိမိမည်သို့ ပြုလုပ်နေသည်ကိုပင် မသိတော့သကဲ့သို့ ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကာ ဦးစိုင်းလုံနှင့် စောကလျာတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှ ဖြတ်၍ လျှောက်သွားလေသည်။ သူ၏ ခြေထောက်များမှာ လေးလံနေသည်ကို သတိထားမိ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သကဲ့သို့ လသာခန်း ဝရန်တာရှေ့ရှိ ကျောက်လှေကားကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် လှေကားထစ်များကို တစ်လှမ်းခြင်း တက်သွားလေသည်။ အပေါ်ဆုံးအထစ်သို့ ရောက်လုဆဲဆဲတွင် သူ့နောက်ဆီမှ ပြေး၍ လိုက်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အသိစိတ်ဖြင့် ချုပ်ထိန်းထားသော အကြောအချင် မှန်သမျှတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် အဝေးသို့ ထွက်ပြေးရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလျက် ရှိနေသကဲ့သို့ ခံစားမိ၏။ သူ့ရောက်သော နေရာတွင် ရပ်တန့်နေရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သူသည် မိမိ၏

အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသော စောကလျာအား မကြည့်ရဲသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ မိမိအနီးသို့ ရောက်လာသော စောကလျာ၏ မျက်နှာကို တောင်းပန်သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မောင် သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်လွန်းလို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ အစောရယ်၊ ပြဿနာ တစ်ခုကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ သတ္တိ မောင့်မှာ မရှိတော့ဘူး၊ မောင်ကို သူရဲဘောနည်းတယ်လို့ ဆိုချင်ဆို၊ ကြော်ဒါထက် သူဘယ်လိုနေသေးသလဲ၊ ဦးစိုင်းလုံလေ မောင့် သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမိသလားဟင်”

“ဒါလောက်နဲ့ အဘ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးမောင်ရယ်၊ သူနည်းနည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာပါပဲ၊ အခုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မောင့်အပေါ် သူဘယ်လိုမှ မအောင်မေ့ပါဘူး”

“တော်ပါသေးတယ်၊ အစောရယ်၊ မောင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူး၊ အစောသာ ခုနက မရောက်လာရင် သူ့ကို မောင်သတ်မိမလား တောင် မပြောနိုင်ဘူး”

“သူ၏ စိတ်များက ယခုအခါ အေးဆေး ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပေပြီ၊ ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူပြုလုပ်မိခဲ့သည့် ကိစ္စကို ပြန်၍ သတိရကာ ကြောက်သွားလေသည်။

သူသည် စောကလျာ၏ မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်ရာ စောကလျာက သူ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်မောင်းကို ဖက်၍ အလိုက်သင့်မှီနေလိုက်၏။

“မောင်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မသတ်ဘူး၊ မောင်ဟာ အနုပညာသမား တစ်ယောက်ပါ၊ ပြီးတော့ အဘဟာ အင်မတန် စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပါ မောင်ရယ်၊ အခု ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စက သူ့အကြောင်းကို မောင်ကြိုတင် သိမထားလို့ မောင်ဒေါသအ

လျှောက် ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စပါ”

“အင်း အစောပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်အခုတလော သိပ် ဒေါသကြီးနေတယ်”

“ကဲ ပါမောင်ရယ် ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

“သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီအချိန်အခါမှာ တိုက်တဲ့လေဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်ကို ဖောက်ပြား ချောက်ချား စေတတ်တယ်ဆိုတာ အခုတကယ်မှန်နေပြီ အစော”

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို ဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

“မောင် မှားသွားပြီ အစော”

စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပါးစပ်ကို သူ၏ လက်ဝါး နုနုကလေးဖြင့် အုပ်လိုက်ပြီးနောက် “ဒါတွေကို ပြောမနေပါနဲ့တော့ မောင်ရယ် အစောတောင်းပန်ပါသည်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ အဘအတွက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့ အဘဟာ လူတစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်းခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ်၊ ခုတွင်က ဖြစ်ခဲ့ကိစ္စတွေကို လုံးလုံး မမှပစ်လိုက်ပါတော့ မောင်ရယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဆူပူလှုပ်ရှားလျက်ရှိသော စိတ်များသည် ယခုမှပင် အေးဆေးငြိမ်သက်စပြုလာတော့၏၊ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ပန်းခြံထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးစိုင်းလုံအား ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်၏၊ ဦးစိုင်းလုံသည် ဖြူလုံးအလောင်း မြှုပ်ထားသည့် ကျင်းကလေးကို တကုန်းကုန်းဖြင့် ဖို့နေသည်ကို မြင်၏၊ “အင်းပါလေ အစောပြောတဲ့အတိုင်း မောင်မှပစ်လိုက်ပါတော့မယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင်ခံစားရတယ်ဆို

တာ အစောဆုံးဆရာချာ သိအောင် မောင်ဘယ်လိုလုပ်ပြရမလဲ၊ မောင်ကို ပြောပါဦး အစောရဲ့”ဟု အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ပြောလိုက် လေသည်။

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် နေဦး မောင်ဘာလုပ်ပြရမယ်ဆိုတာ အစောစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

စောကလျာသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် ကိုခင်မောင် လတ်အား ကြည့်လိုက်၏။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကိစ္စရပ်များမှာ ပြည့်ဖူးကားချ လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့၏။ အစောက ဆက်လက်၍ “မောင်ဘာလုပ် ပြရမယ်ဆိုတာ အစောစဉ်းစားမိပြီ ဒီနေ့ညနေ ထမင်းစားပြီးရင် အစော ကို စန္ဒရာ တီးပြရမယ်နော် ဘယ်နှယ်လည်း မောင်သဘောတူရဲ့လား”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အလွန်စိတ်ချမ်းသာသွားပြီးလျှင် စောကလျာ ကိုလည်း များစွာ ကျေးဇူးတင်မိ၏။ ၎င်း၏ လုံးကျစ်နွဲ့နှောင်းသော ခါးကလေးကို အားပါတရ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိ၏။

အချိန်မှာ မိနစ်မှ နာရီသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့၏။ ညိုမှိုင်းသော တောင်စဉ် တောင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော်တိုက်ခတ်လာသည့်လေမှာလည်း အားကောင်းလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ဆေးရောင်ခြယ်ထားသည့် အလား တိမ်ဖြူ တိမ်ဝါများကြားမှ တစ်ခဏမျှ ထွက်ပေါ်လာသည့် နေလုံးကြီး သည်လည်း အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ တောင်စွယ်တောင်တန်း များအကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြှုပ်ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူတစ် နေ့လုံး အားမာန်တင်း၍ တက်ကြွရွှင်လန်းခဲ့သော စိတ်များမှာ ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ပျော့ညစ်ပြုလာ၏။ ကုလားထိုင်နောက် မှီ၏ နောက်ကွယ်တွင် သူ့လက်ချောင်းကလေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု မရှိဘဲ နှေးကွေးစပြုလာ၏။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေ ရာမှ မာကျောတောင့်တင်းလာ၏။

နေလုံးကြီး၏ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သည်နှင့်အမျှ ပြိုကွဲလွင့်

သွားသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များကြားမှ အပြာရောင်ကောင်းကင် မှောက်ခံပြုကာ လမင်းကြီးထွက်ပေါ်လာ၏။ အပူပျောက်၍ အအေး လာလွန်ကလာ၏။ စန္ဒရာ ရှေ့တွင် သူသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည် ပြည့်အဝမရှိဘဲ မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရပ်တစ်ရပ်ကဲ့သို့ စန္ဒရာ ခလုတ် ကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။

“တကယ်ပဲ အစောကနားထောင်ချင်လို့ပါ”

စောကလျာသည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်ကာ ညဉ့်အမှောင် ဆို ကြည့်နေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများမှာ တောက်ပရွှင်ပြုံးနှစ်သိမ့်ကြည့်နူး၍ နေမိ၏။ သို့သော် အမှောက်ခံသည်အချိန်မှစ၍ ယခုထိ ကြာညောင်းခဲ့သောလများအတွင်း တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု အရှိပ် အယောင်များကို ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ယခုတစ်ဖန် မြင်၍ တွေ့မြင်ရပြန်လေသည်။

“အစောကို မောင်ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ မောင်မေ့ မှားပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး အစောရယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ကို ကုတံ အကြောကု ရောဝန်နဲ့ဝေးနေကတည်းက စန္ဒရာကို တစ်နေ့တစ်ခါလောက် တီးခဲ့ တော့ မောင်လက်သံသိပ်မုန့်ဦးမယ် မဟုတ်ဘူး”

သူသည် စောကလျာအား ဖြိုးဖြန်းညှာဝါးလိုက်၏။ ဆေးရုံဆင်းခဲ့ သည့်အချိန်မှစ၍ ထိုနေ့အထိ စန္ဒရာကို ၂ ကြိမ်သာ မှတ်မှတ်ရရ တီးခဲ့ရသေးရာ မိမိစိတ်တိုင်းကျ အခြေအနေ မရောက်သေးကြောင်း သူကောင်းစွာ သိပြီး ဖြစ်လေသည်။

“အို ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်မောင်ရယ်”

ပထမဘွဲ့ခံလိုက်ပြီးနောက် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဦးပြုချိန်၏

“မိုးနတ် ဒေဝီ”ဘောလယ်ကို စ၍ တီးလိုက်၏။ ကိုယ်ကို မတ်ကာ စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်တွင် လူးလားတုံ့ပြန်ပြေးလွှားနေသည့် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်မှုမရှိသော သူ၏ လက်ချောင်းများကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ လက်ချောင်းများသည် ပျော့ပျောင်းမှုမရှိတော့ဘဲ မာကျောတောင့်တင်းလာ၏။ အဖွဲ့အဖွဲ့ အလူးအလှိုမှတစ်ဆင့် အတန်ငယ် လက်နှေးနေ၏။ စန္ဒရားဆရာများမှ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လက်ချောင်းများ၏ တီးခတ်မှုထက် နားပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်အာရုံ၏ တီးခတ်မှုက ပို၍ အသက်ဝင်လှ၏။ ယခင်က သူသည် ရုပ်နာမ်နှစ်ပိုင်းစလုံး၏ တီးခတ်မှုကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် နိုင်နင်းခဲ့သော်လည်း ယခုမူ သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အလိုကို သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများက ထင်သလောက် မလိုက်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အသံ၏ သာယာမှုသည် စိတ်အာရုံက စေ့ခိုင်းလိုက်သည့် မိမိ၏ မှုအင်အား လျော့ချလိုက်သည့် အင်အား ဆွဲငင်လိုက်သည့် အင်အားများ ပေါ်တွင် တည်ရှိလေရာ အသံပင် မှန်ကန်စေကာမူ စိတ်အလိုအတိုင်း လက်ကမလိုက်နိုင်သောအခါများတွင် သာယာမှု ပျက်ပြားတတ်လေသည်။ သို့နှင့် သူသည် စန္ဒရားကို ဆက်မတီးတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ထောင်၍အသေအချာ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

“ကဲ အစောမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ မောင်ဘယ်လိုမှ တီးလို့ မရတော့ဘူး”

စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ် ဘက်သို့ ချက်ချင်းလှည့်လိုက်ပြီးနောက် “စိတ်မပျက်ပါနဲ့ မောင်ရယ် ဆက်သာတီးပါ ရပါတယ် အစောစပြီး ပြန်တီးပေါ့” ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စန္ဒရားတီးရမည့်ကိုပင် ဝန်လေးနေမိ၏။ ခွဲစိတ်ကုသထားမှုကြောင့် လက်ပေါ်၌ တင်၍ ကျန်ရစ်နေသော အမာရွတ်အရေးအကြောင်းကလေးများ ကိုကြည့်ပြီးနောက် လက်ချောင်းတစ်ချောင်း

ကိုလည်း သူလှုပ်ရှားကြည့်နေမိ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပြီလေ ဒါပေမယ့် မောင်အနားမှာ အစောတရပ်နေရမယ်နော် အစောကို ကြည့်ပြီး မောင်စန္ဒရား တီးချင်တယ်”

သို့နှင့် စောကလျာသည် သူ့အနီးသို့ လာကာ စန္ဒရားကို မှီ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေလိုက်၏။ ထိုအခါမှသူသည် “ဘွဲ့”ခံ၍ သီချင်း၏ ပထမအပိုဒ်ကို စတင်တီးခတ်လိုက်လေသည်။ သူ၏ လက်ကလေးများသည် ယခင်ကကဲ့သို့ တောင့်၍ မနေဘဲ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ လာပြီးလျှင် အိပ်အနိပ် အဆွဲအငင် အပွတ်အသပ်များမှာလည်း သူ၏ စိတ်အာရုံစနိုင်းမှုအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လိုက်နာလာလေသည်။

ထိုအခါမှ သူ၏ ပျော့ညံ့သော စိတ်ဓာတ်သည် တင်းမာ၍ လာကာ တမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် စွမ်းရည်တစ်မျိုး ရသည့် သူ၏ အသည်းနှလုံးထဲသို့ စောကလျာမှ တစ်ဆင့်ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ပထမတီးခဲ့စဉ်က အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဆွဲအငင် မဖြတ်အတောက်ကလေးများမှာလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ အသံထွက်လာလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အားပါးတရတီးလိုက်ပြီး နောက်သီချင်းပြီးဆုံးသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် စောကလျာ၏ မျက်နှာကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ နားထောင်လိုသိပ်ကောင်းတယ်” ဟု ပြောလိုက်သော စောကလျာ၏ အသံကလေးမှာ ဝမ်းသာလွန်းစွာ ကြီးသဖြင့် တုန်ရီနေ၏။ သူသည် စောကလျာ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို တယုတယဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အဲဒါစောကြောင့်ပဲ မောင်စန္ဒရားတီးနေတုန်းက အနားမှာ အစောမရှိနေလို့ မောင်မှာ ဘယ်လောက်အကျိုးရှိသေးတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား” ဟု မောင်က ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ မောင်အရည်အချင်းနဲ့ လက်သံကို ပြန်ရအောင်

အစောက ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာအား အနီးသို့ပို့၍ ကပ်လျက် အောင် ဆွဲယူလိုက်၏။

“မောင်စန္ဒရာ: တီးနေတုန်းက အစောရဲ့ လှပတဲ့ ရူပါပုံက မောင်ငေးယူခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒီအကြောင်းသာ တေးပြုဆရာတွေ သိရတယ်လို့ စပ်ဟပ်ကြမယ် မသိဘူး ဘာပြုလိုလည်းဆိုတော့ အနုပညာဆိုတာ အလှပအပနဲ့ ရောစပ်ပြီး အရောင်ထွက်လာတာပဲ”

စောကလျာသည် သူနှင့် ကိုယ်ချင်းထိလှမတတ်နီးကပ်လျက်ရှိနေထိုင်ကြောင့် သူ၏ ဦးခေါင်းကို နနယ်ထွေးနွေးသော စောကလျာ၏ ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသွင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ သူ၏ ထုထဲသော ဆံပင်များ အတွင်းသို့ စောကလျာ၏ လက်ချောင်းနဲ့နဲ့ကလေးများ တိုးဝင်သွားကာ တစ်ခေါင်းလုံးမွေ့နှော့ကပ်လျက် ရှိကြောင်း ခံစားလိုက်၏။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်က စောကလျာ၏ ခါးကလေးကို သိမ်းကပ်၍ ဖက်ထားလိုက်၏။

“မောင်ရယ် ဟင်”

စောကလျာ၏ အသံကလေးမှာ နှုတ်မှ အပရိုကမဟုတ် အသံတူနုလုံးမှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရင်ခုန်သံနှင့် ရောနှောနေ၏။ သူ့သံထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ စောကလျာက သူ့အား တင်းတကျပ်ကျပ် ဖက်ထား၏။ တစ်လက်မျှ ခွဲခွာလိုက်လျှင် သူ့အား တစ်ခါတဆုံးရှုံးရတော့မည်ကဲ့သို့ စောကလျာ၏ စိတ်တွင် ဖြစ်နေရ၏။ ထိုနေ့သော စောကလျာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ သူ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ရှိနေသဖြင့် သူသည် ဦးခေါင်းကို အတန်ငယ်တိမ်းလိုက်သည်။

သူသည် စောကလျာအား ပွေ့ချီကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ ယူဆောင်သွား၏။ အိပ်ခန်းတံခါးကို စောကလျာလက်ဖြင့် အသာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းရင်းနံရံပေါ်မှ မီးခလုတ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ရာ ခမ်းနားသပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသော ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှ မီးလုံးကလေးတစ်လုံး သင်းလာပြီးလျှင် ထိုအချိန် ၌ သူစိတ်မှာ အသိစိတ်နှင့် မသိစိတ် အာရုံနှစ်မျိုးကွဲပြားသွားပြီးနောက် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်၍ သွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရ၏။

အသိစိတ်နှင့်ယှဉ်တွဲနေသော အာရုံမှာ စောကလျာအား သူ့သားရဲ့ယူပိုင်ဆိုင်လိုသော တဏှာ ရာဂနှင့် ယှဉ်သည့်မီးတောက်မီးလျှံတမျှ ပုလောင်သည့် အာရုံဖြစ်၏။ သူ၏ ဦးနှောက်အခြားတစ်ဘက်ခြမ်း၌ ရှိနေသော အမှောင်ထုအတွင်းမှ မသိစိတ်၏ အင်အားတစ်စုကလည်း အသိစိတ်ကဲ့သို့ပင် မိမိကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရန် လှုံ့ဆော်နေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏ အသိစိတ်နှင့် မသိစိတ်တို့သည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်လုနေကြ၏။

စောကလျာသည် သူ့အား ကြည်လင်မြူးကြွနေသည့် အပြုံးဖြင့် ကြည့်ကာ ဖိတ်ခေါ်သည့်အသွင် သူ့အလိုသို့ အစွမ်းကုန်လိုက်လျော့မည် အသွင်ကိုလည်း ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုများ စတင်လာတော့ရာ ယင်းလှုပ်ရှားမှုတို့၏ အရင်းခံမှာ သူ၏ လက်များပင် ဖြစ်တော့၏။

ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံတစ်သံကြောင့် မောင်နှင့် မည်းမည်း ဖြစ်နေသော သူ၏ စိတ်အာရုံအတွင်းသို့ အမှန်တရား၏ လင်းရောင်ခြည်များ ရုတ်တရက် ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာတော့၏။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ စောကလျာ၏ ဖြူမွှေးသေးသွယ်သော လည်တိုင်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညစ်လျက်ရှိရာ စောကလျာ၏ လက်ချောင်းကလေးများမှာလည်း သူ့လက်ကို ကုတ်ခြစ်တွန်းဖယ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် ကယောင်ကတမ်း စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက်

ခုတင်ပေါ်မှ ချက်ချင်း ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

သူသည် ရှေ့တွင်ရှိသော မြင်ကွင်းကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် မရဲတရဲ ကြည့်နေမိ၏။ စောကလျာသည် ကြောက်အားလန့်အနံ့ဖြင့် ခေါင်းအုံများကို အကာအကွယ်ယူကာ သူ့အား အလွန်ထိတ်ထိတ်ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ နီးမြန်းသော ပါးပြင်ကလေး နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလျက်ရှိရာ ၎င်း၏ နုနယ် ဖြူဖွေးသော လည်တိုင်ကလေးတွင် ထင်ကျန်ရစ်သော လက်ချောင်းရာကြီးများကို သနားစဖွယ် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေရှာ၏။ အခြားလက်တစ်ဖက်ကလည်း နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်ကောင်း ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တားဆီးသည့်အနေဖြင့် ရှေ့သို့ ဆန့်ကျင်လျက်ရှိလေသည်။

“မောင်စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လား”

သူသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ အတန်ကြာရပ်၍ စောကလျာအား ကြည့်ပြီးနောက် ခေါ်ဝေါ်လိုက်လေသည်။

“ဟာ ဟား ဟား”

ကြေကွဲဝမ်းနည်း နေသည့်အသံဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဟာဟာဟာဟာဟာဟာ ရယ်မောလိုက်၏။ ထိုကြောင့်ပင် စောကလျာမှာ နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ဦးမည်လောဟု ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိနေ၏။

“ဟုတ်တယ် မောင်ဟာ အရူး သန့်ရှင်းကြယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လဲ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ဟစ်အော်လိုက်၏။

ရုပ်ကို ခိုင်းစေသည့် နာမ်နှင့် နာမ်၏ ခိုင်းစေမှုအတိုင်း လိုက်လုပ်ကိုင်ရသည့် ရုပ်ဓာတ်ကို ခွေးရောယှက်တင် ကွဲပြားမှုမရှိသော

အားစုကြီးတစ်ခုကို သူသည် မနည်းကြိုးစား ထိန်းချုပ်နေရ၏။

“မောင်ဒီမှာ ကြာကြာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး မောင်စိတ်ကို မောင်ထိန်းလို့ မရဘူး၊ မောင်ဒီမှာ ကြာကြာဆက်နေရင် အားလုံးအကွဲရောက်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေသည်။

သူသည် အိပ်ခန်းတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် စည်းခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်သွားရာ စောကလျာက ၎င်းနောက်မှ ဟစ်အော်ခေါ်ဝေါ်ငင်ရင်း ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားလေသည်။ သို့သော်သူသည် မောက်မလှိုက်ပါလာသော စောကလျာအား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ လသာထောင်ရှိ လှေကားကို သုံးလေးလှမ်းမျှဖြင့် ကျော်လွှား၍ ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် မော်တော်ကား ဂိုဒေါင်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ ဂိုဒေါင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အိတ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော ကားသော့ ဖြင့် မော်တော်ကားကို စက်နိုး၍ မောင်းထွက်လိုက်၏။

ရှေ့သို့ တိုးထွက်နေသော မော်တော်ကား မီးရောင်အောက်သို့ ရောက်လာရာ စောကလျာ ပြေးဝင်လာသည့် အတွက်သူသည် ဘရိတ်ကို အတင်းနှင်း၍ ကွေ့ရှောင်လိုက်ရာ ကားသည် စောကလျာ၏ နံဘေးမှ သိသိကလေး ပွတ်လွတ်သွားလေသည်။ သူသည် စတီယာရင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ခြံပေါက်မှ ထွက်ကာ ခြံရှေ့ရှိလမ်းချိုးကလေးတစ်ခုသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကွေ့မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

သူသည် နဂိုအားဖြင့် ကားကို အမြဲသတိထား၍ ဂရုတစိုက်မောင်းလေ့ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုမူစည်းကမ်းဟူ၍ မရှိဘဲ အားကို မောင်းချင်သလို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်း၍ နေ၏။ ကား၏ အရှိန်မှာလည်း လျော့မလာဘဲ တိုး၍ သာလာရာ လမ်းကွေ့ရာသို့ ရောက်သောအခါ အရှိန်ကို မလျှော့ဘဲ ကွေ့လိုက်သဖြင့် ကတ္တလံအေးလေး

နှင့် ကားတာယာပွတ်ကြိတ်မိသော အသံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသေး၏။ သူသည် မည်သည့် ဘေးအန္တရာယ်ကိုမျှ စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ သူ့ရှေ့ရှိ “စပီဒီမီတာ” မှ သူ၏ ကားသည် တစ်နာရီ မိုင် ၇၀ နှုန်းဖြင့် ပြေးနေကြောင်း သတိပေးလျက်ရှိ၏။ သူသည် မည်သည့် အရာကို မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သွားနေသည် မသိ၊ စောကလျာနှင့် ဝေးလံပြီးစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် အဝေးသို့ရောက်အောင်ကားကို အပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သူသည်ကားရှေ့မီးအောက်တွင် ပေါ်လာသည့် လမ်းအတိုင်းသာ မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ ကားမှာ မြန်သည့်ထက်မြန်၍လာပြီးလျှင် ကားကလေးမှာ တောင်ကြီးမြို့ဝေးသည်ထက် ဝေး၍ လာတော့၏။

လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် သူသည် ထိုလမ်းချိုးအတိုင်း ကားကလေးကို ကွေ့၍ မောင်းသွား၏။ မကြာမီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်လာသည့် ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် နံဘေးသို့ ချက်ချင်း ရှောင်လိုက်၏။ သို့သော် ကား၏ အရှိန်နှုန်းကိုကား မလျှော့ချေ။ သူတစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ဦးတည်ရာဘက်ကိုသာ စွတ်မောနေခဲ့ရာ လမ်းဘေးရှိ အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် မိုင်တိုင်များသည်အမှောင်ထုထဲတွင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့၏။ လမ်းဆုံမီးတလက်လက်နှင့် မြင်ရသော လူနေအိမ်ခြေများကိုလည်း အလွန် ဖြတ်သန်းလာခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် ထိုအရာများကို လုံးဝ ဂရုမစိုချေ။ ကားမောင်း၍ လာခဲ့သည့်မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာမှ ရှေ့ညဉ့်အမှောင်ထုထဲတွင် ဓာတ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလင်း မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

သို့သော် မည်သည့်မြို့ဟူ၍ကား သူမသိချေ။ မော်တော်ကားရှေ့သို့ ဆက်၍ မသွားတော့ဘဲ ထိုး၍ ရပ်သွားရာ ထိုအခါမှ ကား

တွင် ဓာတ်ဆီတစ်စက်မျှ မရှိတော့ကြောင်း သိရတော့၏။ အကယ်၍ ဓာတ်ဆီသာ မကုန်ခဲ့သော် မည်သည့်အရပ်မည်သည့်နေရာအထိ သူမောင်းသွားမည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပေ။ ထိုအခါမှ သူသည်ကား စတီယာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်များမှာ ထုံကျဉ်နေကြောင်း သတိပြုမိပြီးလျှင် လက်များကို အတော်ကြိုးစား၍ ခွာလိုက်ရ၏။ မျက်စိထဲ၌ကား စောကလျာ၏ ပြူဖွေးသွယ်လျသော လည်တိုင်ကြောကြောမော့မော့ကလေးကို မိမိလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရက်စက်စွာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်စဉ်က အလန်တကြား အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည့် တွန့်လိမ်လျက်ရှိသော စောကလျာ၏ ပုံရိပ်သွင်ကလေးသာ ပြန်၍ ထင်လာ၏။ ဦးခေါင်းမှ တဖြည်းဖြည်းရှိစေ့မှန်းနောက်လာကာ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းဖြင့် နေသည့် သူ၏ ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးသည် မလှုပ်ချင်အောင် နွမ်းရှိ၍ လာတော့၏။ ထို့နောက် မျက်ခွံများ တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း သတိလစ်၍ သွားတော့၏။

သူသည် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ကာ လန့်၍ အော်လိုက်၏။ ရှမ်းပြည်နယ်၏ ချမ်းအေးသော ရာသီဥတု၌ပင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးများ နစ်နေ၏။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်း၍ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးခြင်း ဖြစ်၏။ အချိန်မှာ နံနက်ဝေလီဝေလင်း ဖြစ်နေ၍ နေရောင်ခြည်ကလေးများသည် အရှေ့ဘက် တောင်ထိပ်များမှ မြူခြီးများကို ထိုးဖောက်ကာ တက်ပြုစအချိန်ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းနယ် မောပန်း၍ နေပြီးလျှင် ဝမ်းထဲမှာလည်း အတော်ပင် ဆာလောင်လျက် ရှိ၏။ ထွေးထွေးနွေးနွေး သူ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ချင်လိုက်၏။ လောလောဆယ်အားဖြင့် သူသည် ကားကို ဆက်လက်မောင်းနှင်သော အင်အားမရှိတော့ချေ။ သူသည် ခေတ္တမျှ အပန်းဖြေသည့်အနေဖြင့် ဘေးဘီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မလွန်းမကမ်းရှိ

တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် “ထင်းရှူးမြိုင်တည်းခိုရိပ်သာ” ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် တိုက်ခံအိမ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ခြေတစ်ဖက်လှမ်းလိုက်၏။ သူ့ရှေ့ရှိ မြင်ကွင်းမှာ လှိုင်းထသကဲ့သို့ တလိပ်လိပ် သွပ်ရှားကာ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ကာ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ထင်းရှူးပင်များကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ထိုအခါမှ တရိပ်ရိပ် ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းသည် မူလအတိုင်း ပြန်လည်ပြောင်းလဲ၏။ ထိုအခါမှ သူသည်ကားထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီးလျှင် အေးသော နံနက်ခင်းလေပြည်ကို တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ သူသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း သတိပြုမိလာ၏။ သူ့ရောက်နေသော နေရာမှာ ထင်းရှူးပင်ပေါသော ကလေးမြို့ ဖြစ်၍ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။ တပေါင်းတန်ခူးလများ၌ပင် အမြင့်ဆုံး အပူချိန်တွင် တောင်များ ဝိုင်းရံထား၍ ဧလုံနှင့်တူသောကြောင့် ပလောင်ဘာသာဖြင့် “ဧလုံ”မြို့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အေးချမ်း၍မြို့အနေအထား တည်ငြိမ်သည့်နှင့်အမျှ မြို့နေလူအများ၏ စိတ်နေသဘောထားလည်း အေးဆေး၍ တည်ငြိမ်လှပေသည်။ ရှုမြင်ကွင်းများ သာယာသည်နှင့်အမျှ ရှုရှိုက်လိုက်ရသော လေမှာလည်း ကြည်လင်သန့်ရှင်းလှပေသည်။

တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ရှိ “ထင်းရှူးမြိုင်” တည်းခိုရိပ်သာဆိုသည့် သူ့လျှောက်လာခဲ့ရာ ၎င်းမှာ စားသောက်ဆိုင်ပါ ပူးတွဲဖွင့်လှစ်ထားသဖြင့် နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်၌ပင် စားသောက်ခန်းမှာ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ တံခါးပေါက်နှင့်အနီးဆုံး စားပွဲတွင် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်သည် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုပ်နှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း

ထွက်နေသည့် ကော်ဖီကို သောက်နေ၏။

သူသည် ထိုသူထိုင်နေသော စားပွဲခုံဘေးမှ ကပ်၍ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်သွားရာ ထိုသူက သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ဆံပင်များ အလွန်ရှည်နေ၍ နားသယ်၌ ချထားသော ဆံစသည် ပါးပြင်တစ်ခုလုံးကိုပင် ဖုံးအုပ်လုမတတ် ရှိနေ၏။ ခြေတံလက်တံများလည်း သာမန်အရပ်ရှည်သူများ၏ အရိုးအဆစ်များထက် ပို၍ ရှည်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ ရပ်ရှည်မှာ တစ်ခါမြင်ရုံမျှနှင့်ပင် တစ်သက်လုံး မေ့၍ မရနိုင်သော ရုပ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ထိုသူသည်ကိုခင်မောင်လတ်အား အထူးအဆန်းသဗ္ဗယ် နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြု၍ ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ကိုခင်မောင်လတ်ကာမူ ၎င်း၏ မိတ်ဖွဲ့လိုမှုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွဲလိုက်ကာ ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ကောင်တာတွင် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရှည်သန့်ပြန့်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်နေလေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် အလွန် ဖော်ရွေသော မျက်နှာဖြင့် “ဘာများ အလိုရှိပါသလဲရှင်” ဟု သူ့အား မေးလိုက်၏။ သူသည် ဤအမျိုးသမီးကြီးအား ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်သော်လည်း ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ အသံထွက်မလာချေ။ ချောင်းကလည်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက်သေး၏။ သို့ဖြင့် အတော်မောဆိုက်၍ သွားပြီးနောက်မှ

“အခန်းတစ်ခန်း လိုချင်ပါတယ်ခင်ဗျား။ တည်းခိုဖို့ အခန်းလွတ်များ ရှိပါသလား” ဟု အသံထွက်သွားလေသည်။

“ဪ ရှိပါတယ် ကျွန်မဒီဟိုတယ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ အဆင့်မြေအောင် ကျွန်မစိစဉ်ပေးပါမယ် ကျွန်မနာမည်က ဒေါ်နန်းမူလို့ ခေါ်ပါတယ် ဪ ဒါထက် ရှင်တစ်ယောက်တည်းလား” ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုက ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ”

“မပြောတတ်သေးဘူး” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်နန်းမူသည် လယ်ကျာစာအုပ်ကြီး၏ စာရွက်များကို လှန်လှေ့ လိုက်ပြီးနောက် “အခန်း နံပါတ် ၁၃၊ အပေါ်ထပ် အောက်ဆုံးထောင့်ခန်း အစ်ကိုသဘောကျမှာပါ ရှေ့မှာ ဝရန်တာကလေးလဲ ရှိတယ် ကြည့်ဦးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအခန်း ကျွန်တော် ယူပါမယ်”

ဒေါ်နန်းမူက သူရှေ့စာအုပ်ကြီးကို ထိုးပေးလိုက်ပြီးနောက် “ဒီလို ဆိုရင် ဟောဒီနေရာမှာ အစ်ကို နာမည်ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပါ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ နာမည်ကို ရေးမည်ပြုပြီးမှ တစ်နံပါတ်ရာကို သတိရသဖြင့် ချက်ချင်း မရေးသေးဘဲ ခေတ္တစဉ်းစား နေမိ၏။ အတိတ်ကို ရှောင်ခွာရန် ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အကယ်၍ သူနာမည်အမှန်ကို ရေးလိုက်မည်ဆိုပါက သူရှောင်ခွာ ထွက်ပြေးလိုက်သော အတိတ်ကာလမှာ နာရီဝက်အတွင်း ပစ္စုပ္ပန်သို့ ရောက်လာပေတော့မည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တည်းခိုရိပ်သာလေး မှာ သတင်းထောက်များ ပြည့်ကျပ်သွားကာ သူတို့မေးခွန်းများဖြင့် ဆူညံ အားပေးတော့မည်။ “စန္ဒရား ဆရာကိုခင်မောင်လတ် အနုပညာလောက ကို ကျောခိုင်းသွားခြင်း အောင်မြင်နေသော အနုပညာသည်ကြီး၏ ခရီး စဉ်ကို လမ်းတစ်ဝက်မှ ရပ်လိုက်ခြင်း” စသည့် သတင်းများမှာ နေ့စဉ် သတင်းစာကြီးများမျက်နှာဖုံးတွင် ပါလာပေတော့မည်။ ထိုထက်ဆိုးရွားမည် မှာ “ကိုခင်မောင်လတ်တွင် မည်သည့်လျှို့ဝှက်မှုများ မည်သို့ရှိသနည်း” ဟူသည့် သတင်းမျိုးပင် ဖြစ်၏။

သူသည် လူမှုရေးနှင့် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်

သည့် သဘာဝကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြောင်း သတိရသဖြင့် မချီပြီဟု ထိုက်၏။ အကယ်၍ ထိုသတင်းများသာ ပါရှိပါက အနုပညာလောကတွင် မေးစရာ မေးခွန်းများ တပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့မည်။ သို့နှင့်မှတ်ပုံတင် ရိက္ခာစာအုပ်ကြီးထဲတွင် သူ့နာမည်ကို မျိုးဆိုင်ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်၏။

“ဦးမျိုးဆိုင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကကော”

“ကျွန်တော်ကျွန်တော် ဘာမှ မပါဘူး”

တည်းခိုရိပ်သာ ပိုင်ရှင်ဒေါ်နန်းမူက သူ့အား လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်သဖွယ် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒီလို ဆိုရင်တော့”

“ဪ ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အပေါ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ၂၀/-တန် ၃ ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် အပေါ်မတက်ခင် ကော်ဖီခါးခါး တစ်ခွက်လောက် အရင်သောက်ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား” ဟု ပြောကာ မတ်တတ်ထ၍ လှည့် လိုက်သောအခါ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် လူမှာ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကိုင်ကာ သူ့ရှုရာသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ထိုလူကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အသာအယာ ကွေ့ရှောင်၍ အနီးဆုံးစားပွဲတစ်လုံးကို ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဒူးများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၍ ဤကဲ့သို့ အလွန်ချမ်း အေးချိန်၌ အလွယ်တကူထိုင်နိုင်ခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။

အငွေတထောင်းထောင်းနှင့် ခါးခါးပျစ်ပျစ်ရှိလှသော ကော်ဖီ ကြောင့် သူသည် အင်အား ပြည့်တင်းကာ အတော်ပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာတော့၏။ ထို့နောက်သူသည် ဒေါ်နန်းမူ ခေါ်သည့်အညွှန်း အတိုင်း နောက်ဘက်လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်ပါသွား၏။ ၁၃

အခန်း: ရေးထားသည့် အခန်းတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အခန်းသူတို့တွင်းထဲသို့ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားရ၏။ အေးမြသော နံနက်ခင်းဖြစ်သည့်အလျောက် ထင်းရှူးပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသည့် တည်ငြိမ်သောကလေးမှာ သူ့အား စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝပေးသကဲ့သို့ နေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် အေးမြသော လေပြည့်မှာ ထင်းရှူးကလေးများဖြင့် ကြိုင်လှိုင်လျက်ရှိ၏။

“ဦးမျိုးဆိုင် ဘာဖြစ်ဖြစ်လိုတာရှိရင် ဒီ “ဘဲလ်”ကလေးထဲ လိုက်ပါ။ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ကိုစင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်ဦးတိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်၏။ ဒေါ်နန်းမူထွက်သွားသောအခါ သူသည် အခန်းတံခါးကို ထွက်ပိတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်နန်းမူသည် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဪ ဦးစိတ္တ ဈေးဘက်သွားမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကလေးမြို့က မနက်ခင်း သာယာလွန်းလို့ ကျွန်တော် ဖြင့် နေ့တိုင်းလမ်းမလျှောက်ဘဲ မနေနိုင်သလို ဖြစ်နေပြီ”

သာယာသော နံနက်ခင်း၏ ထွက်ပြူးစနေရောင်ခြည်များသည် အရှေ့ဘက် ပြတင်းပေါက်မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ သူသည် ပြတင်းလိုက်ကာကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ မော်တော်ကားအနီးတွင် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူရပ်နေသည်ကို မြင်ရ၍ ထိုသူနှင့်လည်း မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏။

သူသည် လိုက်ကာကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်လေသည်။

အခန်း (၆)

သူသည် မပွင့်တပွင့် ခပ်မှေးမှေးဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကြားမှ ဖြစ်ရသော အခန်းပုံသဏ္ဌာန်နှင့်တကွ အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုရင်း မည်သည့်အတွက် ဤနေရာသို့ ရောက်လာသည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။ သို့ရှိစဉ် မိမိအခန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဆက်မပြတ် တီးခေါက်ထုတ်နေကြောင်း သိလိုက်ရတော့၏။

“ဦးမျိုးဆိုင် ဦးမျိုးဆိုင်”

ကိုစင်မောင်လတ်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ကြိုတင်မှာထားသည့် အတိုင်း သူထံသို့ တည်းခိုရိပ်သာမှ လူငယ်တစ်ယောက် နံနက်စာလာပို့ခြင်းဖြစ်၏။ လူငယ်သည်ပွန်းလင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားခဲ့ရာ စားသောက်စရာများ စုံလင်လှ၏။ အိုးလံဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်ရှည်တစ်လုံး၊ ဆော်ဒါနစ်ပုလင်းနှင့် ရေခဲတုံးကလေးများ ထည့်ထားသော ဖန်ချိုင့်တစ်ခုလည်း ပါသေး၏။ သူသည် ဖန်ခွက်ရှည်ကလေးထဲသို့ ဘရန်ဒီလက်သုံးလုံးခန့်ကို လောင်းထည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ကျိုက်မော့ချလိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားပြီး ဦးနှောက်ပါကြည်လင်သွားလေသည်။ ထိုနောက် ဘရန်တာတစ်ခုတွင်ရပ်၍ လမ်းပေါ်၌ သွားလာနေသော ကားကြီးကားငယ်များကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သို့ရှိစဉ် အခန်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိသော အခန်းမှ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် ငြင်းခုံသံများကို သူကြားရ၏။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မက ထောင်ကျခံရမှာလား” ဟု ရွှေမိုးမင်းတီးသည်အနေဖြင့် ခါးခါးသီးသီး အော်လိုက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံကို ပထမ ကြားရ၏။

“ဟေ့ သန္တာ နင်ဘာမှ ရှက်မနေနဲ့ ငါပြောတာသာလုပ်”

“အို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ မလုပ်ဘူး၊ ရှင်လောက်ယုတ်မာတဲ့လူ လောကမှ ရှိသေးလား ဒီမှာ ကိုစိတ္တ ရှင်ကျွန်မကို ဒီလောက်ခိုင်းစားရရင် တော်ရောပေါ့ ကျွန်မကိုက မှားပါတယ်၊ ရှင်လိုမဲ့ခဲ့တာတွေကို အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး လိုက်လျောခဲ့တာ အခုကျွန်မပါ ပျက်စီးနေပြီ”

“ဟား ဟား ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်လေကွာ ငါက နင်ကို ပျက်စီးတယ်ဟုတ်လား” ယောက်ျားသံတစ်သံ ထွက်လာပြီးနောက် ထိုအသံကပင် ဆက်လက်၍ “မွေးလာကတည်းက ပျက်စီးလာတဲ့ ကောင်မကများ လူပါးဝလို့ ရှေ့လျှောက်လည်း နင်ဘယ်တော့မှ ကောင်းလာမယ့်ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေနဲ့ ဟူသော အသံကို ကြားရ၏။

သူသည် ထိုအသံကို မကြားလိုသည့်ဟန်ဖြင့် ရှုံ့မဲလိုက်၏။ သူရပ်နေသော နေရာမှ အသံများ ကြားရသောနေရာနှင့် အလွန်နီးကပ်၍ တစ်ဘက်ခန်းရှိ ထိုလူများ၏ အသက်ရှူသံကိုပင် ကြားနေရ၏။ အမျိုးသမီး၏ ငိုရိုက်သံများကြားမှ “ရှင် ရှင်ဟာ လူယုတ်မာကြီး၊ ကိုစိတ္တရှင် မလုပ်နဲ့နော် လွတ်လွတ် ကျွန်မလက်ကိုလွတ်၊ ရှင် အမယ်လေး သေပါပြီ” ဟု နှင့် မမျှအောင် အမျိုးသမီး၏ အော်လိုက်သံမှာ ငယ်သံပါ၍ လာတော့၏။ သူသည် ထိုအသံများကို ဆက်လက်မကြားလိုလှသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပစ်လှဲချလိုက်တော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ယောက်ျား၏ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဒီရုပ်သေးကလေးကို တွေ့လား နင်အရင်ကလည်း ဒီအရုပ်ကလေးကို တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟင် သန္တာ၊ ခဏခဏ တွေ့ဖူးတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ဖော်ဒီမှာကြည့် အရုပ်ကလေးရဲ့ ခြေတွေလက်တွေက ငါကြိုးဆွဲတဲ့ အတိုင်း ကနေတာတွေလား အေး နင်လည်း သိပ် ဖြစ်ရမယ်၊ ငါခိုင်းတာကို နင်လုပ်၊ ဘာမှ စကားမရည်နဲ့”

“တကယ်လို့ ” အသံမှာ ဆိုနှင့် ကြေကွဲကာ ငိုသံကလေးများ ရောရောနေ၏။ “တကယ်လို့ ကျွန်မ မလုပ်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါတို့ ဓားရေးပြရဦးမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ နင်ဒီအကြောင်းကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ဟိုတုန်းက ဓားရေးပြခဲ့တာ နင်မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အေး နတ်တစ်ခေါက် ဒါကို ပြန်လုပ်ရလိမ့်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ အင်း တစ်ခါဆိုရင်တော့ မတော်တဆ” ကြမ်းပေါ်သို့ လေးလံသော နတ်တစ်ခုလဲကျသံကို ကြားလိုက် ရ၍ အသံမှာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ဆောင်ကန်လိုက်သော အသံနှင့် တူ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ယောက်ျား၏ အသံနှင့်အတူ တံခါးကိုဆောင့် ပိတ်လိုက်သည့်အသံကို ကြားရပြီးနောက်သူ့ အခန်းဆီသို့ အရေးကြီး သုတ်ပျာပြေးလာသည့် ခြေသံများကိုပါ ဆက်လက် ကြားရလေသည်။

သို့ရှိစဉ် သူ၏ အခန်းတံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီး နောက် သဏ္ဌာန်တစ်ခု ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ငုတ်တုတ် ထိုင်လိုက်၏။ အခန်းတွင်းသို့ မပြောမဆို ဝင်ရောက်လာသော သဏ္ဌာန်မှာ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ကိုခင်မောင်လတ်အား အနီးသို့ ကပ်ကာ တောင်းပန်သည့် အမူအရာဖြင့် လက်ပြလိုက်ပြီးနောက် အခန်းပြင်မှ ခြေသံများကို နားစွင့်လျက်ရှိ နေသော သို့သော် ခြေသံများမှာ သူ၏ အခန်းမှ ကျော်ပြီးလျှင် လေကားအတိုင်း

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုအခါမှ အမျိုးသမီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက်

“အင်း တော်ပါသေးရဲ့ အောက်ထပ်ဆင်းသွားလို့ စိတ်

မရှိပါနဲ့ရှင်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ လူမရှိဘူး ထင်လို့ ကျွန်မဝင်လာမိတာပါ။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ မတ်တတ်ရပ်

လိုက်၏။

ထိုနောက် “ဟုတ်ပါတယ် ဒီကနေ့ မနက်မှ ဒီအခန်းမှာ ရောဂါ

လာတာပါ။ ညကအိပ်ပျက်ထားလို့ အခု အတင်းကြိုးစားပြီး အိပ်နေ

တယ်”

အမျိုးသမီးသည် ကိုခင်မောင်လတ်အား အားနာသွားဟန်ဖြင့်

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ရှင်ကို အနှောင့်အယှက်လာပေးသလို ဖြစ်နေပြီပေါ့ရှင်၊

“အို ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

အမျိုးသမီးကလေးမှာ အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်တူ၏။

ဖရဲဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်နှင့် အင်္ကျီလုံချည်တို့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့်

စေ့ရန် သူ၏ တုန်ရီသော လက်ကလေးများဖြင့် ပွတ်သပ်ဆွဲချလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်လတ်သည် အမျိုးသမီးအား အသေအချာ ကြည့်

လိုက်၏။ မိန်းကလေးမှာ ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ရှိသေး၍ မိန်းမချောတူ

ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် မိန်းကလေး၏ အလှမှာ တည်ငြိမ်သော အလှ

မဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့လျှံလျှံ ရွက်ကြမ်းရေချို အလှမျိုးဖြစ်၏။ အသားညိုညို

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့် ဖြစ်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ခြေ

လက်တံရှည်သော်လည်း လုံးလုံးကျစ်ကျစ် ဖြစ်၏။ တောတောင်လှ

မြောင်တို့အကြားတွင် အလေ့ကျပေါက်သည့် နှင်းဆီရိုင်းကလေးကဲ့သို့

ရှိ၍ မွမ်းမံခြယ်မှုန်းသည့်အပြင်ပန်း ပကာသနဖြစ်သောနှင့် ထိတွေ့

သည်းပါးသေးဟန်တူ၏။

သူသည် မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီးနောက် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားလျက်

နေ၏။ သို့ရှိစဉ် “အို”ဟူသော မိန်းကလေး၏ အသံတစ်သံထွက်ပေါ်

လာ၏။ မိန်းကလေး၏ ပခုံး၌ စုတ်ပြီနေသော ဘလောက်စံအင်္ကျီကလေး

မှာ ရုတ်တရက် အောက်သို့လျောကျသွားသဖြင့် လက်မောင်းအောက်

တွင် အဝတ်ကင်းမဲ့နေကာ ဖွံ့ဖြိုးသော ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို အတိုင်း

သွား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ မိန်းကလေးသည် ပခုံးပေါ်တွင် စုတ်ပြီသွား

သောနေရာမှ အစနစ်စကို ချည်လျက်ရှိရာ ချည်နှောင်၍ မရချေ။

မိန်းကလေးသည် ကိုခင်မောင်လတ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် “ကျွန်မ

တို့ တစ်ဆိတ်ချည်ပေးပါလားရှင်၊ ကျွန်မ ချည်မရလို့ပါ။ စိတ္တဆိတ်

ဆိတ်ရဉ္စာန်ကောင်ကြီးလုပ်လို့ပေါ့ ကံကောင်းလို့ လက်မကျိုးတယ်”ဟု

ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဘရန်ဒီ လက်တစ်လုံးသာသာခန့် လောင်း

ဆည်လိုက်ပြီးနောက် မိန်းမကလေးအား ပေးလိုက်၏။ မိန်းကလေးသည်

ခန့်ခွက်ကိုင်ပြီးလျှင် သူ၏ ခုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ကိုခင်

မောင်လတ်က “ရော ဒါသောက်လိုက် မင်းစိတ်နည်းနည်းငြိမ်

သွားအောင်”ဟု ပြောကာ၊ ပခုံးပေါ်ရှိ စုတ်ပြီနေသော ဘလောက်စံအစ

နစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်၏။ မိန်းကလေး၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုမောက်သော ရင်သား

အစုံကို သူအတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်က ‘ဆက်

သက်၍ ”

“စိတ္တဆိတ်ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မယောက်ျားပါ သူက မျက်လှည့်ဆရာ ကျွန်မတို့ မျက်

လှည့် ပြစားပါတယ် ဦးစိတ္တ မျက်လှည့်ဆိုတာ ရှင်ကြားဖူး ပါလား

ပြောတတ်ဘူး” ဟု မိန်းကလေးက ကိုခင်မောင်လတ်၏ သိပ်ရပ်သော

ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုကို အကဲခတ်လျက် ရှိနေ၏။ “ဪ ဒါက ကျွန်မ နာမည် သန္တာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

တိုခင်မောင်လတ်သည် မိန်းကလေး၏ ပုခွေးသော ပခုံးပေါ်တွင် ဘလောက်စံ အင်္ကျီ၏ စုတ်ပြီသွားသော အစကလေးနှစ်ခု ချည်နေသောပေးလျက်ရှိ၏။

“အမှန်ပြောရရင်တော့ ကျုပ်မကြားဖူးဘူး အစကတည်းက ကျုပ်က မျက်လှည့်တို့ဘာတို့ကို စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်က ပြောရမယ်ဆိုရင် ဂီတကလွဲလို့ ဦးနှောက်ခြောက်စရာဆိုလို့ ကျုပ်က စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဪ ဒါထက် ခင်ဗျား အင်္ကျီကတော့ ဒီလောက် ချည်လို့ရတယ်၊ ကျုပ်လည်း သိပ်မှ မချည်တတ်ဘဲ”

“ဖြစ်ပါတယ် ရှင် ဒီလောက်ချည်လို့ရရင်လည်း ပြီးတာပဲ ဟိုစိတ္တဆိုတဲ့လူတိရစ္ဆာန်ကြီးကတော့ အင်မတန်ကို မိုက်မိုက်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူဟုတ်လှပြီ ထင်ပြီး အောက်ခြေလွတ်နေတာ အထိုက်တန်တဲ့နေရာက တစ်နေရာပဲရှိတယ် တောင်ပေါ်ရှင်”

“ဘယ်လိုအပြစ်တွေများ လုပ်ခဲ့လို့ ခုနက ဒီလောက်တောင်မိုက်နေတာလည်း ဒါတွေဟာ ဖြစ်လေဖြစ်ထရှိတဲ့ အမှန်တရားတွေပဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်က လောကတွင် ဖြစ်လေဖြစ်ထရှိသည့် အရာတရားနှင့် သဘာဝကို ရှင်လင်း ပြောပြလျက်ရှိလေသည်။

“အို ကိုစိတ္တ အကြောင်းကို ရှင်ကဘာမှ မသိသေးဘူး သန္တာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သန္တာ၏ မျက်နှာမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလိမ်းခြယ်ထားသော မိတ်ကပ်ပေါ်၊ ဒါများကြားမှ သူ၏ အလှကလေးမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပေါ်ထွက်နေ သည့်အထိ ထင်ရ၏။ စွဲမက်လောက်သော ရုပ်ရည်ရူပကာ ပိုင်ရှင်ကလေး ဖြစ်၏။ သူ၏ လက်နှင့်ထိလှပတတ်ဖြင့်နေသော မိန်းကလေး၏ ရင်ဖို ဖွယ်ရောင်

တောက်သည့် တစ်တစ်ရစ်ရစ် ကိုယ်လုံးကလေးကို သူအတော် စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ အသာလက်နှင့် ပွတ်သပ်လိုက်ရုံဖြင့် အသက်ရှူလိုက် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော ပြည့်ဖြိုးမိုးမောက်သည့် ရင်ဆုံကို မိတ်ထားသည့် ဘလောက်စံအင်္ကျီကလေးမှာ ပခုံးပေါ်မှ ခါးလယ်အထိ သွားကျ သွားရန်သာ ရှိတော့၏။ ကိုခင်မောင်လတ်က

“နို့ အခုသူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးရှင် လောကကြီးဟာ ဘယ်နေရာ မဆိုသူ့ကို ကျင့်နေတယ်ဆိုပြီး သူ့ဘဝကို မကျေနပ်ဖြစ်နေတဲ့လူပေါ့ ရှင် နယ်နေရာမှ သူ့ဟာ ကျေနပ်တယ်လို့ မရှိဘူး အမြဲတမ်း ကြိမ်းလိုက် စောင်းလိုက်ဆူလိုက် ပူလိုက်နဲ့ချည်းပဲ ကျွန်မတော့ သူနဲ့နေရတာ ခြားလေကြာလေ ကြောက်လာလေပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့နေသေးသလဲဗျ”

“ကျွန်မသူနဲ့ ဘာလို့နေရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှိတယ်ရှင် ကျွန်မကိုသူဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင် တကယ်လို့ သူမိသွားရင် ကျွန်မမသက်သာဘူး ကျွန်မကို သူသတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်”

သန္တာသည် မျက်လုံးကလေးများ မှေးသွားကာ ဆက်လက်၍

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမြဲခြောက်လှန့်ခြင်းကို ခံနေတယ်ဆိုတဲ့ ခုနကဟာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုတာ ရှင်ကိုယ်တိုင် ခံစားရတဲ့ အခါကျမှ သိမယ်”

မိန်းကလေးအတွက် တပ်မက်မိသော ဆန္ဒများသည် တစ်ခဏ ချဉ်း လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သို့နှင့် ကိုခင်မောင်လတ်က

“သိပ်လဲ မထင်ပါနဲ့ဦး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အခက်အခဲတွေ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး တခြားလူတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်”

“အင်းရှင်လား နေပါဦး။ ရှင်က ဘယ်သူကို အကြောက်နေရလို့လဲ”ဟု သန္တာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို ကျုပ်ဆိုပါတော့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ကြမ်းပေါ်စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ နှစ်ဆယ်တန် စက္ကူ ၅ ရွက် ထုတ်ယူလိုက်၏။ သန္တာ၏ မျက်နှာမှာလည်း ချက်ချင်းလိုပင် ကြည်လင် ရွှင်ပျသွားလေသည်။

“ဒီမယ် ခင်ဗျား လိုချင်တယ်ဆိုရင် နည်းနည်းပါးတော့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါတယ်”

သန္တာက ဦးခေါင်းကလေးကို ခါယမ်းလျက် “ကျေးဇူးတင်တယ်ရှင် ကျွန်မလိုချင်သေးပါဘူး။ ရှင့်စေတနာကို ကျွန်မလေးစားတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို ကူနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်က သိလိုစောဖြင့် “ဘာကူညီရမှာလဲ”

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အာရုံခံစားမှု၏ လိုအပ်ဆန္ဒမှာ အသက်ဝင် ပြန်လည်ပြင်းပြလာတော့၏ သူသည် မိန်းကလေး၏ နံတေးတွင် ကပ်ထိုင်နေလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မဆွဲဆောင်မှု ရှိရဲ့လားရှင့်”

“အို ရှိတာပေါ့။ ရှိတာမှာ သိပ်ရှိတာပေါ့”

ကိုခင်မောင်လတ်ကသန္တာ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကလည်း လူချောတစ်ယောက်ပဲ သဘောကလည်းကောင်းတယ် စေတနာလည်းရှိတယ် ကျွန်မကိုလည်း ပိုက်ဆံပေးချင်တယ်”

“ကျုပ်ပေးတဲ့ ငွေကို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မယူတာလဲ”

သန္တာသည် သူ၏ ကျစ်လျစ်နုထွေးသော ကိုယ်လုံးကလေးဖြင့်

ကိုခင်မောင်လတ်ကို မှီချလိုက်၏။ ဆန္ဒရမက်ပြင်းပြနေသော သန္တာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို အနီးကပ်၍ ထိလှမတတ် တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အသိဉာဏ်ရှိသည့် လူသားများ လိုက်နာကျင့်သုံးရသည့် ကျင့်ဝတ်ဥပဒေ ခြင်္သေ့ သူတစ်ချိန်လုံး ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သော သန္တာ၏ ရုပ်ဝတ္ထုကို ပိုင်ဆိုင်သုံးစွဲလိုသည့် တဏှာရာဂစိတ်ဆန္ဒများသည် ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှ ရုန်းထွက်လာတော့၏။ လိုချင်တပ်မက်သည့် စိတ်ဆန္ဒနှင့် ထိန်းချုပ်ထားသည့် စိတ်နှစ်ခုကြားမှပင် တစ်ဖန် ထပ်၍ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ပိုက်ဆံကို ဘာပြုလို့ မယူတာလဲဟင်”

သန္တာသည် အိပ်ရာခင်းကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်သပ်ရင်း

“ဘာလို့ မယူသေးလဲဆိုရင်တော့ ရှင်က ကျွန်မနဲ့ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သန္တာ၏ လက်များမှာ အိပ်ရာပုံးဆီမှ ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ခေါင်းပေါ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာပြီးလျှင် လက်မောင်းကို ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်လျက် ရှိနေ၏။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် အခုထက် ပိုပြီး သိသွားတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မယူမှာပေါ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အခုထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးလာကြရင် မကောင်းဘူးလား”

သူသည် မိန်းကလေးအနီးသို့ ပိုမို တိုးကပ်သွား၏။ သန္တာက ကိုခင်မောင်လတ်၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ကာ သူ့အနီးသို့ ဆွဲကပ်လိုက်ရာ နှစ်ဦးသား နှုတ်ခမ်းအစုံတို့မှာ ထိလှမတတ် နီးကပ်သွား၏။ သူသည် နှုတ်ခမ်းခြင်း ထိတော့မည့်ဟူသော အသိအာရုံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွား၏။ သို့သော် သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို သန္တာက ခါးပြင်ဖြင့်သာ အပ်ထားလိုက်ပြီး၊ နောက်တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“သန္တာကို ပြောပါလားဟင်”

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ”

“ရှင် ဘာကို ကြောက်တယ်ဆိုတာလေ”

သူ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးလုမတတ်ဖြစ်နေသည့် တပ်မက်မှုအား အခြားအာရုံတစ်ခုသို့ ချက်ချင်းကူးပြောင်း သွားတော့၏။ သန္တာ၏ နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် တွန်းခွာလိုက် သူကိုယ်တိုင် ဖယ်ကျဉ်ရှောင်ခွာခဲ့သော အတိတ်၏ ဖြစ်ရပ်များသို့ သူ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ပြန်၍ ဝင်ရောက်လာတော့၏။ သို့ရှိစဉ် “ကဲ... မပြော ချင်လည်း နေပါတော့ရှင်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးလာ အောင် ကျွန်မပြောတာပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အခုလူ အင်မတန် ရင်းနှီးနေကြပြီ မဟုတ်လား” ဟု သန္တာ၏ တီးတိုးလေသံကလေးကို သူ၏ နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရ၏။

သူသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော ဒေါသ၏ အယောင်များကို ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ဖုံးကွယ်လိုက်၏။ သူမကျေမနပ် ခဲ့ရသော အတိတ်၏ ဖြစ်ရပ်များမှာ ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသိစိတ် ခံစားမှု အာရုံတို့ကို မီးလုံးကြီးသဖွယ် လွှမ်းခြုံရစ်ပတ် ငုံ့အုပ်လိုက် အတိတ်၏ ဖြစ်ရပ်များဖြင့် မှုန်မှိုင်းနေသော သူ၏ ဦးနှောက်မှာ ပြုလောက၏ ဖြစ်ရပ်များနှင့် တဒင်္ဂကလေးသာ တင်းကွာသွား၏။ ရင်းနှီးနေပြီမဟုတ်လား ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူပထမ မသိလိုက်ပေ နောက်မှ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လာ၏။ အရည်အချင်းနှစ်ခု ပေါင်းစပ် ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကမ်းလှမ်းဖိတ်ခေါ်မှုပင် မဟုတ်ပါလော။

မိန်းကလေးသည် ဖော်ရွေလိုက်လျောနေသည့်ပြင် စွဲမက်လောင်လောင် ရုပ်ဆင်း ရှုပ်ကွာနှင့် ပြည့်စုံသူပင် မဟုတ်ပါလော။

“ရင်းနှီးနေပြီပဲ ဒါပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ သန္တာ၏ ဆွေမျှော်လင့်သွယ်လျှသော လက်မောင်းကလေးကို ပွတ်သပ်နေမိ၏။

မိမိပဲနဲ့ကို ကိုခင်မောင်လတ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း လုပ်ကိုင်စဉ် စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားခဲ့သော သန္တာ၏ မျက်နှာကလေးမှာ ကြည်လင်ရွှင်ပျ၍ လာတော့၏။

“အင်း ဒီလိုဆိုတော်သေးတာပေါ့ ကဲကျွန်မသွားဦးမယ် နယ်ပြဲပြဲတော့ လာခဲ့မယ်”

“ဘယ်အချိန် လာမှာလဲ”

“ညကျရင် ရှင်အခန်းကို ကျွန်မလာခဲ့မယ်၊ နည်းနည်းတော့ မိုးချုပ် လိမ့်မယ်နော်”

“လာရင်တော့ စောစောစီးစီး လာပါ စောင့်နေရတဲ့ အလုပ်မျိုး ကို ကျုပ်က သိပ်စိတ်မရှည်ဘူး”

သို့ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် သန္တာသည် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး နောက်ထွက်သွားလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်၍ မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ ပုလင်းထဲတွင် တစ်ဝက်ခန့်ကျန်ရှိနေသော သော ဘရန်ဒီကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ အတော်များများ လောင်းထည့်ကာ တကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်၏။ အနံ့အရသာကို သူမခံစားဘဲ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်သွားသည်ကိုသာ သတိပြုလိုက်မိ၏။ သို့နှင့် အတန်ငယ် အင်အား ပြည့်လာရာ ထိုအင်အားမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အင်အားဖြစ်၍ သူ့အား ကောင်းကျိုးမပေးဆိုးကျိုးပေးသည့် အင်အားမျိုးဖြစ်၏။

ခပ်စောစောက ဖြစ်သကဲ့သို့ ပြင်ပမှ အင်အားတစ်ခု ဝင်ရောက်လာကာ ရင်းအား လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေ၏။ သူသည်မိုးမှန်သော နောက် ဖြစ်လာပြီး နောက်အသိစိတ်နှင့် မသိစိတ်တို့သည် အပြန်အလှန်

အနိုင်လူလျက်ရှိနေကြရာ၏။ သို့သော် မည်သည့်စိတ်ကမျှ လွတ်လပ်
ကွတ်ကွတ် အနိုင်မရသေးချေ။ သို့ရှိစဉ် သူ၏ မျက်စိရှေ့တွင် ဝိုးထီး
ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၏။ သူ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင်
နှာသုတ်ပဝါကလေးတစ်ခုသာ လွှမ်းခြုံထားလျက် မလုံတစ်လုံဖြစ်
သော သန္တာသည် မထိလေးစားအနေမျိုးဖြင့် ပက်လက်အိပ်နေသည်
မြင်ရသဖြင့် သူသည် အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ကပ်သွားမိ၏။ ထိုမှ
သန္တာ၏ လည်တိုင်ကြောကြောကလေးကို တယုတယပွတ်သပ်လျက်
ရာ သူ၏ လက်ချောင်းများထဲမှ အင်အားမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုး
လာပြီးလျှင် သန္တာ၏ လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိတော့၏။ အချိန်
မျှကြာသည်မသိ၊ ထိုအချိန်ပိုင်းအတွင်း၌ သူသည် သန္တာ၏ လည်ပင်း
ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိရာ ပျော့ပျောင်းနွဲ့နွဲ့သော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်
မချိတ်ရုံ ဖြစ်ကာ သူ၏ လက်အောက်တွင် ရုန်းကန်တွန့်လိမ့်လျက်ရှိ
တော့၏။

သူသတိပြန်ရလာ၏။ ဖန်ခွက်မှာ ကြေမှုနေပြီးလျှင် ကြမ်းထည်
သို့ ဘရန်ဒီနှင့် အရက်များလည်း ရောနှောစီးကျလျက်ရှိနေ၏။

သူသည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် လက်ကိုစီးပြီးလျှင် တည်းခိုရိပ်သာ
မှ ထွတ်သွားလေ၏။ အမှောင်ထုမှာ သိပ်သည်းလွန်းလှသဖြင့် လက်
ဓာတ်မီးတိုင်ကလေးများမှာ အလင်းရောင်သည်ပင် ထိုးဖောက်ရန် မတတ်
နိုင်ပေ။ ရှမ်းပြည်မှ ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဒဏ်ကို ခံစားနေရ၏။
တစ်ယောက်ကမုန်တမ်းများ အလုပ်ပိတ်ထားသော သူကားထဲသို့ ငုံ့ကြည့်
လျက်ရှိရာ အခြားတစ်ယောက်မူကား ၎င်း၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်
ရေးမှတ်လျက်ရှိနေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ထိုသူများကို ကျောခိုင်း၍
ကပျာကယာ လျှောက်သွားလေ၏။ သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီနှင့်လုံချည်တို့
မှာ အားလုံးကြေမှုနေသည်ကို ထိုအခါမှပင် သတိထားမိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ တစ်ယောက်တည်းလား။”

မှောင်ရိပ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လူအများပြောနေ
သူ နှုတ်ဆက်နေကျ စကားမျိုးပင် ဖြစ်၏။ မရှေးမနှောင်းပင် လမ်း
အောင်ရှိ ပိတ်ထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်အနီး မှောင်ရိပ်ထဲနှင့် သဏ္ဌာန်
တစ်ခု ထွက်လာရာ ခပ်မှိန်မှိန်ရှိသော မီးရောင်အောက်သို့ လျှောက်လာ
သော ထိုသဏ္ဌာန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သဏ္ဌာန်ဖြစ်၍ သူရှိရာ
သို့ တစ်လှမ်းချင်းလာ၍ လာနေလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်
လာသောအခါ အမျိုးသမီးသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
မှောက် အလန်တကြား ဖြစ်ကာ အံ့သြဟန်ဖြင့် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ပြန်
ဝင်သွားလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ချောင်းကလေးများမှာ သွေးများဖြင့်
နီနီကပ်လျက်ရှိ၏။ အဆက်မပြတ်လှမ်းခဲ့သော သူ၏ ခြေလှမ်းများသည်
လည်း တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။ “သူကို ဘာပြုလို့ စောင့်နေတာလည်း
သူ့နာမည်က ဘယ်သူလည်း သန္တာ သန္တာခင် ဟော
ငါ့ရှေ့မှာ အခုလည်း တစ်ယောက်ရောက်နေပြီ” ဟု တကိုယ်တည်း
စဉ်းစားရင်း ရေရွတ်မိ၏။

ခြေသံများကား အမှောင်ထုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။
သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဆက်လက်လျှောက်လာ၏။ အသိစိတ်ကို
လွန်ဆန်လျက်ရှိသော သူ၏ အာရုံများက စဉ်းစားလိုက်၏။ “ညဉ့်ငှက်
မကတောင် ငါ့ကို လန့်ဖြန့်ပြီးထွက်ပြေးရအောင် ငါ့ရုပ်က ဘယ်လောက်
များ ကြောက်စရာကောင်းနေလိမ့် မသိဘူး။ ဒီလိုဆိုရင်ရော ငါ့အခြေ
အနေ အတော်ဆိုးဝါးနေပါလား အတော်ဆိုးရုံတောင်မကဘူး” ဟု
စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားမိ၏။

သို့နှင့် သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကာ

တည်းခိုရိပ်သာဆီသို့ ပြန်ခဲ့ရာ ရိပ်သာရှေ့တွင် ရပ်ထားသော သူ၏ ကားမှာ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် အုတ်လှေကား ထစ်ကလေးများအတိုင်း တက်၍ တည်းခိုရိပ်သာထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကောင်တာရှေ့တွင် လူနှစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ တစ်ယောက်မှာ ရိပ်သာတွင် တည်းခိုနေသော ပိန် ပိန်ရှည်ရှည် သူဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ ဆွယ်တာ အင်္ကျီအပြာ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်၏။

“အဲဒါ သူ့လက်ရေးပဲ နာမည်ကတော့ ဦးမျိုးဆိုင်ဆိုပါလား ဒါပေမယ့် ကိုခင်မောင်လတ်ပါ” ဟု အမျိုးသမီး ပြောသံကြားလိုက်၏။ ပိန်ရှည်ရှည်လူ၏ ပါးရိုးမှာ ငေါထွက်နေသော မျက်နှာမှာ တစ် တစ်ရာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားဟန် တူ၏။ ကျေနပ်နှစ်သက် သွားဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ အမျိုးသမီးမှာ အခြားသူမဟုတ် စောကလျာ ဖြစ်၍ ထိုသူမျက်နှာပြောင်းသွားသည်ကို စောကလျာလုံးဝ ရိပ်မိဟန် မတူချေ။

“ဒီလိုဆိုရင် အခန်းနံပါတ် ၁၃ ကလူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်လိုက်ရမလားခင်ဗျား” ဟု ထိုသူသည် မျက်နှာထဲ မျက်နှာရ ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်လာပြီးနောက် “အို မလိုပါဘူး” ဟု ပြောကာ မိမိအား ကြောင်၍ ကြည့်နေသော စောကလျာကို အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားရင်း အထိ တွဲမလာပြီးလျှင် “ကဲမောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လှေကားပေါ်သို့ တက်နေကြစဉ် အရပ်ရှည်သော သူအား သမီးလည်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သေး၏။ ထိုသူထွက်သွားသောအခါမှ သူသည် စောကလျာ၏ ပခုံးကို ပွေ့ဖက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား

လေသည်။

“အစော”

“မောင် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်၊ အစောဖြင့် စိတ်ပူလိုက်တာ”

ယခင်နာရီပိုင်းအတွင်းက ဖောက်လဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေခဲ့သော သူ၏ စိတ်များမှာ ယခုမှမှန် အခြေသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ စောက်လျာ၏ မေတ္တာစေတနာများကို သူပြန်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ သို့သော် မကြာလှပေ။ သူသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိမကျေနပ်သည့်စိတ်များ ဝင်လာကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် စောကလျာအား ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေလိုက်၏။ ထို့နောက် စောကလျာအား ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“မောင် မော်တော်ကားကို ရဲတွေက ရှာတွေ့သွားလို့ပေါ့”

အင်း ရဲတွေဟုတ်လား”

“ဒါတော့ အစောကို မောင်ခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်နော် မောင်၊ မောင်ကို စိတ်ပူလွန်းလို့ ရဲကို အကူအညီတောင်းပြီး ရှာခိုင်းရတာ၊ မောင်တစ်ခုခု ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ စိတ်ကို ထိခိုက်နေသေးတယ်၊ မော်တော်ကားကိုလည်း အရမ်းမောင်းသွားတယ်ဆိုတော့ အစော မောင်ကို စိတ်မပူဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားမောင်”

“အခု စောကို တွေ့တော့ မောင်ဘာဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပြီးတာပဲ” ဟု စောကလျာအား မကျေနပ် ဖြစ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို သနားကရုဏာသက်သည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“မောင်ဟာ လူကောင်း ပကတိဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့

ဒီမှာ လာနေရသလဲ”ဟု စောကလျာက မေးရင်း အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းမှာ ခမ်းခမ်းနားနားပင် မဟုတ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင် ရှိနေ၏။ စောကလျာသည် နံရံပေါ်တွင် ဆွဲချိတ်ထားသော မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ မှန်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “မောင်နဲ့ ဒီနေရာနဲ့ပဲ ကိုက်ပါတယ်၊ မောင်အခုလို ဖြစ်နေပုံနဲ့ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ထိုခဏ၌ အခန်းအပြင်မှ ဝရန်တာမှ ဧကန်တရား အသံတစ်သံကြားရသဖြင့် စောကလျာသည် ဝရန်တာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာသံများလည်းမောင် သူခိုးတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ကြောင်နဲ့ တူပါတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပြောပြောဆိုနှင့် မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် လသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ စိတ်တွင် သူ့အခန်းနှင့် အခန်းချင်းကပ်လျက် ရှိသော အခန်းဝရန်တာဘက်သို့ ရိပ်ခနဲ ကူးသွားသော လူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်၏။ သို့သော် ညဉ့်မှာမှောင်နေသဖြင့် အသေအချာ မပြောနိုင်ပေ။

“ကြောင် ဟုတ်လားမောင်”

စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ်အနီးသို့ ကပ်ကာ အပြင်သို့ ကြည့်ရင် မေးလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူကိုယ်တိုင် မသိသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

“သိပ်မှောင်နေလို့ သေသေချာချာ မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“ဒါထားလိုက်ပါဦးလေ၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူခိုးသာဆိုရင်တော့ မောင်ဆီက ဘာမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူကတော့ပြန်အမ်းရလိမ့်ဦးမယ်”

“မောင်”

“ဟင်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့လေ”

ကိုခင်မောင်လတ်က မှန်တံခါးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် စောကလျာအား အကဲခတ်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိ၏။ စောကလျာသည် ခုတင်ခြေရင်းအနီးတွင် ရပ်ကာ မျက်လွှာတို့ အောက်ချလျက် “မောင်နဲ့ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်” ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် နှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက သိပ်ခက်တယ် အစောရယ် မောင်တို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ကို အလယ်ကထားပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အော်ပြောနေကြသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ မောင်ရယ်”

စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို တယုတယလှမ်းကိုင်လိုက်၏။ သို့သော် ကိုခင်မောင်လတ်က လက်ကို နံဘေးသို့ ဖယ်လိုက်သည့်အတွက် စောကလျာမှာ မျက်နှာကလေးညှိုးငယ်စွာဖြင့် လက်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ရုပ်လိုက်ရလေသည်။ ထိုနောက် စောကလျာကဆက်လက်၍ “ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ပင်လယ်ကြီးဟာ ငြိမ်သက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ အစောပြောတဲ့စကားကို မောင်ကြားရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါထက်မောင့်ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးရတယ်ဆိုတာ အစောကို ပြောစမ်းပါဦး”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသည့် ထူးခြားသည့် အာရုံတစ်မျိုး လွှမ်းမိုးလာသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ သွေးများ ခန်းခြောက်သွားသကဲ့သို့ ထင်မြင်လျှင် သူ့ကိုယ်မှာ အလွန်ပေါ့ပါး ကျွတ်ဆတ်လာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း

လွန်း၍ လေထဲတွင် လွင့်ပါနေကာ အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းပစ္စယ
ဝင်၍ တိုက်မိလျှင် သူတစ်ကိုယ်လုံး ကျိုးပဲသွားမည်ဟု ထင်နေ
ဤကဲ့သို့ စိတ်ညှိုးထားခြင်းခံနေရသော လူတစ်ယောက်၏အခြေအနေ
ဦးပင် ရှိနေစဉ် သူပြောသောစကားများမှာ အများအားဖြင့် အမှန်ချည်း
ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူရိပ်စားမိ၏။

“အစောနဲ့ ခေးပါစေတော့ဆိုပြီး မောင်ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ မောင်ရန်ကို မောင်ကြောက်လို့ မောင်သိလို့ ဝေးရာကို မောင်
လာတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှလည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး အစောရယ်။

စောကလျာသည် လက်ကို အရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက်
“ဒါဖြင့် ပြန်ခဲ့ပါတော့လား မောင်ရယ်၊ အစောမရှိရင် မောင်မနေတတ်ဘူး
ဆို၊ မောင်ကို အစောအစစအရာရာ ကူညီပါ့မယ်၊ အစောကို မောင်အား
ကိုးတယ်ဆို”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ကြည့်၍သွား
နေပြီး စောကလျာ၏ မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးငယ်သွားပြီးနောက် မျက်ရည်
များဝဲလာသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ
ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်လေသည်။

စောကလျာသည် ဤသို့ပြောရင်းဖြင့် အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ
ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“အစောနားလည်မှုရှိပါတယ်မောင်၊ ကားမှောက်တဲ့ ကိစ္စကို မောင်
မြန်မြန် မေ့ပျောက်ပစ်နိုင်အောင် အစောအစွမ်းကုန်ကူညီပါ့မယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ နဖူးပြင်တွင် ချွေးစီးများ ပြန်လာ၏။

“ထင်သလောက် မလွယ်ပါဘူး အစောဒီလိုရှိတယ်၊ ကားမှောက်
တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုထဲကြောင့်တင် မဟုတ်ဘူး၊ ကားမှောက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း
မှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေဟာ

စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ်အား တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်၏။
ဤသို့ဖြစ်မည်ကို ကိုခင်မောင်လတ် ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်
သည်။

“နောက်ပိုင်း ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေ ဟုတ်လား”

“မောင်ကားမှောက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆေးရုံကို လူသတ်
သွားလွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းတစ်လောင်း ရောက်လာတယ်”

“ဦးစိန်လှိုင်ဆိုတဲ့ လူမဟုတ်လား အစောသိပါတယ်”

“အစောသိတယ်”

စောကလျာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်များ
မောင်က ထက်ပို၍ လာတော့၏။

“သိတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ သတင်းစာတိုင်းလိုလိုမှာ အဲဒီအကြောင်း
မိတာပဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်က ဒေါသတကြီးဖြင့်ကြားဖြတ်၍ “ဒါဖြင့်ရင်
ရှေ့ဖက်ဆာဗောလ်ချက် (Proff. Volchelt)ကို မောင်ဆီဘာလို့ ခေါ်လာ
တာလဲ”

စောကလျာ၏ မျက်နှာလေးမှာ ကိုခင်မောင်လတ်ကားမှောက်သည့်
စောကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားကာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်
နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စားပွဲကို ၃ ၄ ချက် ထုလိုက်ပြီးနောက်။
“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပုလင်းကွဲရှထားသော လက်ဖြင့် စားပွဲကို
၃ ၄ ချက်မျှ ထုလိုက်သော်လည်း နာကျင်ရမှန်းပင် သူမသိချေ။

“ခေါ် ခေါ် ခေါ်သင့်တဲ့လူမို့ခေါ်လာတာပေါ့ မောင်ရဲ့

www.burmeseclassic.com

မောင်အစောကို ဘာလို့ဒီလိုကြည့်နေရတာလဲ အစော သူ့ကို ခေါ်လာရတာက ဆေးပညာဘက်မှာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူအင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ လူမို့ပေါ့ သူ့ဆေးပညာနဲ့ လူသားတွေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဘယ်လောက်ပေးနိုင်သလည်းဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်လေ၊ ပလတ်စတစ် ဆာဂျင် (Plastic Surgery)နဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကို အသစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့နေရာမှာ အထူးကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်လဲ မောင်ရဲ့”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ အမူအရာကြောင့် စောကလျာမှာ ပြောလက်စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်လိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက် စောကလျာ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်ထားလိုက်၏။

“နောက်ဆက်တွဲကော မပါဘူးလား”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ အပေါ်မှာ အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသဖြင့် မိမိဘာသာ ဘာကိုပြောလိုက်သည်ကို သတိပြုမိဟန် မတူချေ။

(စောကလျာက အလွန်တုန်ရိသော အသံဖြင့်) “မဟုတ်ဘူး ...

မဟုတ်ဘူး မောင်ကထင်လို့လား အိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်ရယ် မောင်စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဟာကိုပဲ မောင်စိတ်ကစွဲလမ်းနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီစိတ်တွေကို မရရအောင် ကြိုးစားမေ့ပစ်လိုက်ပေါ့”

“မောင်ကြိုးစားပါတယ် အစောရယ်၊ မောင်ကို မကြိုးစားဘူးမှတ်လို့လား”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဤသို့ပြောရင်း ရှေ့သို့တိုးလာသဖြင့် စောကလျာမှာ အတန်ငယ်နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေသည်။ သူ့သွားခွဲစိတ်ထားသဖြင့် အမာရွတ်ကြီးများအတိုင်း ပေါ်လွင်နေသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို စောကလျာ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်၍ ပြလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီလက်တွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီလက်တွေဟာ မောင်လက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလက်တွေထဲမှာ သူ့ပင်ကိုယ်အသိနဲ့ သူ့ပင်ကိုယ်လှုပ်ရှားမှုရှိနေတယ်၊ ဒီလက်တွေကို မောင်ဘယ်လို ထိန်းချုပ်လို့ မရဘူး၊ လက်တွေဟာ အင်မတန်ညှဉ်ဆိုးတယ်၊ လူတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ လူသတ်သမား လက်တွေ”

ဤသို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် သူ၏ လက်ချောင်းများမှာ စွန်လက်သည်းသဖွယ် ကွေးကောက်လာပြီးနောက် စောကလျာ၏ ဖြူဖွေးနုနယ်သော လည်တိုင်ကလေးဆီသို့ လှမ်းသွားလေသည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလာသည်အထိအားကုန်ညှစ်၍ သူ၏လက်များကို အတော်ပင် ကြိုးစား၍ ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။ ထို့နောက်တင်းမာသောလေသံဖြင့် “အစောပြန်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ကွယ်”ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်လေသည်။

“မပြန်ဘူး မပြန်ဘူး အစောမောင်ကို ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ကြောက်စရာလဲ မရှိဘူး”

ရပ်နှင့်နာမ်ခွဲခြားမရသကဲ့သို့ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရပ်ဝိုင်းကို မိတ်ဖြင့် ထိန်းချုပ်မရနိုင်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သို့နှင့် သူသည်စိတ်ထဲမှ ဆန္ဒမရှိလှသော်လည်း “ဒီမယ် အစော၊ သွားဆိုရင် သွားပါတော့လား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု အော်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

နံဘေးသို့ချထားလိုက်သော ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်နေသည့် ကိုခင်မောင်လတ်၏ တုန်ရီလှုပ်ရှားနေသော လက်ချောင်းများကို စောကလျာသည် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်လွှာချကာ.....

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းပါပြီလေ၊ မောင်သွားစေချင်ရင်လည်း အစောသွားပါတော့မယ်၊ မောင်ခေါင်းထဲမှာ စွဲလမ်းနေတဲ့ကိစ္စကို မောင်ဘာမှ ယောက်ထဲ ဖြေရှင်းရမှ ကျေနပ်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ ဒါထောင်

အဆောက်ကို မောင်လိုတဲ့အခါ”

ထိုနေရာတွင် စောကလျာ၏ အသံကလေးမှာ ရင်ထဲတွင် ဆိုက်လာသဖြင့် တိမ်၍ ဝင်သွားတော့၏။ သို့နှင့် အနားယူသကဲ့သို့ ဆွေ့ရပ်နားပြီးနောက် စွန်လက်သည်းပမာ ကွေးကောက်နေသော ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“မောင်အဖေကို လိုမှာပါဘဲ မောင်ရယ် အဲဒီအချိန်ရောက်တယ် အဖေကို ဘယ်မှာ ရှာရမယ်ဆိုတာ မောင်သိပြီးသားပဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ စိတ်ကို မနိုင်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါမှ သူ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာလေသည်။ ထိုနောက် အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော မော်တော်ကားကလေးကိုသာ ပြတံပေါက်မှ ရပ်၍ ကြည့်နေမိတော့၏။

* * * * *

(၇)

သူသည် အခန်းထဲတွင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုအချက်ကပင် သူ၏စိတ်ကို အတော်အတန်လှုပ်ရှားသွားစေ၏။ အကယ်၍ သူ၏အခန်းမှာ မြေပြင်မှ အတော်မြင့်လျှင် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ဆိုတာ သူ၏ဘဝကို လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကြံစည်ကောင်း ကြံစည်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူနေသော အထပ်နှင့် မြေပြင်မှာ များစွာ မကွာလွှမ်းသဖြင့် မသေမရှင်ဖြစ်ကာ ကျိုးရဲကန်းရဲမျှ ဖြစ်နေပေဦးမည်။ ယင်းအကြံအစဉ်ကို မကြမီစေရန် ဟန်တားလိုက်သည့် အချက်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုအချက်သည်ကား အခြားမဟုတ်။ လူ့ထံသို့ စောကလျာပြန်၍လာဦးမည်လောဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်ပင် ဖြစ်၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ဆက်၍ မနေတော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ သူ၏ စိတ်များမှာ တည်ငြိမ်သည်မရှိဘဲ ထွေပြားလျှက်ရှိရာ အသိစိတ်ဝင်လာလျှင် စောကလျာကို သတိရ၍ အကျိုးအကြောင်း ဆင်ခြင်တတ်သည်နှင့်အမျှ အသိစိတ်ကို တော်လှန်ကာ မသိစိတ်ဝင်လာသော အခါများ၌မူ ဆင်ခြင်တုံတရားဟူ လုံးဝမရှိဘဲ မိမိဘာလုပ်၍ ဘာဖြစ်သည်ကို နောက်အသိစိတ်ပြန်၍ ဝင်လာသောအခါမှသာ ပြန်၍ သတိရတတ်လေသည်။

အတွင်းဘက်ရှိ အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါထိုနေရာတွင် ရပ်၍ မျက်နှာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ ရုပ်ပုံကို မှန်ထဲတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ထူးဆန်းသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မမြင်ရတော့တော့သော် ရုပ်ဘက်ဆိုင်ရာ လူပုဂ္ဂိုလ်များကို ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဓိပ္ပာယ်ဉာဏ်ဖြင့်သာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရမည့်အစား ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၌ အုပ်ချုပ်စိုးမိုးမှုများကို အလူးအလဲခံရသော လူတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် မြင်ရ၏။ သူ၏ အင်္ကျီနှင့် လုံချည်များမှာ ညစ်ပတ်ပေကျံကာ အချို့နေရာများတွင် ကြွေမှုနေ၏။ အင်္ကျီလက်များတွင် ပေကျံနေသည့် ဆေးလိပ်ပြာများ ဖုန်မှုန့်များကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်၏။ ရှုပ်ထွေးပွ ရောင်းလျက်ရှိသော သူ၏ ဆံပင်များကို အိပ်ဆောင်ဘီးကလေးဖြင့် ဆောင်ကြီး အောင်ပြုပြီးပစ်လိုက်၏။ သူ၏ ရုပ်သွင်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်ကာ မူရင်းအခြေအနေအသွင်အပြင်များပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ သို့သော်ကား သူ့ကောင်ကို ရှာဖွေလျက်ရှိသော မုဆိုး၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ညှို့မှိုင်းသော သူ၏ မျက်လုံးတို့မှာ ပြောင်းလဲမှု မရှိ သေးပေ။

စားပွဲပေါ်ရှိ ဘရန်ဒီပုလင်းမှာ တစ်ဝက်လုံးလုံးကျန်ရှိနေသေးပြီး ဖြင့် သူသည် အရက်ပုလင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ သူသည် အသိစိတ်ကောင်းစွာ ဝင်နေသည့်အချိန်ဖြစ်၍ အရက်ပုလင်းကို ယူကာ ခုတင်နံဘေးရှိ ကြွေထွေးခံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ထွေးခံထဲရှိ အရက်များကို သွန်ချစေကာမူ အကယ်၍ သူ၏ စိတ်ဖောက်ပြန်လာက ထိုထွေးခံထဲရှိ အရက်များကိုပင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာ မရွံ့မရှာပြန်၍ လျက်လျက်ကောင်းလျက်ပေလိမ့်မည်ဟူသော အသိဉာဏ်အလင်းရောင်ကလေးသည် သူ၏ ဦးနှောက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ သို့နှင့်သူသည် ပုလင်းကို ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ယူသွားကာ အရက်များကို အောက်သို့တစ်

လည်း သွန်ချလိုက်လေသည်။ ထိုနောက်ပုလင်းခွံကို ပြန်၍ယူခဲ့ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏ စိတ်ကို ကောင်းစွာ ခိုင်ခံ့နေသည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို မိမိအကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍နေမိတော့၏။ သို့ရှိစဉ် သူ၏ အခန်းတံခါးမှာ လူတစ်ယောက်က တွန်းဖွင့်လိုက်သကဲ့သို့ မသိမသာကလေးပွင့်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် စောကလျာပြန်လာသည့် အထင်နှင့်အားရဝမ်းသာစွာ တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။ မိမိမှာ အသိဉာဏ်ဖြင့် စိတ်ကို ကောင်းစွာ ချုပ်တည်းနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေပြီဖြစ်၍ နှစ်ဦးသား မိမိတို့ အဝေးကို ပျော်ရွှင်စွာလက်တွဲ၍ သွားနိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စောကလျာသာ မြင်တွေ့သွားက အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ရှာပေလိမ့်မည်။

“အစော”

သို့သော် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ အစောမဟုတ်ချေ။ သန္တာဖြစ်နေသည့်အတွက် အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင် လွဲမှားလျက်ရှိနေချေပြီ။ စောကလျာဖြစ်သည်ဟု တစ်ခဏတာမျှ ပထမသာယာသွားသည့် သူ၏ စိတ်များကား လေထဲတွင် လွင့်ပျောက်သွားလေပြီ။ သန္တာသည် စပ်မရဲ ရှက်ကြောက်သည့် အမူအရာဖြင့် အခန်းအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာ၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ လက်ညှိုးကလေးကိုတင်လိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ အသံမပြဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နေရန် သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် “ကဲ လာပါပြီရှင် အာလဲ မလာတော့ဘူးမှတ်နေလို့လား”ဟု လေသံဖြင့် တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သန္တာ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဤချိန်မျိုး၌ သူ၏ အခန်းသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်တော့လာ

သည့်အတွက် သူ၏ မျက်နှာတွင် အံ့သြခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း အစရှိ
အယောင်များ ပေါ်နေရာ ယင်းတို့ကိုပင် ဖုံးကွယ်၍ မနေတော့ပေ။

“ဘာ မလာတော့ဘူး မှတ်လို့လား၊ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား
ကျွန်ုပ်သတိတောင် မရဘူး လုံးလုံး မမှန်တယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်အား မခိုတရီအမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသော သူ
၏ မျက်လုံးများမှာ အံ့သြခြင်းဖြင့် ပြူးကျယ်၍ သွားလေသည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

တိုးတိုးတိတ်တိတ်နေရမည်ကိုပင် သန္တာ ဂရုမစိုက်တော့ပေ၊ သူ
အသံမှာ အတော်ပင် ကျယ်လောင်သွားလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စိတ်မှာ ပကတိအနေအထားသို့ရောက် နေ
ဖြစ်၍ အမှားအမှန်ကို ကောင်းစွာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သည့် အခြေအ
သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

“ဒီလို ပြောရတာ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ တကယ်
ကျုပ်လုပ်တာ ခင်ဗျားမှာ စော်ကားသလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း
အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိဖို့ကတော့ စော
ပိုင်း အစီအစဉ်တွေကို ကျုပ်အားလုံး ပြောင်းလိုက်ပြီ ပြီးတော့ ဒီမှာလည်း
ကျုပ်ဆက်မနေတော့ဘူး၊ အခုပဲ သွားတော့မယ်”

“ရှင်သွားတော့မယ် ဟုတ်စ နေပါဦး၊ ရှင်ဘာဖြစ်တာလဲ
စောတုန်းကတော့ ကျွန်မကို ပြန်လာခဲ့ပါဦးဆို ရှင်စိတ်ကလည်း အပြော
အလည်း မြန်လှချည်ကလား”

သန္တာမှာ ကိုခင်မောင်လတ်၏ စကားများကို မယုံကြည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျုပ်စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင်
ကောင်းဖို့ရာ ဖန်တီးလာတာနဲ့ တူတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ စကားများမှာ ရင့်သီးလွန်းလှ၏၊ **ဂုတ်စင်**
ရာကျလွန်းလှ၏၊ သို့သော် ယင်းအချက်တို့ကို သူမထောက်ထားနိုင်
တော့ပေ၊ အချိန်ဆွဲနေက မည်သူမျှ အကျိုးရှိမည် မဟုတ်သဖြင့် ရှင်း
ရှင်းပြတ်ပြတ်နှင့် မြန်မြန်ဆောင်ရွက်မှာသာ ဖြစ်ပေမည်၊ သို့နှင့်သူသည်
တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုနောက် တံခါးကို ဖွင့်ရန် လက်ကိုင်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် “ကံ
..... ဘာမှ မကြာသေးဘဲနဲ့ အခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကို
ဒီတွင်ပဲ မေ့လိုက်ကြပါစို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လိုက်လျောမှုနဲ့ စောတနာကို
ကျုပ်လေးစားပါတယ်”

သန္တာသည် ဒေါသပုန်ထကာ မိမိအားဆဲဆိုရေရွတ်လေမည်လော
ဟု မျှော်လင့်မိ၏၊ သို့သော် သန္တာသည် တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်လိုက်
သော ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးနောက် မျက်ရည်
လည်၍ လာကာ သနားစဖွယ် ကြည့်နေရာ၏။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်တကယ် ကျွန်မကို ခင်တယ်မှတ်လို့”

သန္တာသည် ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ရှိုက်၍ ငိုလေတော့၏။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုခင်ပါတယ်ဗျာ ခင်တာမှ သိပ်ခင်တာ”

သူသည် အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားသဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော
သန္တာ၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ စစ်မှန်သော သဘာဝအရပ်ဆောင်လျက် ရှိ
သဖြင့် သူ၏ ယူဆချက်များကိုပင် မှား၍ သွားလေပြီလော သန္တာသည်
ငွေကြေးကို အဓိကထားသော မိန်းမပေါ့လေးတစ်ယောက်ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ
မည်လော စသည်အတွေးများသည် သူ၏ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ
တော့သည်။

သန္တာသည် ခေါင်းကလေးကို ကိုခင်မောင်လတ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့
ထိုးဝင်ကာ ငိုယိုလျှက်ရှိနေ၏၊ သူဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သန္တာအား သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှတဖြည်းဖြည်း တွန်းချလျက်ရှိနေစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး နောက်ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်သွားပြီး လူနှစ်ယောက်သည် ပိတ်ပြီးသော တံခါးကို ကျောမီ၍ မချိပြီးပြီးကား သူတို့ နှစ်ယောက်အား ကြည့်နေ၏။ ထိုသူကား အခြားသူ မဟုတ်ပဲ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူပင် ဖြစ်တော့၏။

“လတ်စသပ်တော့ ခင်ဗျား ကြောင်သူတော်ကြက်သူခိုးမျှောစာတံခါးတဲ့ အမျိုးပဲ”

ထိုသူသည် ဖြူမွှေးသော သွားများ ပေါ်လာသည်အထိ ကြောင်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြုံးရယ်လိုက်၏။ အပြုံး၏ နောက်ကွယ်က အကြိသမားတစ်ယောက်၏ အောင်မြင်ခြင်းကို ဂုဏ်ထားဟန်တူ၍ အလျားသာရှိ၍ အနံ့မရှိသော ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေပုံရ၏။ ထိုနောက်သူကပင် ဆက်လက်၍ “ကျွန်တော် ရောက်လာတဲ့အတွက် လူကြီးမင်းမှာ အနောင်အယုက်များ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်တော့

သန္တာသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ “ကိုစိတ္တ” “အဲဒါ “ကိုစိတ္တ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကိုခင်မောင်လတ်၏ နောက်သို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

“ကျွန်မကို သတ်လိမ့်မယ် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စလုံးကို သူသတ်လိမ့်မယ်”

ကိုစိတ္တ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ကြောင်း ယခု ကိုခင်မောင်လတ်သိရတော့၏။ ကိုစိတ္တက ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်

“သန္တာ နင်ရှည်မနေနဲ့တော့ ငါနည်းနည်းကလေး စောသွားလို့ပေါ့ နို့မဟုတ်ရင်တော့၊ နင်ဘယ်လွတ်မလဲ၊ နင်ကို ငါနောက်မှ ရှင်းမလဲ၊ နင်ကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောရဦးမယ်”

သန္တာသည် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမပြု ကြက်သေသေသကဲ့သို့

နေ၏။

“ဟေ့ ကြာတယ်ကွ အောင်မယ်မယ် ငိုများနေပြန်ပြီ။ တိတ် ငါပြောတာ နင်မကြားဘူးလား ဟင် သွား”

သန္တာသည် မျက်ရည်များ လွှဲအောင်ပြည့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုခင် မောင်လတ်အား အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ထိုနောက် အခန်းတံခါး ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။ အခန်းတံခါးကို သူမည်သို့ ဖွင့်၍ မည်သည့်အချိန်က ထွက်သွားသည်ကို ကိုခင်မောင်လတ် သေလိုက် ချေ။ သူသည်ကိုစိတ္တအား တစ်ချက်မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် “ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကိုစိတ္တသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အခန်းထောင့်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက် စားပွဲပေါ်ရှိ ဘရန်ဒီပုလင်းကို ဆောက်၍ ကိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် ပုလင်းကို လှည့်ပတ်လှန်လှောကြည့်ကာ မထိလေးစားအမူအရာဖြင့် ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီးနောက်.....

“ဟာ ပုလင်းအလွတ်ကြီးမှ လာတိုးနေတာကိုး၊ ဝမ်းနည်းစရာဘဲဗျား၊ အဆွေးနွေးနွေးပွဲဆိုတာ ပုလင်းကလေး ဘာလေးပါမှ ပိုပြီး ခရီးရောက်တယ်ဗျ။ ခု ခင်ဗျားဟာ ပုလင်းလွတ်ကြီး”

ကိုစိတ္တသည် တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်ကာ မထိလေးစားအမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို မသိ၊ ပရမ်းပတာ လှုပ်ရှားနေသော သူ၏ စိတ်ကိုသာ ထိန်းချုပ်ထားရန် ကြိုးစား၍ နေရ၏။

“ဒီမယ် ကိုစိတ္တ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်မိနေသလားလို့များ စိတ်ကူးသလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား မှားမယ်” ကိုခင်မောင်လတ်က ခပ်မာမာနှင့် ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်

လေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ငွေညစ်မယ်ဟုတ်လား၊ ပြောမှပြောရက်ပလေဗျာ ခင်ဗျာလို အနုပညာသည်တစ်ယောက်က ကိုယ့်လို အနုပညာသည်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုမညာမတာ ပြောဖို့မသင့်ပါဘူး ဦးခင်မောင်လတ်ရယ်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်ကိုတောင် သိနေမှပဲ”

ကိုစိတ္တသည် ကလန်ကလားနိုင်လှသော သူ၏ ခြေတံရှည်ကြီးကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းကာအခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ မည်သို့မျှ အချိုးအစား မပြေပြစ်သည့်သူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ခင်မောင်လတ်မှာ မျက်စိနောက်၍လာတော့၏။

“ဒါပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်တော်အကုန်သိတယ်။ ပထမတုန်းက ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားတာ ရိုးရိုးသားသားပါပဲ။ ဘယ်လိုခေါ်မလည်းဗျာ၊ အင်း ဒီနောက်အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာတော့ သန္တာကို ခင်ဗျား စည်းရုံးလိုက်နိုင်စေအရည်အချင်းဆိုပါတော့ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အခု စိတ်ဝင်စားပုံကတော့”

ကိုစိတ္တသည် အရိုးနှင့် အရေသာရှိသော သူလက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ “အခုမှ ပြသနာက ပိုပြီးရှုပ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်လည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလာတယ်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ခင်ဗျားကားမှောက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စ”

ကိုစိတ္တ၏ အပြောအဆို အမူအရာတို့ကို ပိုမိုရင့်သီးလာစေကာသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာလေသည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဒီတစ်သက်တော့ ခင်ဗျား စန္ဒရားမတီးတော့ဘူးဆိုတဲ့ ကောလာဟလသတင်းတွေ ထွက်လာလို့ ကျွန်တော်

မင်းနည်းပက်လက်နဲ့ ငိုလိုက်ရသေးတယ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ လိုရင်းစကားတိုတိုနဲ့ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ကိုခင်မောင်လတ် ပြောလိုက်သော စကားကို ကိုစိတ္တက လုံးဝ ရေမစိုက်ဟန်ဖြင့်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကံကောင်းပါတယ်ဗျာ အကျော်အမော် ဆရာ ဇနီးကြီးတွေရဲ့ လက်ထဲတိုက်ရိုက် ရောက်သွားလို့ ဖရော်ဖက်ဆာ ဗောလ်ချက်ရဲ့ လက်ထဲဆိုရင် ပိုမှန်တယ်။ ကဲ ကိုခင်မောင်လတ် ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှန်သမျှတော့ ကျွန်တော်လုံးဝဥသုသိထားပြီးပြီ”

ကိုစိတ္တသည် စကားကို ဖြတ်ကာ ဝရန်တာဘက်သို့လက်ကို ဆွဲယမ်းပြလိုက်ပြီး နောက်ဆက်လက်၍

“ဝရန်တာတစ်ခုကနေတစ်ခုကို ခုန်ကျူးရတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကတော့ သိပ်မလွယ်လှဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုမကျန် အကုန်သိရတယ်ဆိုတော့၊ အင်း ပင်ပန်း ကြီးနပ်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဟုတ်လား”

ကိုခင်မောင်လတ်က အလွန်ရွံရှာမှန်းတီးသော အသံဖြင့်

“လတ်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကို”

ကိုစိတ္တက ရီသံသဲသဲ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်၊

“ကျွန်တော့ ခြေသံ ခင်ဗျားကြားလိုက်တယ်နဲ့တူတယ်။ ဩ ဟုတ်တာပေါ့ ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ဝရန်တာဘက်က ခင်ဗျား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ထွက်လာတယ် မဟုတ်လား၊ မသိဘူးဗျာ၊ မိန်းမချောကလေးပဲ သနားပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒါ ကျုပ်ယူမယ့် မိန်းကလေးဗျ သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားဘာမှ ထည့်ပြောစရာ မလိုဘူး”

“ခင်ဗျားယူမည့် မိန်းကလေး ဟုတ်လား”

ကိုစိတ္တသည် ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြလိုသေးသော်လည်း မိမိလိုသည့်အချက်အလက်ကို မရောက်ဘဲ အချိန်ကုန်မည်စိုးသဖြင့် စကားကို လှီးလွဲလိုက်လေသည်။

“ဪ ဒါထက် ပရော်ဖက်ဆာဗောလ်ချက်အကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ အင်း ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ ပညာမှာတော့ အင်မတန် အင်မတန် တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ”

သို့ပြောရင်း သူသည် ကိုခင်မောင်လတ်အား အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ နေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ “တစ်ချိန်က ကျွန်တော်နဲ့ အင်မတန်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သူ့ခွဲစိတ်ကုသ ပေးဖူးတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ အသိအာရုံထဲသို့ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်များ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာ၏။ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ကိုစိတ္တ၏ အကြံအစဉ်ကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားကာ အဖြေရှာလျက် ရှိ၏။ ကိုစိတ္တအား သူတစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်သေးပေ။ သို့သော် သူ့စိတ်အာရုံမှာ ယခု ပြောင်းလဲလာချေပြီ။ စောစောကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းထဲ ရှိ သူ၏ အသိစိတ်အင်အားမှာ လျော့ပါးစပြုလေပြီ။

ကိုစိတ္တက အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညှပ်သောစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီးနောက်

“ဦးစိန်လှိုင်တစ်ယောက် သနားပါတယ်ဗျာ၊ သူ့အဖြစ်အပျက်က အတော် စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဘာဗျ ဦးစိန်လှိုင်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ကိုစိတ္တဆီသို့ ပြေးလွှားပြီးနောက် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အား မျက်တော်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသော ကိုစိတ္တ၏ ထက်မြက်စူးရှသည့် မျက်လုံးများဒဏ်ကို သူမလွန်ဆန်နိုင်သကဲ့သို့ သူ့လက်ထဲရှိ အင်အားကို ချက်ချင်း လျှော့ကာ အင်္ကျီစကို လွှတ်လိုက်ရလေသည်။

“ကျွန်တော်ကို တစ်ခု ကူညီပါလား၊ ဦးခင်မောင်လတ်”

“ဘာကိုလဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်က အနိမ့်အမြင့်မမှန်သော တုန်ရီနေသည့် အသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ကိုစိတ္တသည် နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်ကာ အရိုးပေါ်အရေတင်မျှသာရှိသော သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

“သေသွားတဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဦးစိန်လှိုင်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားလက်ကို ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်ပါရစေ”

ပင်ပန်းစွာဖြင့် ရှုရှိုက်နေရသော ကိုခင်မောင်လတ်၏ အသက်ရှူသံမှ လွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ကာ အပ်ကျသကဲ့သို့ ကြားရလှမတတ်ငြိမ်သက် လျက်ရှိ၏။ ယင်းငြိမ်သက်မှုများမှာ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားပျက်ပြားစေသည့် ငြိမ်သက်မှုပင် ဖြစ်၏။ ကိုစိတ္တ၏ ဆွဲငင်အား ပြင်းပြသော သို့မျက်လုံးများကို သူသည် မျက်တော်မခတ် စိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ သူ၏ ဦးနှောက်တွင်း၌ စိတ်အင်အားနှစ်ခုသည့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာ အသိစိတ်ဘက်မှနေ၍ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရစေရန် အစွမ်းကုန် စစ်ခင်းတိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ ကိုစိတ္တ၏ မျက်လုံးများမှ သူ့အား လွမ်းမိုးနေသည့် စွမ်းအင်များကို သူသည် အကြိတ်အနုယ် တွန်းဖယ်တိုက်ထုတ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ နဖူးပြင်မှ စော့ချွေးများ ပြန်၍ပင် လာတော့၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မိမိကိုယ်ပင် မိမိမယုံနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား

ရ၏။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်မှာ အသိစိတ်၏ ခိုင်းစေမှုကို လွန်ဆန်ကာ ရှေ့သို့ ဆန့်ထွက်သွားပြီး နောက် ဦးစိတ္တ၏ ကမ်းလှမ်းထားသော လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရန် လှမ်းလိုက်၏။

“မကိုင်နဲ့ မကိုင်နဲ့” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ကယောင်ကတမ်း အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ ဆန့်ထွက်သွားသော သူ၏ လက်ကို ချက်ချင်းပြန်၍ ရုပ်သိမ်းကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏ လက်သီးဖြင့် အားပါးတရ ထိုးလိုက်လေသည်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ဦးစိတ္တ၏ မျက်လုံးများမှာ အပေါ်သို့ လန့်သွား၏။ ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု၏ ဗျူဟာခေါင်းဆောင်အောက်မှ လွတ်ကာ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသကဲ့သို့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ဦးစိတ္တမှာလည်း လည်လိမ်ခံရသော ကြက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် ကြမ်းပေါ်သို့ ချာချာလည်၍ ကျသွားတော့၏။

“လည်ပင်.”

“ကိုခင်မောင်လတ်၏ အာရုံထဲသို့ ပထမရောက်လာသော အသိစိတ်မှာ “လည်ပင်.” ပင် ဖြစ်၏။

သူသည်ကြမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသော ဦးစိတ္တ၏ လည်ပင်းဆီသို့ ခုန်အုပ်ရန် စိုင်းပြင်းနေသည့် ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်လုပ်နေသောဦးစိန်လှိုင်၏ လက်များကို သူ့ကြည့်နေမိ၏။ မျက်လုံးများချက်ချင်း ပိတ်လိုက်ကာ သူသည် အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ဤသို့ ဦးခေါင်းကို အောက်စိုက်၍ ပြေးထွက်လာသည့် အတွက် အခန်းအပြင်တွင် ရပ်နေသော သန္တာနှင့် ဝင်၍ တိုက်မိတော့၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“သွားသာ ကြည့်တော့ဗျာ”

ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။ သန္တာသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်မည်လုပ်ပြီးမှ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စိတ်မပူပါနဲ့။ သူမသေပါဘူး။ ပထမတော့ ကျွပ်သူ့ကို သတ်မလို့ပဲ၊ သေမယ့် အခုတော့ မသတ်ဖြစ်ပါဘူး” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ထပ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

သန္တာသည် ပခုံးကလေး နှစ်ဖက်တွန့်သွားကာ လွမ်းဆွတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်ရင်း “သူ့ကို ရှင်သတ်လိုက်ဖို့ကောင်းပယ် ရှင်သာ သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် ကျွန်မအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေ ပြောင်းလဲသွားမှာပဲ။ ကျွန်မ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူနေရမှာ” ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သန္တာအား အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

“ဒေါ်နန်းမူ ဒေါ်နန်းမူ”

တည်းခိုရိပ်သာ စားဖိုဆောင်ဘက်မှ ဝဝပိုင်ဖိုင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီးနောက်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆုတ်ကြည့်လိုက်၏။ အဒေါ်ကြီးသည့် အတော်ကလေး စိုးရိမ်နေဟန်ဖြင့် ဘယ်သူတွေလဲဟေ့ အပေါ်က ဒုန်းဒုန်းခိုင်းခိုင်း လုပ်နေတာ” ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။ သို့သော် ကိုခင်မောင်လတ်ကို တွေ့သည်နှင့် ဆစ်ဖြိုင်နက် သူ၏ လေသံမှာ ပြောင်းသွားလေသည်။

“ဪ ဦးခင်မောင်လတ်၊ အားနာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မက ချက်လှည့်ဆရာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင်၊ ဒီဟာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အပေါ်အင်္ကျီအတွင်း အိတ်ထဲမှ ဝိုက်ဆံ

အိတ်ကို ထုတ်ကာ ၂၀ တန် နှစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ အခုပဲ သွားမယ်၊ အရက်ကို
ထမင်းဖိုးအတွက် ငါးကျပ်ပါတယ် ယူထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

သူသည်တည်းခိုရိပ်သာထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် မော်တော်ကား
ဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ ကားပေါ်သို့တက်၍ စက်နိုးသည်
တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အကပ်အသတ်ကျန်ရှိနေသေးသည့် ဓာတ်ဆီက
များကို ဓာတ်ဆီရနိုင်မည့် နေရာကို ရှာရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိ
၏။ သူသည် လီဗာပေါ်မှ ခြေထောက်ကို ချက်ချင်းရပ်သိမ်းလိုက်
ဓာတ်ဆီတစ်စက်သည် ယခုအချိန်တွင် သူ့အတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိလှ

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မော်တော်ကားသေ့ကို ပိတ်ချည့်ဖွင့်
ဖြင့် ဓာတ်ဆီသက်သာအောင် စမ်းလျက်ရှိ၏။ လမ်းတွင်တွေ့ရသော
ကားတစ်စီးမှ ဓာတ်ဆီတောင်းဝယ်မည်ဟု ကားကို မြို့ထဲသို့ မောင်း
၏။ ကားလမ်းပေါ်တွင် လမ်းဓာတ်မီးအလင်းရောင်များမှ လွဲ၍ ကားထဲ
စီးတလေမျှမရှိပင် မတွေ့ရချေ။ လမ်းကိုင်းမှာ ရှင်းလင်းလျက်ရှိနေ
တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ၏ မော်တော်ကားမှာ မောင်း၍ မဖြစ်နိုင်
လက္ခဏာများ ပြလာ၏။ ကာဗရိုက်တာအတွင်းရှိ လက်ကျန်ဓာတ်ဆီ
လေးကို ဆီပိုက်က အကုန်စုပ်ယူလိုက်သံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာ၏။ မော်တော်ကား ဓာတ်ဆီကုန်လျှင် ကျောင်းသားဘဝက
လုပ်နေကျနည်းကို ယခုပြန်၍ ကျင့်သုံးရချေပြီ။ မော်တော်ကား ကိုယ်ထဲ
ကို တစ်ဘက်မြင် တစ်ဘက်နိမ့် ဖြစ်အောင် စတီယာတိုင်ကိုငြိပြီးလျှင်
ထိုင်လျက်သား သူ့ကိုယ်သူ ၃ - ၄ ခါ ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း လှ
လိုက်၏။ ထိုအခါမှသာ ဆီပိုက်ထဲတွင် ခိုနေသည့် အကပ်အသတ် ဓာတ်ဆီ
များ စက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကာ မော်တော်ကားဘီးများ အတော်အတန်
ဆက်လက် လိမ်နေဦးမည် ဖြစ်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် မော်တော်ကားအင်ဂျင်ထဲမှယခင်ကခပ်စော
အသံမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ကြားရပြန်၏။ သူ့လက်မှနာရီ
လမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ နံနက် ၃ နာရီခွဲသာ ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရ၏။
ဤအချိန်မျိုး လမ်းပေါ်တွင် ကားအသွားအလာနှင့် လူသွားလူလာ
ခိုင်းမှာ မထူးဆန်းပေ။ ဤအချိန်သည် လူများစု အိပ်မော ကျနေချိန်ပင်
ဟုတ်ပါလော၊ သူသည် ကားလမ်းအတိုင်း ကုန်းလျှောလေး တစ်ခု
သို့ ရောက်လျှင် ကားမှာ စက်ရပ်သွားတော့၏။ သို့နှင့် စက်ကိုပိတ်ကာ
မော်တော်ကားကို ဆင်ခြေလျှောကလေးအတိုင်း လှိမ့်ဆင်းလိုက်လေသည်။

သို့ရှိစဉ် ရှေ့တည့်တည့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် လင်း၍
သော အရောင်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကုန်းကာ
စတီယာတိုင်ပေါ်သို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၏ အလေးချိန်ဖြင့် မှီကပ်၍ တွန်း
သွားလျှင် ကားဘီးများ ခပ်ကြာကြာကလေး ဆက်လက် လိမ်နေဦးမည်
ဟု သိရှိသော သူ၏ စိတ်စောနေသည့်အတိုင်း သူ၏ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို
ထောက်ပါ အတိုင်း ပြောင်းလိုက်လေသည်။ လည်ပတ်နေသော ကားဘီး၏
အရှိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း နှေးသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ သူ၏
စိတ်ထဲ၌မူ ရှေ့၌ မြင်တွေ့နေရသော မီးရောင်ရှိရာဆီသို့ မရောက်ရောက်
အောင် သွားနေရသည့်အချိန်ပိုင်းမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကြာ
သွားလှသည်ဟု ထင်မှတ်နေမိ၏။

အလင်းရောင်မှာ အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်နေသည့် မီးရောင်ဖြစ်သ
ဖြင့် ထိုအိမ်နှင့် အလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်တွင် မော်တော်ကားမှာ အရှိန်
ဆူ၍ လုံးလုံးရပ်သွားတော့၏။ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် သူလာခဲ့ရသော
အလင်းရောင်ရှိရာ နေရာမှာ အဝေးပြေးမော်တော်ယာဉ်များ ဆိုက်သည့်
“ဂိတ်”ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အတွက် အဆင်ပြေလှ၏။ အိမ်အတွင်း၌ကား
ယာဉ်မောင်းသမားတစ်စုသည် လီမွော်ရည် နှစ်ပုလင်းကို စားပွဲပေါ်တွင်

တင်၍ လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောဆိုနေကြ၏။ သူသည် အိမ်နားသို့ ကပ်သွားပြီးနောက် အတွင်းသို့ ခေါင်းပြုကြည့်ရာ စကားပြောသံများ ချက်ချင်းရပ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ယာဉ်မောင်းသူတစ်ဦးက ထ၍ လက်ထဲရှိ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချထား လိုက်၏။

“ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ကားငှားဖို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကား ဓာတ်ဆီကုန်သွားလို့ ဓာတ်ဆီနည်းနည်းလောက် ရောင်းပါ”

ထိုလူသည် သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ နံဘေးသို့ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီးနောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်၏။

“ဪ ခင်ဗျားက မတော်တရော်အချိန်ကြီးမှာ ဓာတ်ဆီ လိုချင်လို့ ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်လာတာကိုး၊ ကားငှားဖို့ လာတာမှ မဟုတ် ဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့လို ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်တဲ့လူတွေဟာ တော်တော်ကိုး ကြီးကျယ်တယ်၊ အငှားကား စီးတဲ့လူဆိုသိပ်အထင်သေးကြတယ်၊ အဲဒီတော့ အခွင့်အရေးရတုန်း ခင်ဗျားတို့လိုလူတန်းစားတွေကို ဆုံးတော့ပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ဓာတ်ဆီတော့ မရောင်းနိုင်ဘူး ကျုပ်တို့ဆီက တက္ကဆီတစ်စီးစီးငှားပြီးသာ ခင်ဗျားလိုရာ သွားပေတော့ ဒါတောင် ခင်ဗျားကို သနားလို့ ကျုပ်တို့က တက္ကဆီငှားတာ”

“ဟေ့လူကို ကျော်သောင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဝိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ထိုသူအား ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုခင်မောင်လတ်ရှိရာသို့ ထလာပြီးလျှင်

“ဖိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ ဒီလူက အရက်မူးရင် ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် တို့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်”

စကားကို အတန်ငယ် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုလူက ဆက်လက်၍ “ကျွန်တော်တို့မှာ အခုလောလောဆယ်ဆယ်တော့ ဟောဟိုမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားတွေထဲက ဓာတ်ဆီပဲရှိတယ်”

“အဲဒီကားထဲမှာ ရှိတဲ့ ဓာတ်ဆီပဲ ပိုက်နဲ့နည်းနည်းလောက်စုပ် ထုတ်ပြီး ရောင်းပါလာဗျာ၊ ကျွန်တော် သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ၊ ခင်ဗျား တို့ တောင်းတဲ့ ဈေး၊ ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ စကားကို ကိုကျော်သောင်းဆိုသူပင် လက်ခံ ချင်သွားဟန်တူ၏။ သို့ရှိစဉ် ၎င်းတို့လူအုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က ထိုစကားကို လက်ခံလိုက်သောကြောင့် ဓာတ်ဆီကိစ္စမှာ အဆင်ပြေ သွားလေသည်။ ထိုသူက

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြင်ဘူးသလိုလိုပဲ၊ သတင်းစာထဲမှာပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အပြင်မှာပဲလားတော့ ကျွန်တော့် သေသေချာချာ မမှတ် မိဘူး”

ထိုသူသည်ကိုခင်မောင်လတ်အား ဧဝံဇဝါဖြစ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုနောက်သူ၏ မျက်နှာမှာ အတန်ငယ်ပြီး၍ ကျေနပ် သွားသည့်လက္ခဏာဖြင့် ဘယ်ဖက်လက်ဖဝါးကို ညာဖက်လက်သီးဖြင့် အားရပါးရထုလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျ ခင်ဗျားစန္ဒရား ဆရာ စန္ဒရားဆရာကို ခင်မောင် လတ် မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်စန္ဒရား ဆရာကိုခင်မောင်လတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်တော့ ဓာတ်ဆီမရလို့ ဒုက္ခသည် ခင်မောင် လတ် ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဘာဗ ဒုက္ခသည်ဟုတ်လား၊ ဒီဓာတ်ဆီကိစ္စကို ကျွန်တော်

တို့ကူညီပါမယ်၊ ခင်ဗျားဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ကဲ ကိုကျော်သောင်းခင်ဗျားကတော့ ခင်ဗျားတို့ ထပ်တောင်းရင်လည်း ပေးရမှာပဲ”

ယာဉ်မောင်းကိုကျော်သောင်းသည် သူ၏ အပေါင်းအသင်းများကို တစ်ဦးချင်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲတစ်ခုသို့ မိုးမိုးမာမာလာကို လည်ပင်းတွင် ပတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကလေးထဲက အနုပညာကို အင်မတန် ဝါသနာ ပါခဲ့တယ်၊ မယ်ဒလင်တော့ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးတတ်ပါပြီ၊ နို့ပေး ကျွန်တော်အနှစ်သက်ဆုံး တူရိယာ ပစ္စည်းကတော့ စန္ဒရားပဲခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်စန္ဒရားသိပ်တီးတတ်ချင်တာပဲခင်ဗျား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စန္ဒရားတစ်လုံးဝယ်ဖို့ ငွေအင်အား မရှိပါဘူးခင်ဗျား၊ ဝမ်းရေကို အနိုင် ကျောင်းနေရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ စန္ဒရားသင်ဖို့ အချိန် မလွန်ဘူးခင်ဗျား၊ ဒါကြောင့် သူများတွေစန္ဒရား တီးတာကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မှာ သွားရည်ယိုနေရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် စန္ဒရားတီးတတ်မယ်သူတစ်ယောက် အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပိုပြီး ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါတင်မကသေး မြန်မာ့ဂီတကို ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုလာအောင် တီးနေတဲ့ကိုခင်ဗျား လတ်လို အနုပညာသည်ကြီးအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပိုပြီး ကူညီချင် တယ်၊ ကျွန်တော့် ခံယူချက်ဖြစ်တဲ့လမ်းစဉ်နဲ့ဝါဒကို ကျွန်တော် ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပါမယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ဦးခင်မောင်လတ်လတ် ဘယ်မှာရပ်ထားခဲ့သလဲ ခင်ဗျား”

အားလုံး စုပေါင်းဝိုင်းဝန်း ကူညီကြသည်အတွက်သူ၏ ဓာတ် ပြဿနာမှာ ငြိမ်းအေးသွားတော့၏။

ကိုခင်မောင်လတ်က အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် “အားလုံးပဲ တွေ တင်ပါတယ်”ဟု ပြောကာ ၂၀ကျပ်တန် နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးပြီးနောက် “ဒါလောက်ဆိုရင်တော့ ဓာတ်ဆီဖိုး အတွက် ပြေလည်ပါလိမ့်နော်”

ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ထပ်တောင်းရင်လည်း ပေးရမှာပဲ”

ကိုကျော်သောင်းက ဓာတ်ဆီဖိုးကို အတိအကျတွက်ပြီး နောက်ပို သော ငွေများကို ကိုခင်မောင်လတ်လတ်သို့ ပြန်ပေးလိုက်၏၊ “ငွေရေး ကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးခင်မောင်လတ်ကို ကျွန်တော်တို့ဘာပြော လို့လည်း ဓာတ်ဆီ ၆ ဂါလံဖိုး အစိုးရဈေးနှုန်းအတိုင်းပဲ ကျွန်တော် သို့ ယူလိုက်တယ်”

“ဒါပေမယ့်” ဟု ကိုခင်မောင်စကား စလိုက်သော်လည်း ကို ကျော်သောင်း “ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့ဗျား ခင်ဗျား ယူမလား၊ မယူဘူးလား၊ ဒါလည်း မယူရင်တော့ ဓာတ်ဆီတွေအားလုံး ပြန်စုပ် သိက်မယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပိုသောငွေကို ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ အတင်းထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

လိုသော ဓာတ်ဆီများကို ရပြီဖြစ်၍ ကိုခင်မောင်လတ်သည် တပြုံး ပြုံးနှင့် ကားကလေးကို လွှာလမ်းအတိုင်း “ထင်းရှူးမြိုင်တည်းဆိုရိပ်သာ” ဟု ဖြတ်မောင်းသွား၏၊ ကလေးမြို့အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့၍ ကွေ့ပတ် သော တောင်ကြားများအတွင်းရှိ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ဓာတ်မှာ ပိုမိုအားတက်လာ၏၊ ဦးစိတ္တနှင့် သန္တာတို့ကိုလည်း မကျေမချမ်း စိတ်က ရေရွတ်ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေ ၏၊ သန္တာမှာ သူ၏ အနှောင်အဖွဲ့ဘောင်ထဲတွင် ရောက်နေသည့် အားစဖွယ်သားငယ်တစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း သူပြန်လည် စဉ်းစားမိ၏၊ ဦးကြောင့် သန္တာအား အပြစ်တင်ရန် မလိုပေ။

သူ့အားဒုက္ခပေးနိုင်သော ဦးစိတ္တ၏ အစွမ်းသတ္တိတို့ကား ကျဆုံး လေပြီ၊ အမှန်တရားကို မသိသူများသာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူ သော အမှောင်ထုလောင်းရိပ်အောက်တွင် ခြယ်လှယ်လွှမ်းမိုးခံရ၏၊ အမှန် တရားကို ဖော်ထုတ်နိုင်သူများကား မည်သည့်ဘေးအန္တရာယ်မျိုးကိုမဆို

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ရလေမည်။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် စတီယာတိုက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ကောင်းပြီ၊ တို့ဟာ အစတုန်းက ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်တွေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ငါ့လက်တွေဖြစ်နေပြီ အရင်လို မင်းတို့ထင်တဲ့အတိုင်း လူတကာလျှော့သတ်နေလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ ကောင်း ကောင်း မှတ်ထားလိုကြ”ဟု ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောရင်း ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်ဆက်လက်၍ “မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်း ခိုင်းပြမယ်။ အကောင်းဆုံးတီးလုံးတွေ ထွက်လာအောင် မင်းတို့တီးရမယ်။ အဲဒါမင်းတို့ ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက်လုပ်ရလေမယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့မင်းတို့ ကြိုက်လာမှာပေါ့။ အိုးထိန်းသား သာ ပုံသွင်းသလို ငါကလည်း မင်းတို့ကို ငါကြိုက်သလို ပုံစံမျိုးအောင် တဖြည်းဖြည်း ပုံသွင်းယူမယ်”ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုလေသည်။

အရက်ဦး၏ ရောင်ခြည်များသည် တောင်များ၏ နောက်ကွယ်ထွက်ပေါ်ခဲ့ချေပြီ။ “သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ” အတွက်လှုပ်ရှားသွားလာကြသည့်ကားကြီးကားငယ်များဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သွားလာရုံပဲ ခတ်လျက်ရှိ၏။ တောင်ကြီးမြို့တွင်းသို့ သူဝင်ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ နီးစပ်စင်လင်းနေပြီဖြစ်ရာကိုခင်မောင်လတ်သည် ကတ္တရာလမ်းမကြီးတစ်ခုရှိ ကျောက်စရစ်ခဲများ ခင်းထားသော ကိုယ်ပိုင်လမ်း သွယ်ကတစ်လျှောက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်သူ၏ ကားကို ကွေ့ဝင်သွားပြီးနောက် တိုက်တစ်လုံး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် အသာရပ်လိုက်လေသည်။

လသာဆောင်ဘက်မှ ဆွယ်တာအင်္ကျီကို တစ်ပတ်နှမ်းကို ဝတ်ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ ပန်းခြံတွင်းသို့ ဆင်းသွားသော လူ့ယောက်ပထမမြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူကား ဦးစိုင်းလုံပင် ဖြစ်တော့၏။ သူသည် ဦးစိုင်းလုံ မြင်မည်စိုးသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်

ကလေး ပြေးဝင်သွားရာ ဧည့်ခန်းကြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ ယခင်အတိုင်းပင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဧည့်ခန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်သည့် သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ယခင်ကဲ့သို့ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ သိပ်ခြင်း၊ နိမိတ်လက္ခဏာများ မရှိတော့ဘဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းလျက် ရှိနေ၏။ သူသည် စန္ဒရားပေါ်သို့ လက်ထောက်မှီပြီးလျှင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်လောက်ကတီးခဲ့သည့် စန္ဒရား ခလုတ်ကလေးများကို ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိ၏။

၂ ရက်မျှပင် ရှိသည်ဆိုသော်လည်း ထို ၂ ရက်မျှသော အချိန်ပိုင်းမှာ သူ့စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည့် စိတ်သောကအရောက်ရခဲ့ အချိန်ဖြစ်ခဲ့သည်အတိုင်း သူ၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်သက်သာမျှ ထင်ခဲ့၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်သည့်အတိုင်းသာ တကယ်ပင်ကြာသောင်းကာ စန္ဒရားပေါ်တွင် တင်ထားသည့် မဟာဂီတစာအုပ်ကြီးမှာ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေမည်ဖြစ်၍ စန္ဒရားခလုတ်ကလေးများမှာလည်း ပုံအလိမ်းလိမ်းကပ်ကာ ဖြူဆွတ်သော အရောင်မှ ညှို့မှိုင်းသော အရောင်သို့ ပြောင်း၍ပင် သွားပေမည်။

သူသည် စန္ဒရား ခလုတ်ကလေးများကို ညင်သာစွာ မိနိပ်လိုက်ရာ သာယာငြိမ်သောင်းသည့် ဂီတသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စောကလျာ၏ အမည်ကိုသံစဉ်၏ သင်္ကေတဖြင့် ရပ်လုံးဖော်၍ တီးလိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဤကဲ့သို့ စန္ဒရားကို ငုံ့ကြည့်တီးနေစဉ် အခန်းထဲတွင်သူ့အား စိတ်ဝင်စားစွာ ရပ်ကြည့်နေသူတစ်ယောက်ရှိသကဲ့သို့ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မသိုးမသန့် ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့နှင့် အသံစဉ်ကို စမ်းသပ်၍ မပြီးသေးမီ နောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည့် စောကလျာအား မလှမ်းမကမ်း၌ မြင်လိုက် ရလေသည်။

(၈)

“ဦးခင်မောင်လတ်လို တိုင်းသိပြည်သိ အနုပညာသည်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်အများကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားကြီးသူကြီး ဦးစိန်မောင် ဖြွက်ကြားသောစကားကို ကြားရ၍ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဦးစိန်မောင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဦးစိန်မောင်၏ အမူအရာနှင့် အပြောအဆိုတို့မှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ အသိသက်သေများ၏ ရှေ့၌ပင် မင်္ဂလာစာချုပ်ပေါ်၌ ကိုခင်မောင်လတ်က လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်နှင့် စောကလျာတို့မှာ ယခုအချိန်မှစ၍ တရားဝင်အကြင်လင်မယား ဇနီးမောင်နှံများ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ ရှက်သွေးများဖြာနေသောမျက်နှာကလေးကိုကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် နံဘေးမှ ပြောနေကြ သူများကို ဦးခေါင်းသာ ညိတ်၍ ပြနိုင်တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်မှာ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ အနုပညာသည်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို စီစဉ်ပေးရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခုဖြစ်ပါတယ် ထိတ်ထိတ်ကြီးအကျော်အမော် ပုဂ္ဂိုလ်

တွေကတော့ အများအားဖြင့် ဒီမှာဘယ်မင်္ဂလာပွဲမှ သိပ်မလုပ်ချင်ကြဘူး ခင်ဗျား မလုပ်သလောက်ဘဲဆိုပါတော့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဆိုရင် သူတို့က အင်လျားလိပ်တို့လောက်မှ နည်းနည်းဘဝင်ကျရုံရှိတယ် တတ်နိုင်ရင် နိုင်ငံခြားလောက်မှာ သွားပြီး လုပ်ချင်ကြတယ် မဖြစ်လို့သာ နေကြရတာ”

စောကလျာ၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးခွန်ကြည်က ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ “ဒီမယ် ကိုခင်မောင်လတ် အားလုံး ရှော့ရှော့ ရှုရှုဖြစ်သွားတာ ကျုပ်သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ ကျုပ်ဆီကို အစောသံကြီးရိုက်တုန်းက အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူသွားမိတယ် ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရပြီး စိတ်ရောလူပါ ထိခိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ဒါလောက်အချိန်ပိုင်းကလေးမှာ လူကောင်းပကတိ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မလားလို့ ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်မိတယ် ဒီကိုကျုပ်ရောက်လာမှ ကျုပ်အထင်နဲ့ အမြင်အင်မတန် ကွာခြားနေတာ သိရတယ် အစောကိုတော့ ဦးခင်မောင်လတ်ပဲ အစစအရာရာ စောင့်ရှောက်ပါဗျာ”

ဦးခင်မောင်လတ်တို့လူတစ်စုသည် ခရိုင်ဝန်ရုံးအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့၍ မော်တော်ကားများရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဦးစိုင်းလုံသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ကားဆီသို့ ပြေးသွားပြီး နောက်ကားတံခါးကို ကပျာကယာ ဖွင့်ပေးလေသည်။

ဦးခင်မောင်လတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကြည့်ပြီး “ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလောက်စိတ်ချမ်းသာတဲ့နေ့ မကြုံရသေးဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် လွန်ခဲ့သော ၃၊ ၄ ရက် ခန့်က ဦးစိုင်းလုံအား ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ချက်ချင်း ပြန်သတိရသဖြင့်

“ဪ ဦးစိုင်းလုံ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ခွင့်လွှတ်တယ်နော်” ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ “အခုလို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်တာ အမှန်ပဲဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလို သဘောထား ဖြူစင်ပြည့်ဝတဲ့ လူမျိုး ကျွန်တော်မတွေ့ဖူးဘူး ဒါဟာ အမှန်ပဲ”

ဦးစိုင်းလုံသည် မော်တော်ကားကို တပြေးပြေးဖြင့်သာယာ ငြိမ်ညောင်းစွာ မောင်းနှင်လျှက်ရှိ၏။ ကား၏ နောက်ခန်းတွင် သူသည် စောကလျာနှင့်အတူ ယဉ်တွဲလျက် လိုက်ပါလာရာ ကားလမ်းတစ်လျှောက် ထိုမြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ ပိုမိုလှပနေသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်မိ၏။

အိမ်၌ကားမြို့ပေါ်ရှိ လူကြီးအချို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်သဟာများကိုသာ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲသို့ ဖိတ်ကြားကာ အကျဉ်းချုံး၍ ကျင်းပလိုက်၏။ အလွန်အကျဉ်းချုံးသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ၏ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှုကြောင့် အလွန်မြိုင်ဆိုင်လှသော စဉ်ခံပွဲကလေးပင် ဖြစ်၏။ စောကလျာမှာ ဧည့်သည်များအား နှုတ်ဆက်ရာ ခေါ်ရပြောရသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး ရယ်ကာပြုံးကာရှိနေသဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်က လက်တို၍ “အစောသိပ်လည်း ရယ်မနေနဲ့လေ ပါးစပ်တွေ မညောင်းသေးဘူးလား” ဟု ရယ်ရွှန်ပတ်ရွှန်း ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဧနီးသည် အသစ်စက်စက်ကလေး၏ လှပယဉ်ကျေးလူတိုင်းငေး၍ လောက်သော မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိစိမ့် ကြည့်ကာ စိတ်ကူးယဉ်၍ နေမိ လေသည်။

နေဝင်၍ မှောင်စပျိုးလာသောအခါ ဧည့်သည်များတဖြည်းဖြည်းစဲသွားတော့၏။ ပြန်ကာနီးတွင် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက “သက်တော်ရာ

ကျော်ရှည်ပါစေ ဒီလင်ဒီမယားအိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေဗျာ” ဟု ဆုမွန်တောင်းကြသော အသံနှင့် အချို့ခပ်ရွှန်းရွှန်း ပြောလိုသူများက “သားဦး ယောက်ျားလေးမွေးပါစေဗျာ” ဟု ဆုတောင်းရင်း တပျော်တပါးကြီး ထွက်သွားကြ၏။ ဤသို့ဆုတောင်း၍ နောက်ဆုံးထွက်သော လူအုပ်မှာ စောကလျာ၏ မိဘများရှိစဉ်က လိမ္မော်ခြံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သော အလုပ်သမားကြီးများဖြစ်၍ ၎င်းတို့အား ဦးစိုင်းလုံက ဖိတ်ကြားလာခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ထိပ်ပြောင်ဆံဖြူသက်ကြီးရွယ်အို အုပ်စုဖြစ်သော်လည်း သူတို့ထွက်သွားသောအခါ သူတို့ထိုင်သော နေရာတွင် ပုလင်းခွံများပုံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြံထဲသို့ ဖယ်မလီယာကားကလေးတစ်စီး ဝင်လာရာ ဦးခွန်ကြည်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်၍ “ဟောဦးလေးကားလာပြီး အစောတို့က ဦးလေးတို့ ဒီမှာအိပ်ပါလို့ အစကမပြောဘဲကိုး ပြောရင်တော့ အိပ်ပါတယ် အခုတော့ ဦးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်မှာသွား အိပ်ရတော့မှာပေါ့” ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လေသည်။

စောကလျာသည် လက်သီးကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ ဦးခွန်ကြည်၏ ရင်ပတ်ကို ထုလိုက်ပြီးနောက်

“ဦးလေးကဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ အသေတို့ အပေါ် သံယောဇဉ်မှ မရှိဘူး တော်ပြီ တော်ပြီ ဦးလေးကို အစောစကားမပြောချင်တော့ဘူး အစောတို့ ဆီကို လာတဲ့နောက်မှတော့ ဒီမှာ အိပ်ရင် ဘာဖြစ်သွားတော့မှာမှတ်လို့”

“ဟား ဟား ဟား အဲဒါကြည့် မင်းတို့ အခုခေတ် လူငယ်တွေက လူကြီးကို ရိုသေရမှန်း ကြောက်ရမှန်း ချစ်ရမှန်း ဘာကိုမှ မသိဘူး၊ အခုကြည့်လေ နည်းနည်းကလေးစလိုက်ရုံနဲ့ ကြိမ်းလိုက်မောင်းလိုက်တာ သူတို့ကိုပဲ ပြန်ကြောက်နေရတော့မယ့်အတိုင်း ဒီလိုကလေး ဦးလေး

အမဲပစ်ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ အစောသိတယ်။ အဲဒီတော့ ဦးလေးဒီကို ခဏရောက်တုန်း ဦးလေးမိတ်ဆွေဦးအံ့ဖေက ဒီညသူတို့ ဟိုပုန်းဖက်သွားပြီး အမဲပစ်ကြမယ်တဲ့ အဲဒါဦးလေးကိုလည်း ဖိတ်ထားလို့ အခုလိုက်သွားမှာ ကဲရှင်းပြီးလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးအပေါ် အစောဘယ်လို စေတနာထားတယ်ဆိုတာ ဦးလေးသိပါတယ်။ ဦးလေးဟာ အစော အခုလိုကြီးပြင်းလာအောင် မိဘအရင်းလို့ စောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မောင်က အစောကိုများ ညည်းဆီရင်လေ ဦးလေးဆီကို အစော ပြေးလာခဲ့မှာပဲ”

ဖယ်မလီယာ ကားကလေးသည် ဦးခွန်ကြည်ကို ခေါ်ဆောင်၍ ခြံထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ စောကလျာသည် လသာဆောင်၏ အပေါ် ဆုံးလှေကားထစ်ထိပ်တွင် ရပ်နေသော ကိုခင်မောင်လတ်ဆိုသို့ လှေကား ထစ်ကလေးများကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းကာ တက်သွားလေ၏။

“အစော”

“မောင်”

ကိုခင်မောင်လတ်ကို စောကလျာက တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်၏။

“အစော နေမကောင်းဘူးလား”

စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပါးပြင်ကို ပန်းရောင်သမီး နေသည့် နုထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့် တယုတယ ဖုတ်သပ်လိုက်၏။

“နေကောင်းပါတယ်မောင်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်္ဂလာဦးညမှာ မိန်းကလေးတိုင်း ခဲစားရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မျိုးကို အခုအစောခဲစားနေရသလိုလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အစောနဲ့ မောင်နဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘယ်လောက် နီးနီးစပ်စပ် နေကြတယ်ဆိုတာ မောင်အသိဆုံးပါ၊ ဒါပေမယ့်

မယ် လွန်လွန်ကျူးကျူးတော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူး၊ မဖြစ်မိအောင်လည်း အစောဖက်ကတောင် ထိန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါတောင်တစ်ခါတလေ ကျရင် တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားကို မေ့လျော့ပြီး မောင်အလိုကို လိုက်မိမလိုလို ဖြစ်သွားလို့ အစောကိုယ် အစောမနည်း ပြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအခါတွေတုန်းက အစောကြောက်ရမှုနဲ့ လန့်ရမှုနဲ့လည်း မသိဘူး၊ စဉ်းလဲမစဉ်းမိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုဘာဖြစ်လို့လည်း မသိဘူး၊ အစောကြောက်သလိုလို ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေတယ် အဖျိုဖော်ဝင်ကာစ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း စိတ်တွေ အိုရှက်စရာကြီး မပြောချင်တော့ဘူး”

“ဒါများ ကြောက်စရာ ရှက်စရာလား အစောရယ်” ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စောကလျာအား တွဲခေါ်သွားလေသည်။

“အစောကို သိချင်းတစ်ပုဒ်လောက် တီးပြပါလား၊ မောင်ရယ်” ကိုခင်မောင်လတ်က ရယ်မောလျက် “အစောကို မောင်လက်ထပ်တာ သိချင်းထိုင်တီးပြနေဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“မောင်နဲ့ အစောနဲ့ ခုကတဲက ရန်ဖြစ်ကြတော့မလို့လား”ဟု ပြောကာ စောကလျာသည်ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်မောင်းကို ကန့်ကွယ်ဖက်တွယ်ထားလိုက်လေသည်။

“ရိုးရိုးသိချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ တီးပြပါလား၊ မောင်ရယ် မောင်နဲ့ အရင်တွေ့စက မောင်တီးပြတတ်တဲ့ ချစ်သမျှကိုဆိုလား ဘာဆိုလား အဲဒီသိချင်းလေးတီးပြပါလား မောင်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စန္ဒရားခုံတွင် ထိုင်ကာ စန္ဒရား ခလုတသီကလေးများကို တို့ကာ ထိကာ ဖိကာနှိပ်ကာ လိုသည့်သံစဉ်များကို စမ်းသပ်ရင်း သူတီးရမည့် သိချင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ပထမပိုဒ်ကို

စရံမျှမရသေးမိ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
“ဧည့်သည်နဲ့တူပါတယ်၊ စိတ်ညစ်စရာပဲ အဲဒီအချိန်ကြီးများ အဲဒီ
ဧည့်သည်ကလဲ”

ဦးစိုင်းလုံသည် စာအိတ်ကလေးကိုကိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ
လေသည်။

“ဦးခင်မောင်လတ်အတွက် သံကြိုးစာခင်ဗျာ”

စောကလျာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“ဟင်း တော်ပါသေးရဲ့ ဧည့်သည်တွေများ လာပြန်ပြီလား
လို့၊ ပြစမ်းပါဦး အဘ ဘာသံကြိုးများလဲ”

စာအိတ်ထိပ်နှုတ်ခမ်းသားကို စောကလျာက ဆွဲပြလိုက်၏။

“ဘာများလည်း အစော”

“မောင် သေသေချာချာ နားထောင်နော် ဒါမောင့်အတွက်
အရေးကြီးတဲ့ သတင်း”

စန္ဒရားခလုတ်ကလေးများကို မထိတထိ ခပ်ရွရွတီးနေသော
ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ချောင်းများမှာ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်သေလာ
ပြီးနောက် လုံးဝရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။ စောကလျာက ကြေးနန်းစာကို
ဖတ်ပြလေသည်။

“ရန်ကုန်ကံ ဂီတကောင်စီအတွင်းရေးမှူး ဦးဘကျော်က ရိုက်
လိုက်တာ နောက်လကုန်မှာ လုပ်မယ့် ဂီတပဒေသာပြပွဲကြီးမှာ တီးပြဖို့
မောင့်အတွက် အထူးအစီအစဉ် လုပ်ထားတယ်တဲ့ ရန်ကုန်မှာ မောင်နှစ်ည
တီးရမယ် မန္တလေး ပုသိမ်နဲ့ မော်လမြိုင်တို့မှာတော့ တစ်ညစီတဲ့”

“ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း မောင်”

“တီးလို့ ဖြစ်ပါမလား အစောရယ်”

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်အနီးသို့ ကပ်သွား၏။

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလည်း မောင်အခုဆိုရင် မောင်ကောင်းကောင်း
တီးနိုင်နေပြီပဲ နောက်ပြီးတော့ မောင်ဟာလူကောင်းပကတိဖြစ်နေပြီ
ဆိုတာကို ပြဖို့ ဒါဟာ အရေးကြီးဆုံး အခွင့်အရေးပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်အား
နောက်မှ နေ၍ သိုင်းဖက်လိုက်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စန္ဒရား ခလုတ်ကလေးများကို စိုက်ကြည့်
ချက်ရှိရာ သူ့အား စောကလျာက အကဲခတ်နေကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။
အိုနှင့်တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ စန္ဒရားခလုတ်တစ်ခုကို သူဖိ
လိုက်၏။ သို့သော် ထွက်ပေါ်လာသောအသံမှာ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်၍
နားပြီး နောက်ဆုံးလုံးဝ ပျောက်ကွက်သွားလေသည်။

“မောင်သွားမယ် မဟုတ်လား လာမယ်လို့ အစောသံကြိုး
ညွှန်ရိုက်လိုက်မယ်နော် သွားပါမောင်ရယ်၊ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊
မောင်တီးလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ကာ
စောကလျာ၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပြီးနောက်

“အစောရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေဟာ မောင့်အပေါ်မှာ တစ်နေ့
တစ်ခြား ကြီးမားလာတယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်၊ ဒီဟာတွေကို မောင်
မယ်လိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး”

“အစော မနက်ဖြန် သံကြိုးရိုက်ခိုင်းလိုက်မယ်နော် လုပ်ပါ
မောင်ရယ် ဒီတစ်ခါတော့ အစောအလိုကို လိုက်စမ်းပါနော်

ဤကိစ္စတွင် စောကလျာသည် မဖြစ်ဖြစ်အောင် မရမနေ ကြိုးစား
တာမညီအကြောင်းကို သူကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

“ကဲ ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ အစောသဘောပါပဲ အစော

ကြိုက်သလိုသာ ကြည့်ပြီး စိမ့်ပါတော့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် နေရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်၏။ ထို့နောက်
စောကလျာအား နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ မပြောတော့ဘဲ ၎င်း၏ ကိုယ်
လုံးကလေးကို ယုယစွာ ပွေ့ချိပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

(၉)

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဇာတ်ခုံနောက်ဘက်အခန်းထဲ၌ မှန်ရှေ့တွင်
ရပ်ကာ သူ၏ အဝတ်အစားများကို အသေးစိတ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ သို့
ရာ၌ အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်နှင့် ချိတ်ထမီအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသော
စောကလျာ၏ အလှကို မှန်ထဲတွင် နောက်မှ မြင်လိုက်ရ၏။ သူ၏
စည်ငြိမ်ခန့်ညားသော သဘာဝအလှမှာ အလှနှင့်အယဉ်ရောစပ်နေသဖြင့်
ကေယံပင် ရှုမဝသည့်ထူးခြားသော အလှဖြစ်၏။ သူတီးရမည့်အစီအစဉ်
ကို ဖျက်ကာ အိမ်သို့ပြန်၍ စောကလျာနှင့်အတူ ချစ်တင်းနှီးနှော စကား
ပြော၍ နေရန်ပင် ဆန္ဒရှိ၏။

နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စောကလျာမှာလက်ပတ်နာရီ
စာလေးကို ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲ”

“ငါးမိနစ်ပဲလိုတော့တယ် အစောသွားမှနဲ့တူတယ်။ အားလုံး
ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေ၊ ဪ ခါနဲ့ အစောမောင့်အစီအစဉ်ပြီး
တာနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဇာတ်ခုံနောက်လာခဲ့နော် မောင်တီးတာ ဘယ်လို
နေသလည်းဆိုတာ ပြောအုံး”

“အစော ဦးလေးပါ ခေါ်ခဲ့မယ်နော်”

“ခေါ်ခဲ့ပါ ရပါတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အစောအားပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ရင်း အတံတီးကို ပိတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်ပိုင်းအတွင်း မကြာမီ သူတီးရတီးလုံးများမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရာမျှ ခေါင်းထဲဝင်မလာတော့ပေ။ သူကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ မကြာမီ သူအားလာခေါ်မည့် အခမ်းအနားမှ တံခါးခေါက်သံကို စောင့်ဆိုင်းရင်း သူ၏လက်ချောင်းကလေးများ ကွေးချည်ဆန့်ချည်ပြုလုပ်ကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်ရှိနေ၏။

မကြာမီ တံခါးခေါက်သံကြားရ၍ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အထဲသို့ ဂီတကောင်စီအတွင်းရေးမှူး ဦးဘကျော် ဝင်လာလေသည်။

“ကဲ ဦးခင်မောင်လတ် အဆင်သင့်ပဲလား။”

ကိုခင်မောင်လတ်က ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်လွန်းအားကြီးတောင်နေပြီ ဦးဘကျော်”

“ဦးခင်မောင်လတ်အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်နော်၊ ဘာများလို့ သေးလဲ”

“ဘာမှ မလိုပါဘူး ခင်ဗျား၊ အားလုံးပြည့်စုံပါပြီ၊ ဩတ် ဒါထဲမှာ ကျွန်တော်ပရိသတ်အခြေအနေကော ဘယ်လို နေသလဲဗျ ဦးဘကျော်”

ဦးဘကျော်သည် အလွန်ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

“မေးမှမေးပါလေဗျာ၊ ဦးခင်မောင်လတ် သိကဲ့အတိုင်း၊ ပရိသတ်ကတော့၊ ဝတ်စုံလုံး လျှံထွက်နေတာပဲ၊ ဦးခင်မောင်လတ်ကလည်း သိစိတ်စောနေတာကိုးဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးဘကျော် ကျွန်တော် ဒီည ဘာမှစိတ်မပါဘူး စိတ်လှုပ်ရှားမှုလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နို့ပေမယ် ဒီလိုရှိတယ်”

“အားပြုဆရာတစ်ဦးရဲ့ ဘဝဆိုတာ သိပ်မလွယ်လှဘူးဗျ၊ ကြိုးတန်းပေါ် လှမ်းလျှောက်နေရတဲ့ ဆပ်ကပ်ထဲက ဘားကျွမ်းသမားလိုပဲ၊ လူလယ် ခင်မှာ အရှက်များကွဲမလားဆိုတာကိုတော့ အမြဲထည့်စဉ်းစားတယ်၊ မိမိပေမယ့် စန္ဒရား တီးတယ်ဆိုကတည်းက ဒီစိတ်တွေလုံးဝမရှိတော့ဘူး၊ ခိုယ့်ကိုယ်ကို နိုင်သွားပါပြီ”

“ကျွန်တော်ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ် ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ အစီအစဉ် အောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ချက်ချင်း လာခေါ်ပါ့မယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံတစ်သံကြားရပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီးလျှင် သူ့အား စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကို ပေးလေသည်။ ထိုသူက

“ဆရာကို ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး လူတစ်ယောက်လာပေးပါတယ် ခင်ဗျား။ သူက အရေးကြီးတယ် ပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း လာခဲ့တာပါ”

“အင်းဗျာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟို စားပွဲပေါ်မှာ စာတင်ထားခဲ့ပါ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူတီးရမည့် တီးလုံးတီးကွက်များကို စိတ်ထဲ၌ စဉ်းစားရင်း အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိ၏။ ကျေနပ်အောင် စဉ်းစားပြီးသောအခါသူသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ မတက်မီသူသည် ကိုယ်တိုင် ယန်အောင်အထား အမျိုးမျိုးကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်၏။ သူ့အမည်ကို မင်နီဖြင့် ရေးထားသော မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသည့် စာအိတ်အဖြူကလေးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသဖြင့် စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ စာအိတ်မှာ ခပ်ဟောင်းဟောင်း ဖြစ်

နသဖြင့် သာမန်မိတ်ဆက်စာမျိုးမဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိ၏။ သို့သော် စာအိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အရာများ ပါရှိမည်ကို သိလိုလှပြီဖြစ်၍ စာအိတ်ကို ချက်ချင်းဖောက်လိုက်ပြီးနောက် စာအိတ်ထဲမှ အရာဝတ္ထုကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ စာအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သော အရာမှာ ဟောင်းနွမ်းကြေစွနနေသည့် ပိုးလက်အိတ်လေးတစ်စုံဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဟောင်းနွမ်းကြေစွနနေသော ပိုးလက်အိတ်တစ်အိတ်ကို စာအိတ်တွင်ထည့်၍ ပို့လိုက်သည်ကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် သူသည်ပိုးလက်အိတ်လေးကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေမိလေသည်။ တစ်ဖက်သို့ လှန်လိုက်သောအခါ လက်အိတ်၏ အရင်းဘက်တွင် “စိန်လှိုင်” ဟု ပိုးကြီးအနီဖြင့် ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်၍ သွားကာ လေဖြတ်သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားတော့၏။ လက်အိတ်ကို လွှင့်ပစ်ရန် သူ၏ လက်ကို သူမသယ်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ လက်အိတ်ပေါ်ထိုးထားသော စာလုံးများကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တအံ့တဩ ငေးကြည့်ရှုနေမိ၏။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုကို နာမ်တည်းဟူသော စိတ်အင်အားက ဤသို့ တိုတောင်းလှသော အချိန်ကလေးအတွင်းတွင် မရမက အယူလိုက်နိုင်တော့၏။ သို့နှင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ပိုးလက်အိတ်လေးကိုသူ၏ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ကပျာကယာ ထိုးထည့်လိုက်သလိုရှိစဉ် အခန်းထဲသို့ ဦးဘကျော်ဝင်လာလေသည်။ တို့နောက် ဦးဘကျော်က

“ပရိသတ်ကဖြင့် များလိုက်တာဗျာ မပြောပါနဲ့တော့ ထိုင်စာနေရာမရှိဘူးဆိုတာတောင် ရပ်ကြည့်ပါမယ်ဆိုပြီး ဝင်လာတဲ့လူကလည်း မနည်းဘူး”

“ဦးဘကျော်ခဏလေးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သော ကိုခင်မောင်လတ်၏ အသံမှာ အတော်ပင် တုန်ရီချောက်ချားလျက်ရှိနေ၏။ မိမိအသံကိုပင် မိမိမယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ စားပွဲပေါ်ရှိပုန်ချိုင့်ထဲမှ ရေတစ်ခွက်တို ငဲ့၍ သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဦးဘကျော်အား မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်နေသဖြင့် ဦးဘကျော်က သူ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဦးခင်မောင်လတ် ခင်ဗျားနေမှ ကောင်းရဲ့လား။ မျက်နှာတွေဖြူဖပ်ဖြူရောနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ ဗိုက်ထဲက နည်းနည်းအောင့်သလို ဖြစ်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ဆေးသွားရှာလိုက်ဦးမယ်လေ”

“နေပါစေ သက်သာသွားပါပြီ”

“ကဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်ဦးခင်မောင်လတ်”

ဦးဘကျော်က ရှေ့မှဦးဆောင်သွားသဖြင့်သာ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ၎င်း၏ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေရ၏။ အကယ်၍ သူ စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်သာ ဆိုပါက မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားမည်မသိပေ။ သူ၏ အသိစိတ်ကို သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲ တွင်ရှိနေသည့် ပိုးလက်အိတ်ကလေးတစ်စုံက ခြောက်လှန့်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ အသိစိတ်ကို “မသိစိတ်” များက သွေ့ဖြည်စပြုနေ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မိမိ၏ မူလရုပ်ပေါ်စေရန် အတွင်းဟန်ဆောင်၍ နေရသော အရက်မူးသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်သွားရ၏။ ဦးဘကျော်က သူ့အားစိုးရိမ်ပူပန်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို သူသတိပြုမိ၏။ သူသည် ဇာတ်ခုံအလယ်တွင် ရှိသော နေရာကြီးဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်သွားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ကိုခင်မောင်လတ်အား သောင်းသောင်း

မြတ်ကြီးဆိုနေသည့် လက်ခုပ်လက်ဝါးသံများဖြင့် ဆူညံသွားတော့ သူ၏ စိတ်အာရုံထဲတွင် ဇာတ်ခုံကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ကြီးနှင့်တူ၍ ဇာတ်ခုံအလယ်ရှိ စန္ဒရားမှာ ပင်လယ်ပြင်အလယ်ရှိ ကျွန်းငယ်နှင့်သဏ္ဌာန်တူ၏။ သူသည် ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ကျွန်းငယ်လေးရှိရာသို့ သွားနေသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။ ရေဆန်လေဆန်ကို ကူးခတ်နေသည့် ရေကူးသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မောဟိုက်ပင်ပန်းကာ သူ့ခြေလှမ်း များမှာ စန္ဒရားဆီသို့ ရုတ်တရက် မရောက်နိုင်ဘဲ အလွန်ကြာကြာနေသည်ဟု ထင်မှတ်၏။ လက်ခုပ်လက်ဝါးသံများကား ဆူညံလျက်ရှိနေသေး၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိစွာ ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးညွတ်လိုက်ပြီးနောက် စန္ဒရားရှေ့ရှိ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

ဇာတ်ခုံအတွင်းပိုင်း လက်ဝဲလက်ယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဇာတ်ခုံအလုပ်သမားများနှင့် အခြား အနုပညာသည်များလည်း ရှိနေကြောင်းအား ပိုင်းဝန်းကြည့်ရှုလျက်ရှိနေကြ၏။ သူသည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အတော်ပင် ကိုက်ခဲ၍ လာရာ၊ သူတီးရမည့်သီးချင်းအစကိုပင် သူမေ့လျော့နေမိနေပြန်၏။ တေးအစပေါ်လာပြန်သောအခါ၌လည်း အသံစဉ်ကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ သို့နှင့် သူသည် သူ၏ အသံစိတ်ကို အတင်းထိန်းချုပ်ကာ မနည်းစဉ်းစားသောအခါမှ သူ၏ အသံအာရုံမျှ ပြန်၍ လှုပ်ရှားလာလေသည်။ စန္ဒရား ခလုတ်များပေါ်၌ တီးကွက်စရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့လက်ချောင်းများမှာ ပျော့ပျောင်းနွဲ့နွဲ့နောင်းနွဲ့ ကင်းမဲ့ပြီးလျှင် မာကျောတောင့်တင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့မျက်စိ ရှေ့၌ပင် သူ၏လက်ချောင်းများမှာ စွန်လက်သည်းသဖွယ် တဖြည်းဖြည်း ကွေးကောက်လာ၏။

ထိုအချိန်သို့ရောက်သောအခါ စန္ဒရားကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်တီးတစ်ပါး သူ့တွင်အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။ နောက်သို့လည်း

မဆုတ်သာ ရှေ့ကိုသာတိုးရန် ရှိတော့၏။ သို့နှင့် သူသည် စန္ဒရားခလုတ်များကို ဖိနှိပ်တီးချလိုက်၏။ ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြစ်သည့် “ထူးခြားနား” ပတ်ပျိုးဖြင့် မြန်မာ့တေးဂီတအနှစ်အရသာကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် သူဖော်ထုတ်လိုက်ရာ ရှောရှောရှူရှူနှင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။ သို့သော် သူ၏လက်ချောင်းများမှာ မာကျောတောင့်တင်းလျက် သူ၏ သြဇာကို လွန်ဆန်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ တဖြည်းဖြည်းပေါ်လျက်ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြန်မာ့ဂုဏ်ယူဖွယ်တေးဂီတ အနှစ်အရသာကို သူကောင်းစွာ ပြလိုက်နိုင်သည့်အတွက် တော်ပါသေး၏။ ထိုနောက်သူသည် မြန်မာ့တေးဂီတနှင့် အနောက်တိုင်းတေးဂီတတို့၏ ကွာခြားချက်ကို နှိုင်းယှဉ်တင်ပြသည့် အနေဖြင့် ဂျာမန်ဟေးဗြဲဆရာကြီး ဘီသိုဗင် (Brethoven) ရေးစပ်ခဲ့သော “ညချမ်းချိန်ခါ တေးသံသာ” (Brethoven Moon Light Sonata) ပထမပိုင်းကို သူတီးပြလေသည်။

ပထမပိုင်းကို ချောမောစွာ ပြီးစီးသွားပြီးနောက် သူ၏ လက်ချောင်းများမှာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာကာ သူ၏ စိတ်ဖြင့် မထိန်းချုပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် သာယာစွာ ထွက်ပေါ်နေသော တေးသွား၏ အသံစဉ်ကြားမှမဆိုင်သော အသံကြောင့် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်မိ၏။ တေးသွားနှင့် လုံးဝ မဆိုင်သောအသံကြောင့် သူသည် သပ်တလဲလဲ မှားယွင်း၍ တီးနေမိ၏။ သို့နှင့်ဤကဲ့သို့မှားယွင်းသော အသံများသည် သူ၏ ဦးနှောက် အတွင်းရှိအသံအာရုံလှိုင်းများကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိလေသည်။ သူ၏ နားထဲတွင် အသံလေးအသံကြောင့်များ ဆူညံစွာ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေတော့၏။ သူသည် စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်တွင် ကစဉ်ကလျား ရွေ့လျားနေသည့် လက်ချောင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်စိကို နှိပ်လိုက်၏။ စန္ဒရားခလုတ်များကိုလည်းကောင်း သူအား ပိုင်းဝန်းကြည့်နေသည့်

ပရိသတ်ကိုလည်းကိုလည်းကောင်း မကြည့်တော့ပေ။ ထို့နောက်သူမျက်လုံးများကို ပြန်၍ဖွင့်လိုက်သောအခါသူ၏ စိတ်ကအတန်ငယ်ငြိမ်သက်သွား၏။ စန္ဒရားခလုတ်များကို တီးလက်စဆက်လက်တီးလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ငယ်စဉ်အခါမှစ၍ ဂီတကို ဝါသနာပါခဲ့သူဖြစ်၍ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဂီတ၏ အနှစ်သာရကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်ကာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်ထက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးလာလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှ ဂီတစွမ်းအားကို လက်ချောင်းကလေးများမှတစ်ဆင့် ခလုတ်ပေါ်သို့ရောက်အောင် အသက်သွင်း၍ သွင်း၍ ပေးနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် စန္ဒရားခလုတ်များကို လက်ဖြင့်တီးသည်ထက် မျက်စိဖြင့် မကြည့်ဘဲ စိတ်ဖြင့်တီးသည်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင် သူ၏စိတ်မှာ ထွေပြားလေလွင့်နေသကဲ့သို့ရှိသောကြောင့် စာကို စ၍ ရေးတတ်ခါစကလေးတစ်ယောက်ပမာ တီးလုံးတစ်ခုကို တီး၍ ပြီးတိုင်း နောက်တီးမည့် တီးလုံးကို အဆက်မပြတ် စဉ်းစား၍ နေရ၏။

သို့တီးရင်း သူ၏ မျက်လုံးထဲသို့ လက်အိတ်ပိုင်ရှင် “ဦးစိန်လှိုင်” ပုံပေါ်၍ မလာစေရန် သီချင်းကို ခပ်မြန်မြန်တီးလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တေး၏ အသွားနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မြန်သည်ထက် မြန်လာတော့၏။ ငြိမ့်ညောင်းသာယာသည့် တေးသွား၏ ဆွဲဆောင်မှုအင်အားသည် တီးရင်းတီးရင်းဖြင့် လျော့ပါးလာတော့၏။ ထိုအခါ သူသည် ဒေါသဖြစ်လာ၍ စန္ဒရားခလုတ်များကို ဆောင့်တီးလိုက်၏။ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် “ဦးစိန်လှိုင်” ဟု နာမည်ထိုးထားသော လက်အိတ်အဖြူကလေးသည် စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်တင်ထားသော သူလက်ချောင်းများပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် သူ၏ မျက်စိထဲမှ မထွက်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ စာလုံးမည်းကြီးများသည် ပထမကထင်ရှားရှားရှိရာ

မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်လာပြီး နောက်တဖြည်းဖြည်း ကြီး၍ကြီး၍ လာသည်ဟု သူစိတ်ထဲတွင် ထင်မိ၏။

သူ၏ဘဝကို သူစိတ်နာ၍ လာသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။ ဂီတကို မုန်းတီးလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွံ့ရှာလာ၏။ သို့နှင့် သူသည်စန္ဒရားခလုတ်များကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အားရပါးရဖိနှိပ်တီးလိုက်၏။ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဂီတအသံမှာ ငြိမ့်ညောင်းသာယာသည့် အသံများ ထွက်ရမည့်အစား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသည့်အသံများသာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူပါးစပ်ကလည်း စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ရာ ယင်းအော်သံမှာ အပြင်သို့ မထွက်ဘဲ ဆူညံစွာ တီးနေသည့် စန္ဒရားအောက်တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ စန္ဒရား အဖုံးကို ဆောင့်၍ ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ သူထိုင်သော ဆုံလည်လေးချောင်းထောက်ခုံပုကလေးကို ခြေဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဇာတ်ခုံနောက်သို့ ချပေးဝင်သွားလေသည်။ သူ၏ အရိပ်အကဲကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်၍နေသော ဦးဘကျော်၏ မျက်နှာမှာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်း အံ့သြခြင်းတို့ဖြင့် ရောထွေ ယှက်သန်းကာ မှိုင်းညို၍ နေလေသည်။

“ဦးခင်မောင်လတ် ခင်ဗျားနေကောင်းရဲ့လား ကျွန်တော် ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်မယ်လေ”

ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်းကို ခါလိုက်၏။ သူသည် ဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်နေ၏။ နံဘေးတွင် တန်းလန်းချထားသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ အကြောဆွဲနေသကဲ့သို့ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေ၏။ လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါးအောင် ဆုပ်ထားသည့်အတွက် လက်ချောင်းများထိပ်ရှိ လက်သည်းများမှာ လက်ဖဝါးတွင် စိုက်ဝင်နစ်မြုပ်လာတတ် ရှိနေ၏။

ဇာတ်ခုံနောက်ရှိ အဝတ်အစားလဲလှဲနေသော အခန်းနားထောင်ရာကလျှင် သူရပ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသော ခြေသံများနှင့်စကားပြောသံများကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဇာတ်ခုံ၏ နောက်ဘက်ရှိ မလွယ်ပေါက်မှနေ အပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။ အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ တစ်နေ့လုံး အံ့ဆိုင်ခဲသည့် မိုးသားတိမ်လိပ်မိုးမှာ သူ့အလားကို ကြိုတင်စောင့်မျှော်နေကြသည့်အလား ဇာတ်ရုံအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးဖွဲကလေးများကျလာ၏။ မိုးမှာ ဖွဲရာရာသံလာ၏။ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လျှောက်သွားနေသော သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးရေဖြင့် ရွဲရွဲစိုစို နေ၏။

သပ်ရပ်ခန့်ညားလှစွာ ဝတ်စားထားပါလျက် ညဉ့်အချိန်၌ မိုးရေထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်းဖြင့် လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် နံဘေးထိန်းကိုယ်စီဖြင့် သွားလာနေကြသော သူများသည် ကိုခင်မောင်လတ်အား အထူးအဆန်း ကြည့်၍ သွားကြ၏။ မိုးရေရွဲစိုနေသော အဝတ်အစားများကြောင့်သူ၏ ခြေလှမ်းများမှာမသွက်လက်တော့ဘဲ၊ တုံ့ဆိုင်းလေကန်၍ လာတော့၏။ လေကလည်း တိုက်သဖြင့် ချမ်းအေး၍ လာကကျောထဲမှ စိမ့်တတ်လာ၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိနေ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း မိုးရေများ ပြည့်လျှံလှမတတ် ရှိနေသော ရေမြောင်းတစ်ခု၏ အနီးသို့ ရောက်လာရာ ထိုအချိန်၌ သူ၏ စိတ်များမှာ အကောင်းပကတိဖြစ်လာပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း သူ၏ သဘောအတိုင်း ကောင်းစွာလှုပ်ရှားလာနိုင်ပေပြီ။ သူသည်လက်အိတ် ကလေးအကြောင်းကို သတိပေးလိုက်သည့် အာရုံတစ်ခု ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသဖြင့် အပေါ်အကီ အိတ်ထဲမှ မိုးရေများ ရွဲရွဲစိုနေသည့် လက်အိတ်တစ်ခုကို နှိုက်ယူပြီးလျှင်

ရေမြောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“သုံးဘီး သုံးဘီး အားသလား၊ ပက်ပါရိပ်သာထို” သူသည်သုံးဘီးကားပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ခုန်တတ်လိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသဖြင့် ကားကို ခပ်မြန်မြန် မောင်းရန် ဒရိုင်ဘာအားပြောလိုက်လေသည်။

အိမ်တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်တော့မည့်ပြုစဉ် တံခါးမှာ ပွင့်သွားပြီး အတွင်းမှ “မောင်” ဟု ခေါ်သော စောကလျာ၏ အသံကို ကြားရ၏။ ဘစ်ချိန်လုံး ထိန်းသိမ်းခဲ့သော ရုပ်နှင့်နာမ် အင်အားစုနှစ်ခုစလုံးကို သုဆက်လက်ထိန်းထားရန် မစွမ်းနိုင်တော့သဖြင့် တံခါးဝ၌ပင် သတိလစ်ကာ ခွေလျက်သား တဖြည်းဖြည်း လဲကျသွားလေသည်။

သတိပြန်၍ ရလာသောအခါ သူကိုယ်ထွေးထွေးနွေးနွေးရှိနေသဖြင့် အတော်ကလေးနေသာထိုင်သော ရှိနေ၏။ ကိုယ်တွင်အနွေးထည်များ ဝတ်ကာ စောင်ထူထူကြီးခြံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စောကလျာသည် သူ့ရှေ့ရှိ ကြမ်းပေါ်တွင် ဒူးကလေး ထောက်ကာ ထိုင်လျက်ရှိနေ၏။ သူသည် ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ စောကလျာက လှမ်းပေးသည့် ဖန်ခွက်ထဲမှာ လက်နှစ်လုံးခန့်ရှိ ဘရန်ဒီကို တဖြည်းဖြည်းစုပ်ယူသောက်သုံးလျက်ရှိလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော စောကလျာ၏ လက်တစ်ဖက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် “အစောတော့မောင်ကို စိတ်ဆိုးနေပြီနဲ့တူတယ်” ဒီညဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကို မောင်နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မကောင်းပါဘူး အစောရယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ အသံမှာ အင်အားလျော့နည်း၍ချိန်နဲ့ အသံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်ပြောသော စကားများကို လှောင်မကြားချေ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ စိတ်မှာလွန်ခဲ့သော နာရီ

ပိုင်းအတွင်းက ဦးခွန်ကြည်ပြောခဲ့သည့် စကားများကိုသာ နားထဲတွင် ထပ်တလဲလဲကြားယောင်လျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုစကားများသည် ကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် သူဦးနှောက်သိပ်မကောင်းသေးဘူးပေါ့”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဦးလေးကလဲ ဒီအကြောင်းကို အစောအမှန်ပြောချင်သေးဘူး ဦးလေးရယ်၊ အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

စောကလျာမှာ ဦးလေးဖြစ်သူဦးခွန်ကြည်နှင့်ပြောခဲ့သော အထက်ပါ စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့နှင့်သူ၏ မျက်နှာမှာ အမူအရာအမျိုးမျိုးပြောင်းလဲလျက်ရှိရာ ကိုခင်မောင်လတ်ကလည်း အကဲခတ်၍ နေလေသည်။

“အစောမောင်ကို စိတ်ဆိုးနေသလားဟင် မောင်အစောကို အပြစ်မတင်ပါဘူး”

စောကလျာသည် မိမိမျက်နှာအမူရာပျက်နေသည်ကို ကိုခင်မောင်လတ် မရိပ်စားမိစေရန် မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြင်လိုက်၏။ ထိုနောက် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပခုံးပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီးနောက်

“အစောဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ မောင်ရယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ရပ်နေသော ဦးခွန်ကြည်အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

“စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျာ ကျွန်တော်နေကောင်းပါပြီ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ စိတ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်၍ အသံကို တည်ငြိမ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင်ထား၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနောက် စကားကို ဆက်လက်၍ “စိတ်ရော လူရော ကျန်းမာလာပြီခင်ဗျား ညကဇာတ်ရုံတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ ကျွန်တော်ဝမ်းထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေကို စနစ်နဲ့ သရုပ်ဖော်

လိုက်တာပါပဲ တနည်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အနုပညာ လက်စွမ်းပြ လိုက်တာပါပဲခင်ဗျား”

“အင်း ဟု ဦးခွန်ကြည်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီး နောက်ဆက်လက်၍ “သမရိုးကျ အစဉ်အလာအတိုင်း တီးလေတီးထ ရှိတဲ့ အနုပညာမျိုးတော့ မဟုတ်တာ အမှန်ဘဲ”

ထိုအခါ စောကလျာက ကြားဖြတ်၍

“အဲဒီအချိန်က မောင်ဟာ မောင့်စိတ်နဲ့ မောင်ကိုယ်လုပ်နေပုံမျိုးတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် မချိပြီးပြီးလိုက်ပြီး နောက်အရက်ပုလင်းရှိရာ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ဦးခွန်ကြည်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်တော် အတွက်လည်း နည်းနည်း ထည့်ပေးပါ ဦးခင်မောင်လတ်” ဟု ပြောလိုက်ကာ ဆေးတံကို အားရပါးရ ဖွာလျက်ရှိနေ၏။ ထို့နောက် ကိုခင်မောင်လတ်က လက်နှစ်လုံးသာသာခန့်ရှိသည့် ဘာရန်ဒီဖန်ခွက်အရှည်ကလေးကို တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်လေသည်။

“ဦးခင်မောင်လတ်ကို ကျွန်တော်စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်ပါဟယ် အချိန်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ပြောပါခင်ဗျား ကျွန်တော်နားထောင်ပါ့မယ်” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ခပ်စောစောက အချမ်းပြေသဘောဖြင့် ဘာရန်ဒီလက်နှစ်လုံးခန့်သောက်ပြီး ဖြစ်ရာ ဝမ်းထဲတွင် အစာလုံးမရှိချိန်၌ ယခုတစ်ဖန်လက်နှစ်လုံးခန့်ထပ်မံသောက်လိုက်ပြန်သဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် အတန်ငယ်မူးနောက်ရှိလောသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ သို့ရှိစဉ် ဦးခွန်ကြည်က

“ကျွန်တော်ကတော့ ဦးခင်မောင်လတ်လို အနုပညာသည်တစ်

ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် ညက ဦးခင်မောင်လတ်တီးခဲ့တဲ့ စန္ဒရာ လက်သံကို နားထောင်ကြည့်ရတာ စန္ဒရာတီးတဲ့လူဟာ အတော် ထင်ရှားပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ် ဒါကတော့ ကိုခင်မောင် လတ်လို အက်ဆီဒင့်ရပြီး စန္ဒရာနဲ့ တော်တော်ကြာကြာကလေး ကင်းကွာ နေသူတိုင်းရဲ့ ဖြစ်တတ်တာမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိတယ် သူနဲ့နည်းနည်းပါးပါး လောက်လိုရမယ်ရပေါ့ ဗျာ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ စစ်ဆေးကြည့်ပါလား။”

ဦးခွန်ကြည်၏ အဆိုကို စောကလျာကဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်၏။ “ဟုတ်တာပေါ့မောင် နည်းနည်း စစ်ဆေး ကြည့်ပါလား။”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဦးခွန်ကြည်နှင့်ဤကဲ့သို့ပြောဆိုလျက်ရှိ စဉ် သူ၏ ပါးစပ်ထဲ၌ခါးသလို ချဉ်သလို အရသာတစ်မျိုးဖြစ်လာသည် အတွက် ဖန်ခွက်ထဲရှိ ဘရန်ဒီလက်နှစ်လုံးခန့်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချ လိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးခွန်ကြည်အား

“ဦးခွန်ကြည်ရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်ခင် ဗျာ။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ပြီး ဘာစစ်ဆေးရ မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ် အချိန်ရောက်လို့ လိုအပ်လအရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးခွန်ကြည်မှာ ကိုခင်မောင်လတ်၏ စကားကြောင့် မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

အနာမသိဘဲ ဆေးကိုညွှန်းခြင်း မပြုအပ်ချေ။ ကိုခင်မောင်လတ် က စားပွဲပေါ်ရှိ ဘရန်ဒီပုလင်းကို ကြည့်ပြီးနောက် “နည်းနည်းလောက် သောက်သွားပါဦး ဦးခွန်ကြည် လမ်းမှာ အချမ်းလှုံရပေါ့။ အခုဦးခွန်ကြည် ပြန်တော့မယ် မဟုတ်လား”ဟု ပြောလိုက်၏။

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ကာ

ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်၍ နေ၏။ ၎င်းကို ကိုခင်မောင်လတ် သိသော်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ နေလိုက်လေသည်။ ဦးခွန်ကြည်ကလည်း တစ်စုံ တစ်ရာ မသိသည်ဟန်ဖြင့် “မသောက်တော့ပါဘူး တော်လောက်ပါပြီ နံနက်စောစော သွားစရာ ကိစ္စရှိနေလို့ပါ” ဟု ပြောကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း ဆက်လက်၍ “ဦးခင်မောင်လတ်လည်း စောစော အိပ်လေ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းလာခဲ့တာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ဦးခွန်ကြည်အား ယခုကဲ့သို့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံလိုက်မိသည်ကို ယခုမှ ပြန်၍ မှားမှန်းသိကာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အဖြစ်တင်၍ နေမိတော့၏။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ စောကလျာ ဝင်လာ လေသည်။

“ဖြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီ။ သူက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ မောင်ရယ်။ ဒါကို မောင်က စိတ်ဆိုးတာကိုး။ သူ့မျော သနားပါတယ်။ မောင်က ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဖို့ကောင်းပါတယ်”

“အစောကိုလည်း မောင်ကောင်းကောင်း မဆက်ဆံဘူး မဟုတ် လား”

“ဒီမှာ မောင်အစောကို မောင်ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံ ဆက်ဆံ အရေး ကြီးပါဘူး။ အစောဟာ မောင့်မိန်းမ မောင်ကို ချစ်ပြီးသား နောက်ကို သည်း အမြဲချစ်နေမှာ”

သို့ပြောရင်း စောကလျာမှာ စိတ်ကို ထိခိုက်သည့်လက္ခဏာဖြင့် မျက်ရည်များ လည်၍ လာရှာ၏။ ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စီး သည်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။ သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောလိုသော ဆန္ဒရှိ၏။ သို့သော် လည်ချောင်းတည့် နှင့် ကွဲအက် ဆို့နှစ်နေသဖြင့် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်ဘဲ

မချီတင်ကဲဖြင့် သူ၏ကိုယ်ကလေးကိုသာ ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ စောကလျာ၏ နွေးထွေးသော ကိုယ်ငွေ့နှင့်တယုတယ ဖက်ထားနိုင်ကြောင့် သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ လုံခြုံသော နေရာထဲသို့ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ စိတ်လက်များ ပေါ့ပါးသွား၏။ အခွင့်သလျှင်သာသလို သူ့အား ဒုက္ခပေးနေသည့်ပြင်ပမူ ပယောဂများသည် စောကလျာ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ့ရောက်နေသည့်အခိုက်၌ မနှောင့်ယှက်နိုင်သကဲ့သို့ ကောင်းစွာ လုံခြုံသည်ဟု ထင်မိ၏။

“ကဲ မောင် အိပ်တော့လေ၊ တော်တော်ကြာ အအေးမိတဲ့အရှိန်နဲ့ ဖျားနေဦးမယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။ စောကလျာကလည်း အိမ်မှုကိစ္စများပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာထဲသို့ လာ၏။ စောကလျာ၏ ပူနွေးသော အထိအတွေးကိုယ်ငွေ့နှင့် မေတ္တာငွေ့တို့ ပေါင်းစည်းမှုတို့ကြောင့် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ညနေပိုင်းက မှီခိုခဲ့သည့် အအေးဓာတ်များ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ တစ်ကိုယ်ဝလုံး ပူနွေး၍ အလွန်နေသာ ထိုင်သာ ရှိလာ၏။ မှန်ပြတင်းမှ ထိုးဖောက်ရောက်လာသည့် မှန်ဖွားဖွား လရောင်အောက်တွင် ကြည်လင်သော မျက်နှာဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော စောကလျာ၏ မျက်နှာကလေးကို သူသည် ကြည့်ရှု၍ မဝနိုင်အောင် ရှိနေတော့၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်အရာမှန်သမျှကို သူ၏ ဦးခေါင်းထဲမှ လုံးဝထုတ်ပစ်လိုက်ကာ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေးတော့ဘဲ ထိုနေ့တစ်ညတာ အဖို့ ကြည့်ကြည့်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်လိုလှ၏။ သို့သော် နဖူးပြင်တစ်ခုလုံးကိုက်ခဲနေခြင်း မအိပ်နိုင်ချေ၊ ဤကဲ့သို့ဖြစ်နေရခြင်းမှာ စိတ်သောကဝေဒနာအချိန်ပြည့်ခံယူနေကျဖြစ်သော ဦးနှောက်တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခြင်းပင်

၏။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနေသည့်အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌သာ စိတ်ညစ်စရာ ကိစ္စများကို သူမတွေးတော့ မစဉ်းစားပေ၊ ဤကဲ့သို့မဟုတ်လျှင် စိတ်ညစ်စရာ သောကဗျာပါဒ်များကိုသာ စဉ်းစားနေမိ ပေလိမ့်မည်။

သူ၏အိပ်ရာနံဘေးရှိ စားပွဲကလေးပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့နှင့်စောကလျာ နိုးမည်စိုးသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ချက်ချင်းကောက်၍ ကိုင်လိုက်၏။

“ဟလို”
“ဦးစိန်လှိုင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”
တစ်ဘက်မှ အသံကို သူကြားလိုက်ရသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို တအံ့တဩကြည့်၍ နေမိ၏။ တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ထားသည့် သူ၏ လက်သည်ပင် တဖြည်းဖြည်း တုန်ရီလာတော့၏။

“အခု စကားပြောနေတာဘယ်သူလဲ”
“ဦးစိန်လှိုင်ပါလား ခင်ဗျား” ဟု တစ်ဘက်မှ အသံကလေးလေး နက်နက် ပြန်၍ မေးလိုက်လေသည်။ သို့မေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သံကို သူကြားလိုက်ရလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်လာကာ အာခေါင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်၍ နှုတ်ခမ်းများ ခြောက်သွေ့လာတော့၏။ နိမိတ်မရှိသော “ဦးစိန်လှိုင်” ဟူသည့် အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့် တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို ဆက်လက်ကိုင်ထားလိုစိတ် မရှိတော့ချေ။ သို့သော် သူလက်များ အာယခင်ကထက် တုန်တုန်ရီရီရှိနေသဖြင့် အောက်ခံခွက်ပေါ်သို့ တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို ရုတ်တရက် ချမရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်ကလဲ မောင်”
စောကလျာက မျက်လုံးများကို မဖွင့်ဘဲ အိပ်နေရာမှ မေးလိုက်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မျက်လုံးများပြူးကာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ

ရှေ့တည်တည်သို့သာ ကြောင်ကြည့်နေ၏။

“တယ်လီဖုန်း နံပါတ်များ မှားဆက်မိလိုတဲ့လား မောင်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တာပေါ့၊ အလကားပါအစောရယ် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်မှားဆက်မိလိုတဲ့ အိပ် အစောအိပ်”

သူ့ကိုယ်တိုင်ထူးထူးခြားခြားအိပ်ပျော်သွားတော့၏။ သို့သော် ကြောက်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်းများကြားမှပင် အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်ရာ၊ နံနက် အရက်တက်မှ အလင်းရောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည့် အချိန်အထိဖြစ်လေသည်။

စောကလျာသည် နံနက်စောစောထ၍ မျက်နှာသစ်ကာ အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် မီးဖိုချောင်တွင် နံနက်ခင်း လုပ်ကိုင်စရာများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိနေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာနှုတ်နယ်စွာဖြင့် အိပ်ရာမှ ထ၍ ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်များရိတ်ကာ ကိုယ်လက်သန့်ပြီးနောက် စောကလျာဆီသို့လာခဲ့၏။ သူအားဆီးကြိုနေသော စောကလျာ၏ အပြုံးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်ကာကွယ်နေသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။ ယုံကြည်မှုလျော့နည်းမှုမျှော်လင့်ချက်ကိုအားကိုးနေသည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“နီးလာပြီလားမောင်” ဟု လေသံပျော့ပျော့ကလေးဖြင့် မေးကာလက်ထဲရှိ ကော်ဖီများကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားပြီးနောက် ကိုခင်မောင်လတ်အနီးသို့ ကပ်ကာ ဆက်လက်၍ “ဘယ်နယ်နေသေးသလဲမောင်”ဟု ယုယုယယ မေးလိုက်လေသည်။

“နေကောင်းပါတယ် နို့ပေမယ် အိပ်တော့ သိပ်မရဘူး”

“အစောဖျော်ထားတဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါဦး မောင်၊ ခေါင်းကြည်သွားမှာပါ”

ရုပ်ပေါ်တွင် ခံစားနေရသော ဝေဒနာ အရင်းခံစာဖြစ်မှာ

ဝေဒနာဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းစွာ နားလည်၏။ သို့နှင့်ပင် အစောဖျော်ပေးသော ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုပ်ကို ပါးစပ်ထဲတွင် အရသာမရှိလှသော်လည်း စားနိုင်သလောက် မှိတ်၍ စားသောက်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သောက်လက်စကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် စောကလျာက တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သူထက်လျင်မြန်စွာ ထသွားလေသည်။

“မောင်အေးအေး ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေစမ်းပါ၊ မောင်အတွက် လာတဲ့ဖုန်းဆိုရင် အစောပဲ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါမယ်” ဟုပြောကာ အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်ဆက်လက်၍ “အနုပညာသည် တစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ကိုယ့်လင်သား အလုပ်များတာကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီရမယ့် ဝတ္တရား အစောမှာရှိလာပြီလေ၊ ဒီတော့မှ မောင်လုပ်ငန်းတွေကို အခုကတည်းက အစောနားလည်သွားမှာ ဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အတန်ငယ်ကြာမှ သူ့ဆီသို့ စောကလျာ ပြန်ရောက်လာ၏။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဦးဘ၊ နှုတ်က မောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“မောင်ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး”

စောကလျာသည် ခင်မောင်လတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“အစောအနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့မောင် သူနဲ့သွားတွေ့လိုက်ဖို့ကောင်းတယ်” ဟု စောကလျာက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ကိုခင်မောင်လတ်က “မောင်က သူ့ကို သွားတောင်းပန်ရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား” ဟု အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“အစောက ဒီလိုဆိုလိုပါဘူး မောင်ရယ်၊ တောင်းပန်တယ်တာ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က စော်ကားမိရင်သာ တောင်းပန်ရတာပါ။ အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စက မောင်က စော်ကားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် သူ့ကို မောင်သွားတွေ့ဖို့တော့ ကောင်းတယ်၊ တခြားမြို့တွေမှာ မောင်သွားပြီး တီးပြရမယ့် ကိစ္စတွေကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေလည်း မောင်ထည့်ပြီး စဉ်းစားဦးမှပေါ့”

ထိုအခါမှ မန္တလေး၊ ပုသိမ်၊ မော်လမြိုင် စသည့်မြို့များတွင် သူသွား၍ တီးပြရဦးမည့် ကိစ္စများကို သတိရလာ၏။

“အစောပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မစောနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား”

“ဒါကတော့ မောင်က အစောထက်ပိုသိမှာပေါ့ မောင်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တာတွေတယ်လို့ စိစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ အစောမှ မသိဘဲ

စောကလျာ၏ တင်ပြချက်ကို ပြန်လည်ချေပရန် အသင့်လျော်ဆုံး အဖြေတစ်ခုတည်းသာ သူ့အတွက်ရှိတော့၏

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင်လည်းကောင်းပြီ မောင်သူနဲ့ တွေ့လိုက်မယ်၊ စောကလျာက လက်ပတ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲတော့ ဦးဘကျော်က သူ့ကားနဲ့ မောင်ကို လာခေါ်ပြီး တစ်နေရာ သွားမလိုဘူး”

လူတစ်ယောက်ကပြော၍ လုပ်ရသည့်အလုပ်ကို ကိုခင်မောင်လေးက လုံးဝလိုလားသူမဟုတ်ပေ၊ သို့သော် စောကလျာ၏ စေတနာမစော်ကားလိုချေ။

သို့နှင့်သူသည် အဝတ်အစားများကို လဲလျက်ရှိရာ မှန်ထဲမှာ သူ၏ ကိုယ်ကို ကြည့်ကာ အတော်ပင် အံ့သြသွားမိ၏။ စိတ်ဆင်းရဲကိစ္စများနှင့်မည်သို့ပင် ကြုံတွေ့စေကာမူ သူ၏ မျက်နှာမှာ မည်သို့

ပြောင်းလဲသွားခြင်းမျိုး မရှိပေ၊ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်သောက၏ ဒီစီးမှုအရိပ်အယောင်ဟူ၍ အနည်းငယ်မျှ မရှိ၊ ပကတိ ချောမွတ်ကြည်လင်နေ၏။ ယမန်ညဉ့်က အိပ်ရေးပျက်သည့်အတွက် အတန်ငယ် မျက်တွင်းကျနေသည်မှတစ်ပါး သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည့် အခြားလက္ခဏာဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ။

သူလုပ်ကိုင်နေသည့်မှာ စိတ်မပါလက်မပါ လုပ်နေဟန်ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် “မော်တော်ကား ရောက်လာပြီမောင်”ဟု စောကလျာက ပြောလိုက်သော အခါမှ သူမှာ ကပျာကယာ ဖြစ်၍ နေလေသည်။

အခန်းထဲမှာ သူထွက်လာသောအခါ သူ့အား အခန်းတံခါးမှ နေ၍ “အားလုံးချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေ၊ ဒါပေမယ့် မောင်တစ်ခုတော့ သတိထားနော်”

“ဘာလဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ ပါးပြင်ကလေးကို အသာအယာ မွေးလိုက်၏။

“မောင် ဘာကိစ္စကိုပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာအကြောင်းကိုပဲ ဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ်၊ မောင်နောက်မှာ အစောအမြဲရှိနေတယ်၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ မှားသည်ဖြစ်စေ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကာ စောကလျာအား အသေအချာ ရပ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူပြောလိုက်သော စကား၏ ထူးခြားနက်ရှိုင်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့သည် သူ၏ နှလုံးသားနှင့် စိတ်အာရုံကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ လှုပ်လိုက်သကဲ့သို့ရှိတော့၏။ သူသည် စောကလျာကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏၊ အားပေးလိုက်၏။

“ရေရှည်ကျရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ အစောရယ်” ဟု သူ၏ စိတ်ထဲမှ ရှိရင်းစွဲ ယုံကြည်ချက်ထက်ပို၍ စောကလျာအား

အလယ်ရပ်လွှာ

၁၇၇

အားပေးစကားပြောလိုက်လေသည်။

“ဪ ဒါထက်အထဲမှာ တစ်ခုခုပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်
များလာတယ်ဆိုရင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှ မလုပ်လိုက်နဲ့နော်၊ ဖြစ်
မြန်သာ အိမ်ပြန်နဲ့”

ရီဝေသော မျက်လုံးများကို သူ၏ စိတ်အင်အားဖြင့် ပြန်လည်
ကာ ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။

“အစောပြောတဲ့ အတိုင်း မောင်လုပ်ပါ့မယ်”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စာနယ်ဇင်းပေါင်း
မှသတင်းထောက်များသည် သူအားဝိုင်း၍ လိုက်ကြ၏။ သူသွားမည့်လမ်း
ကို သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ရှေ့မှာ ကာစီးရင်း ဦးခင်မောင်လတ်
ကျွန်တော်တို့ မေးတာကလေးတစ်ဆီတိ ကျေးဇူးပြုပြီး နည်းနည်းလောက်
တော့ ပြောခဲ့ပါလား ခင်ဗျာ”ဟု ပြောနေ၏။ အခြားတစ်ယောက်က
နောက်မှ နေ၍ သူ၏ပခုံးမှ ကျော်၍ မေးလိုက်၏။

“ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်တော်သိပါရအောင်
ဒီကနေ့ ထွက်တဲ့သတင်းစာကိုခင်မောင်လတ် ဖတ်ပြီးပါပြီလား”

ဦးဘကျော်၏နံဘေးတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
မော်တော်ကားသည် ဂူးခနဲ ဆောင့်ထွက်သွား၏။ သို့နှင့် သတင်းထောက်
မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“တော်တော်တော့ အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့လူတွေပဲဗျာ၊ နို့ပေမယ့်
သူတို့မရှိရင်လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့သိတဲ့အတိုင်း စာနယ်
ဇင်းတွေဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ နားတွေမျက်စိတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဪ
ဒါထက် ဦးခင်မောင်လတ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုခုတော့
ကျွန်တော်သူတို့ကို ပြောရလိမ့်မယ် အဲဒီအခါကျတော့ ဘာပြောရမလဲ
ဆိုတာ ဦးခင်မောင်လတ်က ကျွန်တော်ကို ပြောပါ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောဘဲ၊ ဦးဘကျော်
၏ မျက်နှာကိုသာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးသလဲ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒီနေ့မနက်တော့
ခင်ဗျား စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ပါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းတော့ သက်သာသွားပါပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကဲကျွန်တော်လည်း နံနက်က ဘာမှ မစားရ
သေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနုပညာအသင်းမှာ တစ်ခုသွားစားရ
အောင်ဗျာ ဟိုမှ အေးအေးဆေးဆေးရှိပါတယ်၊ စကားကလေး
ဘာကလေး ပြောရတာပေါ့”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ စိတ်ထဲတွင် “ဦးဘကျော်ဘာများ ပြောမလို့
ပါလိမ့်”ဟု တွေးနေမိ၏။

“ကောင်းသားပဲ”

“ကဲ ရောက်ပြီဗျို့၊ ဦးခင်မောင်လတ် ဆင်းကြရအောင်”

ကိုခင်မောင်လတ် ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက်
အနုပညာအသင်းအဆောက်အအုံထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ ဦးဘကျော်အား
ရပ်စောင့်နေ၏။ ဦးဘကျော်မှာ ဝဝမိုင်မိုင်ဖြစ်သည့်ပြင် ဗိုက်ကလည်း
ရွှံ့နေပြန်သဖြင့် မော်တော်ကားထဲမှာ ရုတ်တရက် ဆင်းမရ ဖြစ်နေရှာ၏။

“ဂျူး”ဟု ဦးဘကျော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှ
လေများကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့် ဗိုက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အဆီတွေကို နည်းနည်းလောက်ခွဲ
ပေးလို့များရရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွန်တော်အလကားပေးပါ
တယ်ဗျာ”

ဦးဘကျော် ပြောသောစကားကို သူလုံးဝ မကြားလိုက်ပေ၊ စိတ်ထဲ
စားမှုလည်း မရှိ၊ သူစိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ သူ၏ လက်များသာ ဖြစ်၏။

သူသည် လက်များကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ဦးဘကျော်က စပ်စုသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဦးခင်မောင်လတ်၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော် နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်၏။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ စကားရှည်နေမည် စိုးသဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်က “ကျွန်တော်နေကောင်းပါတယ်၊ ခံတွင်းတွေ့မယ့် အစားအစာတစ်ခုခု စားလိုက်ရရင်တော့ ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အနုပညာအသင်း၏ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် အခန်းထောင့်ရှိ လူသွားလူလာနှင့် အဝေးဆုံးနေရာမှ စားပွဲတစ်လုံးကို သူတို့ရွေး၍ ထိုင်ကြ၏။ တအောင့်မျှကြာသောအခါ ဦးဘကျော်၏ မှာကြားချက်အရ နွားနို့ နှစ်ဖန်ခွက်နှင့် ကြက်ဥကြော် နှစ်ပန်းကန် ရောက်လာ၏။ နွားနို့ ဖန်ခွက်ကို ဦးဘကျော်က မြောက်၍ ကိုင်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။

“မနေ့ညကကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဦးခင်မောင်လတ် သဘောတူတယ်မဟုတ်လား”

“သဘောတူပါတယ်၊ ဦးဘကျော် အခုလို အနုပညာသည်တွေနဲ့ အနုပညာလောက အပေါ်မှာ စေတနာထားတာ တွေ့ရလို့ ကျွန်တော် အင်မတန် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်”

ဦးဘကျော်သည် လက်သုံးလုံးခန့်လျော့နေသော နွားနို့ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားပြီးနောက်

“မနေ့ညက ဂီတပဒေသာကပွဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အနုပညာ ချွတ်ယွင်းမှုထက် ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းမှုက ပိုအရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီစကားကို ကျွန်တော် ပြောမိပြီဖြစ်လို့ ဆုံးအောင် ကျွန်တော် ဆက်ပြောလိုက် တော့မယ်၊ အခုလောလောဆယ်ပြဿနာဖြစ်နေတာက

နောက်အပတ်နယ်မှာ လုပ်မယ့် ဂီတပဒေသာကပွဲကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို စီစဉ်ကြမလဲဆိုတာပဲ၊ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ဦးခင်မောင်လတ်ကို ကျွန်တော်ဒုက္ခပေးသလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ အခန်းကို လူစားသွင်းရင်လည်း သွင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့ရှိမယ် ဦးခင်မောင်လတ်က ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော်တို့ဆီကို ခပ်မြန်မြန် ကလေးအကြောင်းပြန်ကြားစေချင်ပါတယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ဦးဘကျော် ကျွန်တော်နေရာကို လူစားသာ သွင်းလိုက်တော့ဗျာ”

“ဦးဘကျော်က ဖန်ခွက်ကိုစားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီးနောက် “ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကောင်းရဲ့သားနဲ့တော့ ကျွန်တော်လူစားမသွင်းချင်ဘူးဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုမှသာ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဆရာဝန်က ဘာပြောသလဲ”

“ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့မှ ကျွန်တော် မတွေ့ရသေးပါဘူး”

သူသည် ဦးခွန်ကြည်အား ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည် သတိရမိ၏။ ဦးဘကျော်က ကိုခင်မောင်လတ်အား အတန်ငယ်အံ့သြသည့် အမူအရာဖြင့်

“အဟုတ်လား ဒီလိုဆိုရင်တော့ အချိန်လည်း သိပ်မရှိဘူးဗျာ၊ ဦးခင်မောင်လတ် ဒီနေ့ပဲ ဆရာဝန်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါလား”

“ဆရာဝန်တွေကို ကျွန်တော် အယုံအကြည် မရှိဘူး”

“ဒီလိုပေါ့၊ ဦးခင်မောင်လတ် ကျွန်တော်လည်း ဒီဆရာဝန် တွေကို သိပ်ယုံကြည်မှုရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ သူတို့ဆီပဲ သွားစရာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းဆိုသလိုပေါ့”

ဦးဘကျော်က နောက်သလို ပြောင်သလို နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။
“အဲဒီတော့ ခင်ဗျား မဲသွားသေးဘူးဆိုရင်”

ဦးဘကျော်သည် စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်လိုက်၍ သူတို့
စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်အား “ဪ
ဦးသော်က” ဟု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ဦးခင်မောင်လတ်
က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူကို ယခင်ကမြင်ဖူးကြောင်း သတိရမိ
၏။ ဦးဘကျော်သည် ထိုသူနှင့် လက်တွဲနှုတ်ဆက်လေရာ ကိုခင်မောင်
လတ်ကလည်း မတ်တတ်ရပ်၍ အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဦးဘကျော်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကိုခင်မောင်
လတ်အား တစ်လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် “ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မသိကြ
သေးဖူးထင်တယ် ဟောဒါက ပန်းပုဆရာကြီးဦးသော်က”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ကာ
ဦးသော်ကနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဦးသော်က၏ လက်ဝါးကြီးမှာ သားရည်ပြားကြီးတစ်ချပ်ကဲ့သို့
ကြမ်းတမ်းမာကျော၍ ကိုခင်မောင်လတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ပြီးနောက် နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ “မနေ
ညက ကိုခင်မောင်လတ်ရဲ့ လက်သံ ကျွန်တော် နားမထောင်လိုက်ရတာ
နာသဗျာ”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးများဆုတ်သွား
သကဲ့သို့ ချက်ချင်းဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဦးသော်က သူ့ကြည့်ကာ
အံ့သြနေလေသည်။ ပြောလက်စ စကားများ ပြတ်သွားကာ တစ်ဝိုင်းလုံး
မှာ နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လျက် ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော် ပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာ အမှားများပါ

သွားလား”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘာလို့နားမထောင်လိုက်ရတာ
လဲ”

“ကျွန်တော် မန္တလေးသွားနေလို့ပါ။ ညရထားနဲ့ ဒီနေ့နံနက်မှ
မန္တလေးက ရောက်လာတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားကကောင်းတာပေါ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ ပရမ်း
ပတာ ထွက်လာတဲ့ တီးလုံးတီးကွက်တွေကို ခင်ဗျား မကြားလိုက်
တော့ဘူးပေါ့”

ဦးသော်ကသည် သူ၏ မည်းနက်သော မျက်ခုံးမွေးထူထူကြီးတစ်
ဖက်ကို အပေါ်သို့ ပင့်တင်၍ ကိုခင်မောင်လတ်အား ကြည့်လိုက်ပြီး
နောက်

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးခင်မောင်လတ်ရယ် ကျွန်တော်တော့ သိပ်
မယုံဘူး၊ ဦးခင်မောင်လတ်ဆီက ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့ အကူအညီတစ်ခု
တောင်းချင်ပါတယ်။ ဘာလည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်အခု ကျွန်တော် မြန်မာ
ပြည်က ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ အနုပညာသည်ကြီးတွေရဲ့ ပုံတွေကို လိုက်ဖ်
ဆိုက် (Life Size) နဂိုရှိရင်းစွဲပုံအရွယ်အစားအတိုင်း ထုလုပ်နေပါတယ်။
အဲဒါ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ ပုံတူကို ကျွန်တော်ထုချင် ပါတယ်။ ဒါမှ
နောင်လာနောင်သားတွေအဖို့ မြန်မာပြည်မှာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့
ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း
ရှိပါတယ်ဆိုတာကို သူတို့တစ်တွေ သိကြရအောင်လို့ပါ ဂုဏ်ယူတတ်ပြီး
ဂုဏ်ယူနိုင်ကြအောင်ပဲဆိုပါဇော”

ဦးသော်က၏ မျက်နှာကို ကိုခင်မောင်လတ်က တစ်ခဏမျှ
စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

“ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ ပုံကိုထုတဲ့အခါမှာ လက်ရဲ့ အနေအထား

ကို ကျွန်တော်အများဆုံး ဦးစားပေးပြီး ထုချင်ပါတယ်၊ ဦးခင်မောင်လတ်က စန္ဒရာဆရာမဟုတ်လား။”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူလုံးဝမကြားချင်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့တွန်းပြီးနောက် ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်လက်တွေ”

ဦးသော်က ပြောလက်စ ကစားကို ဆက်၍ “ခင်ဗျားအဖို့အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက် ဖြစ်လောက်အောင် အချိန်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ တစ်နေ့ကို နာရီဝက်”

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ လိုလည်း မလိုလားဘူး။ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားဒီတင်ပဲ မေ့လိုက်တော့ဗျာ၊ အခုလို ပြောရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။”

သို့စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ကိုခင်မောင်လတ်သည် နေရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲရှိ အခြားစားပွဲကုလားထိုင်များကို ပါ ကိုင်ကာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ အပြင်သို့ရောက်သော အခါ သူသည် လက်ဝဲလက်ယာကို ကပျာကယာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မော်တော်ကား လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ခြေထောက်နားသို့ ဘောလုံးကလေးတစ်လုံး လိမ့်လာရာ မနီးမဝေးမှ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လည်း ဘောလုံးနောက်သို့ လိုက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဘောလုံးကလေးကို ကုန်း၍ ကောက်လိုက်ပြီးနောက် အနီးသို့ရောက်လာသော ကလေးအား “ဒါဖြင့် ဘောလုံးမဟုတ်လား၊ ကဲ ရော”ဟု ဘောလုံးကိုင်ထားသော လက်ကို ကမ်းလိုက်၏။

ကလေးငယ်မှာ ပြေးလာရာမှ ချက်ချင်းရပ်လိုက်ပြီး ကိုခင်မောင်လတ်လက်ထဲရှိ ဘောလုံးကို မယူသေးဘဲ နောက်သို့ လက်နှစ်လုံး သုံးလုံးမျှ ဆုတ်လိုက်ကာ ကိုခင်မောင်လတ်အား အလန်တကြား စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘောလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကို သူပြန်၍ကြည့်လိုက်၏။ ဘောလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ချောင်းများမှာ ဘောလုံးကို ထိုးဖောက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဘောလုံး၏ သားရေအိတ်ထဲသို့ လက်သည်းများက အတန်ငယ် ကောက်ကွေးနစ်မြုပ်နေ၏။ သူသည် လက်ထဲရှိ ဘောလုံးကို အောက်သို့လွှတ်ချရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ထိုအခါမှ သူလက်ချောင်းများမှာ ဘောလုံးကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်နေမိလျက် သား ရှိနေလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်က ကွဲအက်တုန်ရီသောအသံဖြင့် “ရောလေကွာရော ယူဆိုတာ မကြားဘူးလား ယူလေ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဘောလုံးကို လက်ထဲမှ ဆောင့်ချ လိုက်ရာ ဘောလုံးကလေးသည် ကလေးဆီသို့ တန်းလိမ့်သွား၏။ ကလေးသည် ဘောလုံးကို ချက်ချင်း ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် အလွန်ကြောက်ရွံ့သည့် မျက်နှာဖြင့် မျက်လုံးကလေးများ ပြူးလျက် ရုတ်တရက် စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုကာ အနီးရှိ အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

သူသည် ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ဖြစ်နေသော လက်ချောင်းများကိုတစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို အိတ်ထဲသို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် လမ်းထိပ်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲကြီးဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီးလျှင် သုံးဘီးကားများ၍ အိမ်သို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ အိမ်ပြန်တော့မည်ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ခြေလှမ်းများမှာ ချက်ချင်း တုံ့သိုင်းဆုံထန်

သွား၏။ ပလက်ဖောင်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်မှ ခုံရုံညကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် ခေတ္တထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ယခုအိမ်သို့ပြန်လျှင် စောကလျာ အား သက်သက်ဒုက္ခပေးရာ ရောက်မည်လောဟု စဉ်းစားမိပြန်၏။ အဲဒီ အိတ်ထဲတွင် ထိုးသွင်းထားသော ဦးစိန်လှိုင်၏ လက်များ အတွင်းသို့ လူသတ်ကောင်၏ ဆိုးယုတ်ညစ်ညမ်းသော စိတ်အာရုံစွမ်းအင်များ ပြန်၍ ဝင်ရောက်လာခြင်း မပြုနိုင်မီ ပဏာမရှေ့ပြေးအဖြစ်ဖြင့် စောကလျာအား စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိပေမည်။

ဦးခွန်ကြည်ပြောသော စကားများကို သူချက်ချင်းသွား၍ စဉ်း စားမိ၏။ သူတွင် ယခုဖြစ်ပျက်နေသော ရုပ်နှင့်နာမ်နှစ်ပါးတို့၏ တစ် လှည့်စီဖောက်ပြန်မှု သဘောတရားများမှာ ဆရာဝန် သို့မဟုတ် စိတ္တဇ ကု ဆရာဝန် (Psy chiatrist) နှင့် သွား၍ တွေ့မှသာ ဖြစ်ချေတော့မည် ခေါက်တာအောင်မြတ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ ဆုံပြီးလျှင် သူ၏ အဖြစ် အပျက် ဇာတ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ကာ ခိုင်မာသော အခြေခံ ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့်နည်းနာနိဿယများကို အသနားခံကာ တောင်းခံလျှင် ကောင်းမည် မကောင်းမည်ကို သူစဉ်းစား၍ နေမိလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခုံရုံညကလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထကာ လမ်းထောင့်သို့ လျှောက်လာ၏။ ဦးဝိစာရလမ်းအတိုင်း မောင်းလာသည့် ဖယ်မလီယာ တက္ကစီတစ်စီးကို လက်လှမ်းတားကာ ယာဉ်မောင်းအား စိတ္တဆေးရုံမောင်းရန် ပြောပြီးနောက်ကားပေါ်သို့ သူတက်လိုက်၏။ ထို နောက်ကားနောက်ပိုင်းချောင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဟူတွင် ခံစားနေရသော ရုပ်နှင့်နာမ်ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည့် ဝေဒနာတို့ ဒါက်တာအောင်မြတ် နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် မည်သို့ ငင်းလင်း ပြောဆိုရမည်ကို သူစဉ်းစားနေမိ၏။

ပြဿနာပြေလည်အောင် နည်းလမ်းရှာကြံကာမှ အကြောင်းအရာ

များ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာပြီးလျှင် ဦးနောက်ခြောက်၍ လာရလေသည်။ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို သူလုံးဝ ဆုံးဖြတ်၍ မရဖြစ်နေ၏။ သို့စဉ်းစား ရင်းကိုခင်မောင်လတ်သည် ကိုယ်ရှေ့သို့ အတန်ငယ်ကုန်းကာ မော်တော် ကားမှန်ကို နောက်မှနေ၍ အဆက်မပြတ်ထုနေလေသည်။

ယာဉ်မောင်းသူသည် ကားကို လမ်းနံဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး နောက် ကိုခင်မောင်လတ်အား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလည်းဗျာ မှန်ကွဲသွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ယောက်ယက်ခတ် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေသော သူ၏ စိတ်များကို ချက်ချင်း ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်၏။ “စိတ်မရှိ ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်နည်းနည်း လောကြီးသွားလို့ပါ။ အမျိုးသားစာကြည့် တိုက်ကိုသာ ကျွန်တော့်ကို ပို့ပေးပါ စိတ္တဇဆေးရုံကို မသွားတော့ပါဘူး။”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပို့ပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့နေရာ သာ ပြောပါ။ ဒါပေမယ့် ကားကိုတော့ အခုလို ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း မလုပ် ပါနဲ့။”

ယာဉ်မောင်းသူက မော်တော်ကားကို လမ်းဘေးမှနေ၍ လမ်းကြော အတွင်းသို့ ပြန်လည်ကွေ့ဝင်သွားပြီး နောက်ခံညားထည်ဝါသော အ ဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ကျေနပ်ပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘယ်သွားဦးမလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကိုခင်မောင်လတ်ကကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ကျသင့်သဘောကံ ငွေကို သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

စာကြည့်တိုက်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူဘာလုပ်ရမည်ကို ပထမစိတ်ကူးလိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဇေဝဇဝါဖြစ်နေ၏။ သူလုပ်သည့်ကိစ္စများတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အကြောင်းရပ်များကို သတိမေ့လျော့နေ၏။ သူသည် စာကြည့်တိုက်ဆောင်ခန်းမှ ဆင်နားရွက်တံခါးကလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ စာကြည့်တိုက်အတွင်းရှိ “စာအုပ်များအမည်” နှင့် စာရေးဆရာများအမည်စာရင်းများကို အကွာရာ ဝလီအတိုင်း ကတ်ပြားကလေးများဖြင့် သပ်ရပ်စွာ စီစဉ်ပြုလုပ်ထားသည့် အကိုးအကား စာအုပ်ဌာန (Reference Section) သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် မာတိကာကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဆေးပညာနှင့် ဆိုင်ရာ ခေါင်းစဉ်အောက်မှ ကတ်ပြားကလေးများကို တစ်ခဏမျှ လှန်လျှော့ကြည့် ပြီးနောက် ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ ခေါင်းစဉ်အောက်ရှိ ကတ်ပြားကလေး တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ကာ ခေတ္တကြည့်ရှုလေ့လာပြီးနောက် နေသားတကျ ပြန်ထားလိုက်လေသည်။

စာအုပ်စင်များပေါ်တွင် အကွာရာစဉ်အလိုက် ခေါင်းစီးများကို ရေးထိုးထား၏။ ထိုခေါင်းစီးများအနက် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းစီးအောက်ရှိ “ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အသစ်ပြန်လည်ဆက်ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်ပိုင်းလဲလှယ်ခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အသစ်ပြန်လည်ပြုလုပ်ခြင်း အစရှိသည့် ခေါင်းစီးများအောက်မှ စာအုပ်များကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက်သူသည် လိုသော စာအုပ်များကို ဆွဲထုတ်ကာ အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူရွေးချယ်ယူခဲ့သော စာအုပ်များထဲမှ ရှေးကျသော စာအုပ် များကို သာမန်ကာလျှံကာမျှသာ ကြည့်ပြီးလျှင် နံဘေးသို့ ဖယ်ချထားလိုက် ၏။ ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်၍ သူသိလိုသော အချက်မှာ ယခုခေတ်တွင် ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်သည့် နောက်ဆုံးတွေ့ရှိချက်မျိုးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍

စာအုပ်များမှာ မကြာသေးမီက ရေးသားပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်မျိုး ရပေမည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီးလျှင် တစ်အုပ်လှန်လျှော့ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ရှစ်အုပ်မြောက်သို့ရောက်သောအခါမှ သူသိလိုသော “အသစ် ပြန်လည်ဆက်ခြင်း” နှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းရာများကိုတွေ့လေ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ “ဒေါက်တာဒီမီကော့ဗ်” (Dr. Demikhov) အမည်ရှိ ရုရှားလူမျိုးခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ ပါရဂူကြီးရေးသားသည့် စာအုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ရုရှားလူမျိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ဦးဖရော်ဖက်ဆာဗော့လ်ချက်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်းတိုင်းရင်းကြီးများ ဖြစ်နေမလားဟု ကိုခင်မောင်လတ် တွေးထင်မိ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူသိလိုသော အရာကို တွေ့သည့်အထိ စာရွက်စာတမ်းကို လှန်လျှော့ရှာဖွေကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ သူသည် မျက်စိအောက်ရှိ အသားများကို သူဖတ်နေရသော်လည်း နောက်စာပိုဒ်တွင် မည်သို့များရေးသားပေးမည်နည်း၊ ထိုစာပိုဒ်သည် သူ့အားပို၍ စိတ်ဆင်းရဲအောင် စိတ်ပေးမည်လော၊ စသည်ပုပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုစိတ်များဖြင့် သူသည် စာအုပ်အတွင်းရှိ စာသားများကို အထိတ်တလန့် ဆက်ဖတ်နေလေသည်။ ဒေါက်တာဒီမီကော့ဗ်၏ အောင်မြင်သော စမ်းသပ်လုပ်ဆောင်ချက်များကို အကျယ်တဝင့် အသေးစိတ်ရေးသားထား၏။ ထိုအထဲတွင် အထူးအလေးပေး၍ ရေးသားထားသည့်အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဒေါက်တာဒီမီကော့ဗ်၏ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်လိုက်သည့် စမ်းသပ်ချက်တစ်ခုဖြစ်သည့် ခွေးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းနှင့်ရှေ့ခြေကို အခြားတစ်ကောင်နှင့် ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ပေးလိုက်ရာ ထိုခွေးမှာ နဂိုမူလ အတိုင်းသက်တောင့်သက်သာရှိနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း ရေးသားထား၏။ အလားတူပင်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပေါင်ပြတ်သွားသော သူတစ်ယောက်ထံမှ လက်ကဲ့သို့ အကောင်းပကတိပြန်လည်ဖြစ်လာသည်အထိ ပြတ်သွားသော ပေါင်ကို အောင်မြင်စွာ ဆက်ပေးလိုက်သောကိစ္စကို သူဖတ်ပြန်လေသည်။

“ပြတ်သွားသော ပေါင်ကို ပြန်လည်ဆက်ပေးခြင်း”ဟု ဖတ်လိုက်၏။

လူတစ်ယောက်တွင် ပေါင်ပြတ်သွား၍ ပြန်လည်ဆက်လိုက်သော ပေါင်မှာ ထိုသူပေါင်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ မွေးရာပါ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်၏။ သူပိုင်ပစ္စည်းကို သူ့အား ပြန်လည်တပ်ဆင်ပေးခြင်းမှာ သဘာဝကျ၍ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်သာ ဖြစ်၏။ အကျိုးယုတ်ရန် မရှိပေ။ သို့သော် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်သို့မဟုတ် လက်များအခြားသူတစ်ယောက်အား တပ်ဆင်ပေးခြင်းသည် သဘာဝကျ၍ မှန်ကန်သော အောင်မြင်မှု ဖြစ်နိုင်ပါသည်လော၊ ပထမစာအုပ်များတွင် ဖတ်ရသော ခွေးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် မျက်မှောက်ကျွတ်လိုက်၏။ သူသည် ဖတ်လက်စနှင့် ဖတ်နေပြန်၏။ တစ်ဖက်တီထွင်အောင်မြင်မှုရနေပြီဖြစ်သော်လည်း အခြားတစ်ဘက်မှ နိုင်နင်းလုပ်၍ မရသေးသော အပိုင်းကဏ္ဍတစ်ခု ရှိနေ၏။ ထိုကဏ္ဍမှာ အကြောင်းအခြေတို့ ဆက်သွယ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ကြွက်သွားတို့ လှုပ်ရှားမှုမှာ ရံဖန်ရံခါ ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

စာအုပ်နံဘေးတွင် ချထားသော သူ၏ လက်မှာ လူတစ်ယောက်၏ သာမန်အနေအထားရှိ လက်နှင့်မည်သို့မျှ မထူးခြားပေ။ ဤလက်မှာ သူရပ်နှင့် နာမ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ လုံးဝလွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သကဲ့သို့ စန္ဒရားတီးသည့်အခါတွင် သူဦးနှောက်က ညွှန်ကြားလိုက်သော အရာများကို ထိုလက်များက တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာဆောင်ရွက်ကာ အလွန်

ကောင်းမွန်သော အသံစဉ်များ ထွက်ပေါ်လာစေရန် ဖန်တီးပေးတတ်၏။

စောကလျာနှင့် သူလက်ထပ်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူ့လက်များမှာ မနေ့ညက ဂီတပဒေသာပွဲတွင် “ဘီသိုပင်၏ မွန်းလိုက်ဆိုနတာ” မတီးမီ အချိန်ထိ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူ့အပေါ် သစ္စာမဖောက်ခဲ့သေးပေ။ သို့သော် ဘီသိုပင်၏ “မွန်းလိုက်ဆိုနတာ”ကို တီးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်အသံမျိုးစုံကို ထိုလက်များက သစ္စာဖောက်ကာ တီးမိအောင် ထုတ်ဖော်ပေးလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်၏။ ပေါင်ပြတ်သွားသော အမေရိကန်လူမျိုးအား သူ့ခြေထောက်ကိုပင် သူ့အားပြန်ဆက်ပေးလိုက်သော်လည်း ထိုခြေထောက်မှာ သူစိတ်တိုင်းကျ အသိအာရုံခံစားမှုနှင့် ပြန်လည် လှုပ်ရှားမှုကို ချောမွတ်ပြေပြစ်စွာ တစ်ဖန်ပြည်လည်ဖြစ်လာစေရန် နှစ်အတန်ငယ် စောင့်ရမည်ဖြစ်၏။ ခြေထောက်မှာ ကာယကံရှင်၏ စိတ်တိုင်းကျ အသိအာရုံခံစားရာ၌ အစစအရာရာ အဆင်ပြေလာမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုခြေထောက်မှာ အခြားတစ်ဖက်ထက် တစ်လက်မခန့်နိမ့်သွားသည်ကိုမူ တားဆီးရန် မည်သည့်ဆေးပညာပါရဂူမှ မစွမ်းဆောင်သေးပေ။

ထိုစာအုပ်ကို မည်သည့်နှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သည်ကို သိလိုသည့်အတွက် ပထမဆုံး စာမျက်နှာကို သူပြန်လှန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ စာအုပ်၏ သက်တမ်းမှာ အချိန်အားဖြင့် နှစ်နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ထိုနှစ် နှစ်ဟူသော ကာလအချိန်အတွင်း၌ မည်သူမျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးသည့်ကိစ္စကို ပရော်ဖက်ဆာ ဗောလ်ချက်ကပင် စွမ်းဆောင်လုပ်ကိုင်နိုင်လိုက်ချေပြီလော ကိုခင်မောင်လတ်သည် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ ပရော်ဖက်ဆာ ဗောလ်ချက်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နှင့် ပတ်သက်၍ ရုတ်သတင်းအလွန်ကြီးသလောက် လုပ်ဆောင်မှုမှန်သမျှကိုလည်း မသိရ

ချေ၊ သူယခု ဖတ်ရှုလိုက်ရသော စာအုပ်မှာ Poyal (Collaboration Surgeons) မှ အသိအမှတ် ပြုထားသော ဆေးပညာဆိုင်ရာ စိတ်ကူးနှင့် ပတ်သက်သည့် အရေးပါအရာရောက်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ အတွက် စာအုပ်အတွင်း၌ ပါရှိသော ခွဲစိတ်ကုသမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အောင်မြင်မှုနှင့် အောင်မြင်ရန် လိုသေးသော လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် ပညာတို့ကို ပရော်ဖက်ဆာ ဗောလ်ချက်လည်း သိပြီးဖြစ်ပေမည်။ သို့နှင့် ပညာလောက၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ လက်ရှိအခြေအနေပြဿနာများ ပရော်ဖက်ဆာဗောလ်ချက်သည် သူကိုယ်တိုင် နားလည်သိရှိပါလျက် သူ့အား ခွဲစိတ်ကုသခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပရော်ဖက်ဆာဗောလ်ချက် ခွဲစိတ်ကုသအောင်မြင်သော ခွဲစိတ်ကုသမှုသာ ဖြစ်ပါစေဟု ကိုခင်မောင်လတ်သည် စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်း လိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စာကြည့်တိုက်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး နောက်နက်ခင်းက တစ်စုံတစ်ရာ မစားရသေးသဖြင့် အနီးရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ထမင်းကြော်တစ်ပွဲမှာ၍ အဆာပြေစားသောက်လေသည်။ ထိုနောက် အငှားလေးဘီးတစ်စီးဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ စောကလျာမရှိချေ၊ စောကလျာ အစိုးရလခစားဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း အလုပ်သွားနေရသဖြင့် အိမ်တွင် အစေခံအနည်းငယ်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရှိချေ။ သို့နှင့်သူ့ အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ထိုင်ရင်း ထရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရ၏။ သူ့အား စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်အမြဲတစေ ကြည့်ရှုနေတတ်သော စောကလျာအား သူခံစားနေရသည့်အခြေအနေကို အလုံးစုံဖွင့်ဟပြောဆိုလို၏။ သူ့အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းရှိနေစဉ် အခန်းနံရံများသည် ရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်း တိုး၍ လာသည် ထင်မှတ်ကာ အသက်ရှူလည်း မဝသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ထိုအချိန်၌ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သတင်းစာတစ်စောင်

ဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားရာ “စန္ဒရား ဆရာဦး ခင်မောင်လတ်တစ်မျိုး တမည် ပြောင်းလာခြင်း” ဟု သူ၏ အကြောင်းကို စာလုံးမည်ကြီးများဖြင့် ဖျက်နှာဖုံးတွင် ရေးထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူသည် သတင်းစာကို ယူ၍ ဆုတ်ဖြိုကာ စားပွဲအနီးရှိ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ လုံးထွေးပစ်လိုက်၏။

သို့ပစ်ချလိုက်သော အချိန်အခါ အမှိုက်ခြင်းထဲတွင် သူ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကျလျက်ရှိနေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ထူးခြားစွာ တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ စန္ဒရားတီးစဉ်က သူ့အားဆေးစောင်းရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်၏။ သို့သော် ဓာတ်ပုံတွင် စန္ဒရား တီးနေသော သူ၏ လက်နေရာကို တစ်စုံတစ်ယောက် မည်မည် ဆုတ်ဖြိုထားသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့နှင့်သူ၏ ဓာတ်ပုံမှာ “လက်”မရှိတော့ပဲ အင်္ဂါချွတ်ယွင်းနေသည်ပုံဖြစ်၏။ ထိုအခါသူသည် စုတ်ပြီသွားသော လက်နေ ရာမှ ဓာတ်ပုံအပိုင်းအစကလေးများကို အမှိုက်ခြင်းထဲ၌ ရှာဖွေ၏။ သို့သော် စက္ကူအပိုင်းအစကလေးများကို မတွေ့ရတော့ချေ။

သူ့လက်ကလေးများအတွင်းရှိ ဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်းသော စွမ်းအင်များ အကြောင်းကို သူမှ တစ်ပါး မည်သူများသိ၍ သွားပေလိမ့်မည်။ သိနိုင်သူနှစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ တစ်ယောက်မှာ ပရော်ဖက်ဆာ ဗောလ်ချက် ဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ စောကလျာပင် ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ မျက်လှည့်ဆရာ ဦးစိတ္တကသူ့အား အကြပ်ကိုင်ကာ ငွေညစ်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားနေသည်ဆိုပါက စာအိတ်ဖြင့် ထည့်ပို့လိုက်သော ဦးစိန်လှိုင်၏ နာမည်ရေးထိုးထားသော လက်အိတ်တစ်စုံအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အချိန်မတော်ညာဉ်နက်သန်းကောင်တွင် မည်သည့်အရပ်မှ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိရသော တယ်လီဖုန်းဆက်မှုများကိုလည်းကောင်း အထူးစဉ်းစားရန် မလိုတော့ပေ။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ညှို့ဓာတ်အင်အားကြီးမားသော ဦးစိတ္တ၏ ထက်မြက်စူးရှသည့် မျက်လုံးအမှတ်ကို

ပြန်လည် သတိရ၏။ သူ၏ စိတ်အာရုံကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေလိုက်သောကြောင့် နာကျင်နေသော လက်သည်တရားခံမှာ အခြားမဟုတ်။ ဦးစိတ္တပင် ဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။ သူ၏ စိတ်အာရုံကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေး၏ သူ့အား လူရူးတစ်ယောက်ပင် စနုရားကိုပင် မတီးနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့သူမှာ ဦးစိတ္တပင်ဖြစ်ရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခမျိုးမျိုးတွေ့နေရခြင်းမှာ မိမိအကြောင်းကို အများပြည်သူတို့ မသိစေလိုလျှင် သူတောင်းသလောကဌေကို ပေးရမည်ဟု ဦးစိတ္တ၏ ငွေညစ်ခြင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ကိုခင်မောင်လတ် တွေးထင်သည်အတိုင်းဖြစ်နိုင်၏။ အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ကျိကျိတက်ချမ်းသာသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူသည် အောင်မြင်မှု လေ့ကျင့်ထမ်း၏ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ အချိန်အားဖြင့် ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ သူတန်းစေ့နေနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ဦးစိတ္တ မဟာမောင်လက်သည် ငွေအင်အားမျိုးကိုမူသူ့တွင်ရှိပေသည်။

ဦးစိတ္တ၏ အကြံဉာဏ်များ ဖြစ်မည်ထင်ရသော လက်အိတ်များသည် ထည့်ပေးလိုက်ခြင်း၊ ညဉ့်အချိန်မတော်တွင် တယ်လီဖုန်းမှ ခေါ်ဆိုခြင်းတို့ကို ထောက်သဖြင့် ဦးစိတ္တသည် ရန်ကုန်မြို့၌ ရှိနေမည့် သူခန့်မှန်း၍ သိနိုင်၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်ဆိုသည် အတိအကျမရှိသေးသည့်အတွက် ၎င်းအား ချက်ချင်းရှာ၍ တွေ့ဦးမဟုတ်ပေ။ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရပေမည်။ ဦးစိတ္တလုပ်သမျှကို ငြိမ်စံနေမည့် အစား မိမိက တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ လုပ်မှသာ ဖြစ်ပေမည်။ အကယ်၍ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ဦးစိတ္တကို သူတွေ့ရှိရမည်။

သူသည် ဒေါသဖြင့် သူ၏ လက်များကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် လုပ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်စဉ်းစားပြန်၏။ ဦးစိတ္တသည်

စိန်လှိုင်နှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်၏။ မိမိ၏ ၁၀၀ အခြေအနေကို သိရှိပြီးသူဖြစ်၏။ မိမိ၏ အတွင်းရေးများကို ဦးစိတ္တသည် မည်မျှလောက် အထိ သိရှိထားသည်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်း၍ နောက်သူအား ဆက်လက်၍ ဒုက္ခပေးနိုင်အောင်လည်းကောင်း သူကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမရပေမည်။

ဦးစိတ္တသည် နာမည်ကြီး မျက်လှည့်ဆရာတစ်ဦး မဟုတ်သဖြင့် သူ့အား ရှာရန် မလွယ်လှပေ။ သို့သော်လည်းကောင်းအား သူမတွေ့လျှင် မဖြစ်သည့်အတွက် ဇာတ်သဘင်လောကနှင့် မျက်လှည့်လောကရှိ အနုပညာသည်များ အများဆုံးစုဝေးနေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးများဖြစ်သော ကြည့်မြင်တိုင် စမ်းချောင်းကျောက်မြောင်း တာမွေနှင့် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းစသည့်ရပ်ကွက်များအတွင်း လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ထိုလောကမှ လူပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်း၏။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဦးစိတ္တဟူသော မျက်လှည့်ဆရာကို မကြားဘူးကြချေ။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အတော်ပင် စိတ်ပျက်လျက်ရှိနေတော့၏။ ထိုနေ့၌ သူသည် မိုးချုပ်မှ အိမ်သို့ပြန်လာရာ တစ်အိမ်လုံးမီးရောင်ဟဲ့လှ လုံးဝမရှိဘဲ မှောင်မည်းမည်းရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့်အိမ်ထဲသို့ သော့ဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းရှိ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ဤအချိန်အထိပင် စောကလွှာမှာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်မလာသေးပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဤအချိန်အထိ ပြန်မရောက်သေးသည်ကို စဉ်းစားမရတိုင်အောင် ရှိနေ၏။ စောကလွှာသည် သူမရှိခိုက် အိမ်သို့ပြန်လာပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားသည့် လက္ခဏာမျိုးလည်း မတွေ့ရချေ။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အမှိုက်ခြင်းထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်လုံး တွေ့၍ ပစ်ထားသော သူ၏ ဓာတ်ပုံကို နှိုက်ယူပြီးလျှင် အားလုံးပေါ်တွင်

အသေအချာ ပြန်ဖြန့်ကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် သူ၏ စိတ်အာရုံမှာ အတိတ်၏ ဖြစ်ရပ်များဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည့်အတွက် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို မကြားလိုက်ရပေ။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာမှ သူသည် သတိပြန်၍ ဝင်လာပြီးလျှင် လက်ထဲရှိ ဓာတ်ပုံကို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ ကပ္ပာကယာ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို သွား၍ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် ဦးခွန်ကြည်ဖြစ်နေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဖွင့်ထားသော တံခါးဝ၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ဦးခွန်ကြည်ဝင်မည့်လမ်းကို ပိတ်၍ ရပ်နေ၏။ ထိုနောက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိသည့်ဟန်ဖြင့် “ဪ ဦးခွန်ကြည်ပါလား အစောတော့၊ ခုထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးခွန်ကြည်က ရှေ့သို့ အတန်ငယ်တိုးလာပြီးနောက် “ကျွန်တော် သိပါတယ် အစောကမှာလိုက်တာကို အခုလာပြောတာပါ”

ကိုခင်မောင်လတ်က လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရာ ဦးခွန်ကြည်ဝင်လာ၍ နှစ်ယောက်သား အတူ ပန်းချင်းယဉ်က ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာကြ၏။ ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုခင်မောင်လတ်သည် မိမိခံစားနေရသည့် ရုပ်နှင့်နာမ်ခွဲခြားမရသည့်ဝေဒနာတစ်မျိုးအကြောင်းကို ဦးခွန်ကြည်အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လိုက်မည်ဟု ပထမစိတ်ကူးမိ၏။ သူလတ်ကို သူချက်ချင်းငုံ့ကြည်လိုက်၏။ သူလက်များမှ မည်သို့ထူးခြားမှု မရှိဘဲ ပကတိငြိမ်သက်အေးချမ်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးခွန်ကြည်အား သူဖွင့်ဟတိုင်ပင်မည့်အကြံကို ဆက်လက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စောကလျာအတွက် စိတ်သောကရောက်နေသည့် အပူမီးကိုထိန်းသိမ်းကာ “ကဲဆိုစမ်းပါဦး ဦးခွန်ကြည်” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဦးခွန်ကြည်သည်ကိုခင်မောင်လတ်မေးလိုက်သော စကားကို ရုတ်တရက် ပြန်၍ အဖြေမပေးဘဲ အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ချိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် “ဘာသောက်စရာများရှိသလဲဗျာ ဦးခင်မောင်လတ် တစ်ခုခုသောက်ရအောင်ခင်ဗျာ ဝီစကီရရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ရပါတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဖန်ခွက်ထဲရှိ ဝီစကီကို ငဲ့ထည့်ရင်း ဦးခွန်ကြည်၏ အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာကို သူလုံးဝ အားမရပေ။ ဦးခွန်ကြည်သည် အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ် ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို လက်မောင်းပေါ်သို့ သေသပ်ပိရိစွာ လိပ်နေ၏။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင် ငွေစီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုယူ၍ မီးညှိသောက်ရင်း ကုလားထိုင်နောက်မှီကို အေးဆေးစွာ မှီလိုက်လေသည်။

“ဦးခွန်ကြည်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲနော်”

ကိုခင်မောင်လတ်က ဦးခွန်ကြည်အား အရက်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးရင်း ခနဲတုံ့တုံ့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် “ဟုတ်ကဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပါပဲ”

ဦးခွန်ကြည်သည်ကိုခင်မောင်လတ်က ခနဲပြောလိုက်ပုံကို မသိသည့်ဟန်ဖြင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို ကိုခင်မောင်လတ်အား မြှောက်ပြပြီးနောက် “ခင်ဗျားကော မသောက်ဘူးလား”

“အခုတော့ မသောက်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အစောမှာလိုက်တယ် ဆိုတာဘာများလဲ ဦးခွန်ကြည်”

ဦးခွန်ကြည်က ဝီစကီအနည်းငယ် ငဲ့ပြီးနောက် မျိုချလိုက်၏။ ညနေ ၄ နာရီလောက်က ကျွန်တော့်အိမ်သို့သူ ရောက်လာတယ်။ အခုတလော သူကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘူး”

သူ့ကျွန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောခဲ့ဘူး။”

“ခင်ဗျား စိတ်ပူမှာစိုးလို့ မပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ဦးခွန်ကြည်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးခွန်ကြည်ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်၏ လက်ရန်းကို ကိုခင်မောင်လတ်က လှမ်း၍ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီးနောက်

“အစောနေမကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် အစောဘာဖြစ်လို့လည်း ကျွန်တော်ကို ပြောစမ်းပါ”

“ဪ စိတ်ပူလောက်အောင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျားနည်းနည်း ခေါင်းမူးမူး နေတာလောက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံပြန်ပြီး ဆေးစစ်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံပြန်သွားတယ်။ ဆေးစစ်ရင် ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်းသိသားပဲ။ စိတ်ပူစရာ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ သူတို့ဘာလုပ်မလဲ သွေးစမ်းမယ် ဓာတ်မှန်ရိုက်မယ်၊ နောက်လည်း အစုံပေါ့ဗျား၊ လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် ကိစ္စတွေလျှောက်လုပ်ကြမှာပေါ့။”

ကိုခင်မောင်လတ် ဦးခွန်ကြည်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဒီမှာ ဦးခွန်ကြည် ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို စကားအကုန်မပြောဘဲ တစ်ခုခု ထိန်ချန်ထားတယ် မဟုတ်လား။”

“ဘာမျှ ထိန်ချန်ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကိုခင်မောင်လတ်ရယ် ဒီကိစ္စက ဘာမှ စိတ်ပူစရာ စိုးရိမ်စရာ မရှိတဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်ရိုး ကိစ္စမျိုးပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်အေးအေးဆေးဆေး လာပြောတာပေါ့။”

“သေချာရဲ့နော် ဦးခွန်ကြည်”

ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စောကလျာ၏ အတွက် စိတ်

သွားမိ၏။ မိမိဇနီးမှာ မိမိအတွက် အမြဲလိုလိုပင် ပုပင်သောက ဆောက်နေရသည်မဟုတ်ပါလော့၊ ဤသို့ဖြင့် စောကလျာမှာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြွေ ဖြစ်၍ နေရရှာပြီလော့။

“သေချာပါတယ်ဗျား သေချာလို့ပြောတာပေါ့၊ မနက်ဖြန် နေ့လယ်လောက်ဆိုရင် သူပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ သူယူလာတဲ့ ဆေးစစ်ချက်ကို ခင်ဗျားကြည့်ပေါ့၊ သူ့မှာဘာရောဂါမှ မရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆို ဝမ်းသာလိုက်တာဗျား ဘုရားသိကြားမလို့ အစော ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။”

“သူစိတ်ညစ်မယ့်ကိစ္စကိုတော့ ခင်ဗျားနည်းနည်း ရှောင်ပေါ့ဗျား သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရင် ပြီးတာပဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဦးခွန်ကြည်အား မျက်လုံးများကို မှေး၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူပြောလိုက်သော စကား၏ နောက်ကွယ်တွင် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးမျိုးရှိသည်ကို သိလိုလှ၏။

“ကျွန်တော်က အစောကို စိတ်မချမ်းသာအောင် ဘာများလုပ်နေတယ် ထင်လို့လဲ”

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး”

ဦးခွန်ကြည်သည် လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်ကြားညှပ်ထားသော စီးကရက်ကို ဝှေ့ယမ်းလျက်ရှိ၏။ သောက်ခါစ စီးကရက်ကိုပင် ပြာခွက်ထဲသို့ ထုချေလိုက်ကာ ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ ထိုနောက်ဆက်လက်၍ “လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ၆ လတစ်ကြိမ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နှစ်နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို အမြဲဂရုစိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆရာဝန်သိသွားဦး ဆေးစစ်တာ မမှားပါဘူး”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်သိတာပေါ့”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ အသံမှာ စိတ်မရှည်ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း တို့ကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေ၏။ ဦးခွန်ကြည်ပြောပုံဆိုပုံမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြစ်၏။

“ကိုခင်မောင်လတ်ကလည်း ဆေးစစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ပြောပေါ့ ကျွန်တော်နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ရဆရာဝန်ကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်က မျက်လုံးများ ပင့်ကာ ဦးခွန်ကြည်အား စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော်ကိုမှ ဦးခွန်ကြည်က ဘာလို့ စစ်ဆေးချင်တာလဲ”

“ဒါကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် အကြံပေးချက်ပါဗျာ”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ဦးခွန်ကြည်၏ အမူအရာနှင့် ၎င်းပြောဆိုသော စကားများကြောင့် အတော်အနေရကြပ်လာပြီးလျှင် ဒေါသလည်း အတန်ငယ်ထွက်လာမိ၏။ သို့နှင့် “ဒီမယ် ဦးခွန်ကြည်ဒါပါနဲ့ဆိုရင် ၂၄ နာရီအတွင်း ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားစောကားတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ခင်ဗျားဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောရင် စောကားရာ ရောက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကောင်းကောင်းနားလည်ပြီးသားပါ”

တစ်ခန်းလုံးမှာ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်ကမျှစ၍ စကားမပြောသဖြင့် စိတ်မာတ်ကို ဘုန်းလှုပ်ချောက်ချားစေသော ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ ဦးခွန်ကြည်က ထိုင်နေရာမှ ထကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက်

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်စေတနာကို သက်သက်စောကားတာပဲ ဦးခင်မောင်လတ်”

“ဒါကတော့ အကြံပေးတယ်လေး ဘာလေးဆိုပြီး ဦးခွန်ကြည်က ကျွန်တော်ကို စောကားတာကိုးဗျ”

ဦးခွန်ကြည်က ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“အင်း ကျွန်တော်လည်း ပြန်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားသဘောပဲ” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က နေရာမှာ ချက်ချင်း ထလိုက်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်ရှိ အပေါ်အင်္ကျီကို ယူ၍ ဦးခွန်ကြည်သို့ ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဦးခွန်ကြည်သည် အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားရာ ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာများသည် သူ၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် များသည်ထက်များလာပြီးနောက် ယင်းတို့ကို ဆက်လက်သည်ဖူးထိန်းသိမ်း ပြေလည်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်သည့်အတွက်ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဦးခေါင်းမှာ ပူထူကိုက်ခဲလာတော့၏။ ဦးခွန်ကြည်နှင့် စကားပြောစဉ်က အရက်ကို ထိုအချိန်က မိမိမသောက်လိုသေးကြောင်း ပြောခဲ့သော်လည်း အိမ်ပြင်သို့ ဦးခွန်ကြည် ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရက်ကို အားရပါးရ စိတ်ရှိလက်ရှိ သောက်ပစ်လိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ တံခါးဝသို့ အရောက်တွင် ဦးခွန်ကြည်သည် အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီးနောက်

“ဟာ စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော်မီးခြစ် ကျန်ခဲ့တယ်နဲ့ တုတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်က စားပွဲပေါ်ရှိ ရွှေရောင် ဓာတ်မီးခြစ်ကလေးကို ကပ္ပာကယာ သွားယူ၍ ဦးခွန်ကြည်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေး လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲမှ ဦးခွန်ကြည် ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုခင်မောင်လတ်သည် တံခါးကို အားနှင့်ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခဏ်းခန်း

ထဲရှိ ဝီစကီပုလင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပုလင်းကို ကိုင်ရင်း ချိတ်ချတုံ့ဖြစ် နေ၏။ လောလောဆယ်ဆယ် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ဦးခွန်ကြည်ပြောသော စကားများကိုသာ သူနားထောင်ခဲ့စဉ်က စဉ်းစားခဲ့သည့် ကိစ္စကို သူစဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို မပြီးလျှင် ဂဏန်းငါးလုံးကို လှည့်လိုက်၏။

“ဟလို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကပါလားခင်ဗျား၊ စောကလျာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျား၊ သူမရှိတူး ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့လား၊ ခင်ဗျား ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူတွေ့သည်အတိုင်း မှန်နေချေပြီ ဦးခွန်ကြည်ပြောပုံဆိုပုံနှင့် သူ၏ အမူအရာတို့မှာ အဖြစ်မှန်ကို ပြောနေသူတစ်ယောက်၏ ပုံမျိုးမဟုတ်ပေ။ ဆေးရုံကြီးတွင် ယခု စောကလျာ မရှိချေ။ မရှိလျှင် အစော ယခု အဘယ်မှာနည်း။

(၁၀)

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အရက်၏ တန်ခိုးကြောင့် သွက်ချာလည် မူးကာအိပ်နေသော်လည်း သူနားထဲသို့ ဝင်လာသော အသံတစ်သံကိုမူ သူသတိပြုလိုက်မိ၏။ သူသည်အဝတ်အစားများကိုမျှ မလဲနိုင်ဘဲ အိပ်ရာ အပိုင်းကို ခြံ၍ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ရာ စောင်မခြံရသဖြင့် ထွေးထွေးနွေးနွေး မရှိဘဲ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိ၏။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း မခံမရပ် နိုင်အောင်ရှိရ၏။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ရာ ကြည်လင်အေးမြသော လရောင်သည် အမှောင်ထုဖြင့် လွှမ်းမိုးနေသော အခန်းတွင်းသို့ ထိုးထွက် ဝင်ရောက်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည်ပက်လက်လှန်လျက်ရှိ ရာမှ တစ်ဘက်သို့ စောင်းကာ သဲသဲမျှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည့်အသံကို နားစွင့်လိုက်၏။ သူ့ကို အိပ်ရာမှ လန့်နှိုးစေခဲ့သော အသံမှာ ဤအသံ ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ချွန်ထက်သော အရာဖြင့် အမာခံတစ်ခုကို ကုတ်ခြစ်နေ ဆဲသည်အသံကို သူတစ်ဖန်ကြားရပြန်၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ကောင်းမွန်စွာ နိုးလျက်ရှိနေ လေပြီ သူသည် ခုတင်ခြေရင်းဘက်မှောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိရာ လှုပ်ရှား လျက်ရှိနေသော ခပ်မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။ သို့နှင့်သူသည် ဖျတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထိုင် လိုက်ပြီးနောက် လှုပ်ရှားနေသော သဏ္ဌာန်အား ခုန်၍ အုပ်ရန်အားယူ လိုက်၏။ ခုန်သကဲ့သို့

ကြွက်သားများနှင့် အကြောအခြင်များကို လှုပ်ရှားမည့် အပြုတွင် ခုတင်ခြေရင်းဖက် အိပ်ရာပုံးပေါ်သို့ ဖြူဖွေးသေး သွယ်သော မှုန့်ဝါးဝါး အရာတစ်ခုသည် အမှောင်ထုထဲမှ နေ၍ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားတက်ရောက် လာသည်ကို မြင်ရ၏။ အိပ်ရာပေါ်ရှိ လရောင် အောက်သို့ ရောက်သော အခါမှ ၎င်းမှာ မည်သည့်အရာ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိရှိရတော့၏။ ထိုအရာသည်ကား လူ၏ လက်ပြတ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပြီး လက်မနှင့် လက်ချောင်းကလေးများကို ထောက်ကာ သူ့ဆီသို့ တလှုပ်လှုပ် တရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေ၏။ သူနှင့် လက်ပြတ်ကြီးမှာ ထိုအချိန်တွင် နှစ်ပေသာ သာခန့်သာ ကွာတော့၏။ ထိုအခါ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ သံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်မိ၏။ သို့သော် မည်သည့်အသံမျှ ထွက်မလာချေ။

သို့ရှိစဉ် ခုတင်ခြေရင်းဘက်မှ မထီလေးစားလှောင်ပြောင်ရယ် မောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေရာ ကိုခင် မောင်လတ်မှာ ချက်ချင်း သတိတရားရလာပြီးလျှင် ခေါင်းရင်းဘက် မီးခလုတ်ကို မမီမကမ်း စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက်ရှိလေသည်။ သို့ရှိစဉ် အလယ် ရောင်ကင်းမဲ့ရာ အမှောင်ထုအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာရာ ၎င်းမှာ အခြားသူမဟုတ် မျက်လှည့်ဆရာ ဦးစိတ္တမာ ဖြစ်လေသည်။

“ဟား ဟား လန့်သွားသလား ဦးခင်မောင်လတ် ဦးခင်မောင်လတ် စိတ်ချောက်ချားသွားအောင် ကျွန်တော်လုပ်လိုက် တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အများကြီးဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါလက်အ မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျား၊ ရုပ်သေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီလက်က ကျွန်တော် စေခိုင်းသမျှ လုပ်တယ်၊ ကျွန်တော့်စကားကိုလည်း တစ်သဝေမသိ လိုက်နာ နားထောင်တယ်”

ဦးစိတ္တမာသည် တလှုပ်လှုပ်တရွေ့ သွားနေသည့် “လက်” ရုပ်

လက်ထဲတွင် ကိုင်စွဲထားသည့် ကြိုးစများမှ နေ၍ လျင်မြန်စွာ တွဲယူ ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ဦးခင်မောင်လတ်မှာ ဝီစကီကို အလွန်အကျွံသောက်ထားသည့် အရှိန်ဖြင့် ဦးစိတ္တအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ခေါင်းရင်းဘက် ရှိ ဓာတ်မီးခလုတ်ဆီသို့ လှမ်းနေသော လက်ကိုလည်း ပြန်လည် ရပ်သိမ်း လိုက်၏။

ဦးစိတ္တသည် ခုတင်နားသို့ တိုးကပ်လာပြီးနောက် “ခင်ဗျားကျွန် တော့်ကို မှတ်မိသလား၊ အင်း ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို မှတ်မိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရတာကို ခင်ဗျားတော်တော်ပဲအံ့ဩနေတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဘယ်မှေ့ပါ့မလဲဗျာ ဟား ဟား ဟား တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင် ဗျားကို အင်မတန်မှ ခင်မင်တဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မဟုတ်လားဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော်သိထားပြီးမှပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျွန်တော်ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က ကွဲအက်ခြောက်သွေ့သော အသံကြီးဖြင့်ပြန်၍ ပြောလိုက် လေသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ကောင်း ကောင်း သိပါတယ်၊ မနေ့ညက ဂီတပဒေသာကပ္ပဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့လက်သံ တီးလုံးတီးကွက်တွေလေ အောင်မြင်တဲ့ လက်သံမဟုတ်ဘူးလို့တော့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ၊ အေးပေါ့ဗျာ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ဒါကတော့ မဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဦးစိန်လှိုင်က အနုပညာ သည်တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲကိုးဗျာ”

“ဟေ့ လူ ခင်ဗျား အခုဒီအခန်းထဲက အခုထွက် သွားစမ်း” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်က အော်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက်

ဆက်လက်၍

“ခင်ဗျား မသွားဘူးလား၊ သွားမလား၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို သတ်မိလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခုတင်ခြေရင်းဘက်သို့ လွှားခနဲလှမ်း၍ ခုန်လိုက်ရာ ဦးစိတ္တသည် ကပျာကယာ နောက်သို့ ဆုတ် လိုက်လေသည်။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက် လိုက်ပြီးလျှင်နောက် “ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီလက်နှစ် ဘက်ကတော့ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်တွေပဲ ဒီလက်တွေကို ကြောက်ရမယ့် လူက ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူးဗျာ ခင်ဗျားပဲ”

“ဟား ဟား ဦးစိတ္တက အသံကို ခပ်အုပ်အုပ် ခနဲတဲ့တဲ့ ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “ခင်ဗျား တော်တော် ရက်စက်တဲ့လူပဲ မနေညက အင်္ဂလိပ်သီချင်းကြီးတီးတုန်းက ဆရာကြီးနာမည်ပျက်အောင် ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့ပြီ၊ အခုညကျပြန်တော့လည်း အကျော်အမော် မျက်လှည့် ဝိဇ္ဇာကြီးဦးစိတ္တကိုသရော်တော်တော်လုပ်မယ် ကြံပြန်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား လွန်ပြီထင်တယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စိတ်ကို အတော်ပင် ထိန်းချုပ်ထား လိုက်ရ ၏။ ထိုနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်ရင်း

“ဦးစိတ္တခင်ဗျား ငွေလိုချင်လို့”

(စကားမဆုံးမီ ဦးစိတ္တ က ဖြတ်၍) “ဪ ဪ ဒီလို မပြောပါနဲ့ဗျား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမျှား ငွေရေး ကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကျွန်တော်ငွေမလိုချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါဗျာ”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ကြောင်ပါးတစ်ကောင်၏ လက်သံည်းများ တွင် အလူးအလဲကစားခြင်းခံနေရသော ကြက်ငယ်ကဲ့သို့ ဦးစိတ္တပြောသမျှ

ကို ခံ၍ နေ၏။ ဦးစိတ္တကမူ အလွန်ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့်ပြော နေသော်လည်း ကိုခင်မောင်လတ်မှာ စိတ်ထဲမှာ မခံမချိသာ ဖြစ်ကာသာသာ နှင့် နာနာနှက်နေသော ဦးစိတ္တ၏ စကားလုံးများကို ကြိတ်မှိတ်ခံနေရရှာ ၏။ ဦးစိတ္တမှာသည်မျှနှင့် မရပ်သေးဘဲ ဆက်လက်၍ “ကျွန်တော်ခင် ဗျားကို အင်မတန် ခင်မင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဘယ်နေရာပဲ သွားသွား၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ခင်ဗျားအနားမှာ ကျွန်တော်အမြဲရှိနေချင်ပါတယ် ဦးခင် မောင်လတ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ ကျွန်တော်အမြဲမပြတ် ရှိနေချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တစ်ခန်းလုံး လရောင်မှ တစ်ပါး အခြားမည်သည့်အလင်းရောင် မျှမရှိချေ။ အင်အားနည်းပါးလှသော အလင်းရောင်အောက်၌ပင် ကိုခင် မောင်လတ်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ဦးစိတ္တ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ စိတ် ဓာတ်အင်အား ကောင်းလှသဖြင့် မီးထွက်လှမတတ် တဝင်းဝင်းတောက်ပ လျက်ရှိနေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ထိုမျက်လုံးကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင် အောင် ရှိတော့၏။ ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားလွှမ်းမိုးမှုအောက်တွင် ရောက်ရှိနေ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ကွဲအက်တုန်ရိသော အသံဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုချင်တာလည်း ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် သွားရာ လိုက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်အနားမှာ နေချင်ရတာလည်း”

ဦးစိတ္တသည် လရောင်ထိုးဝင်သည့် နေရာ အလင်းဖက်သို့ တိုးကပ် ဝင်ရောက်လာ၏။ ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာလရောင်ထဲတွင် ပိုမို ဝင်းထိန် တောက်ပလျက် ရှိနေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်၏ စိတ်အာရုံတွင် သူကြည့် နေသော ဦးစိတ္တ၏ မျက်လုံးအစုံသည် တစ်ခန်းလုံးပြည့်လှမတတ် တဖြည်း ဖြည်း ကြီးမားလာသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။ ဦးစိတ္တပြောလိုက်သည့် စကားလုံး များမှလည်း မိမိဦးနှောက်ထဲရှိ အသိအာရုံများကို သံဖူဖြင့် ကပ်လိုက်ဘိ

သကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

“ကျွန်တော် ပြောပါပြီကောဗျာ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေပါလို့ ခင်ဗျား အင်မတန် ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဗျ ဦးခင်မောင်လတ် အခုဒီမှာ အပေါင်းအသင်းလဲမရှိဘူး၊ တစ်ကိုယ်ရေတကာယ ဖြစ်နေပြီး အချိန်ရှိသရွေ့ ကိုယ်ကိုယ်ပြန်ကြောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက် အတွက်အားကိုးနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားလုပ်တာကိုင်တာ မှန်သမျှကိုလည်း အမြဲတန်း အနားက မခွာဘဲ လိုက်ပြီးကြည့်နေမယ်၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ရတာ ခင်ဗျားကံကောင်းတာပေါ့ ဦးခင်မောင်လတ်ရယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ကာ အော်ဟစ် လိုက်မိ၏၊ မိမိနုလုံးသားထဲမှ ငိုရိုက်သံကိုပင် မိမိပြန်ကြား၏၊ သူ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အချက်အချာဖြစ်သော ကြွက်သားနှင့် အကြောအခြင်တို့မှာ ဦးစိတ္တ၏ စိတ်တန်ခိုးဖြင့် လွှမ်းမိုးခြင်းခံရနေသည့်အလား ကျောက်ရုပ်ပမာ တုတ်တုတ် မလှုပ်နိုင်အောင် ရှိ၏၊ စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်၏ ညှို့ခြင်းကို ခံရသောသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန် ဦးစိတ္တသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ထွက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ ကိုခင်မောင်လတ်သည် မိမိ၏ စိတ်အင်အားကို တတ်နိုင်သမျှ ညစ်ထုတ်ကာ ဦးစိတ္တ၏ မျက်လုံးများကို မကြည့်ဘဲ ၎င်းရှိရာ ခုတင်ပေါ်မှ နေ၍ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူရောက်သွားသောအခါ၌ကား မည်သမျှ မရှိတော့ချေ၊ ဦးစိတ္တ၏ ဝါရင့်သော သူခိုးတစ်ယောက်ပမာ ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပေါ့ပါးလျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုမျိုးဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ထွက်ပြီးနောက် ခြံပြင်ဖက်သို့ပင် ရောက်သွားချေပြီ။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ လဲလျောင်း ချိတ်၏၊ သူ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည့် စွမ်းအင်ကြီးမားလှသော ဦးစိတ္တ၏ မျက်လုံးအစုံကို သူလုံးဝရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ပေ၊ သူရင်ဆိုင်လိုက်တိုင်းလည်း သူသာ အညံ့ခံခဲ့ရ၏၊ ထို့ကြောင့် သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် စွဲမြဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဦးစိတ္တ၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများကို တင်းကျပ်စွာ မှတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကိုယ်ရော စိတ်ပါနှမ်းနယ်လှပြီဖြစ်၍ သူသည် မကြာမီအိပ်ပျော်သွားတော့၏၊ သို့အိပ်ပျော်သွားရာ၌လည်း ပေါက်ကရအိပ်မက်မျိုးစုံမက်၍ နေတော့၏၊ ယင်းအိပ်မက်များသည် မသိစိတ်၏ ကျင်လည်ရာ အိပ်မက်လောက၏ မသိစိတ်နယ်နိမိတ်ဖြစ်သော ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်ထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည့်အတွက် ခပ်စောစောက အခန်းထဲသို့ ဦးစိတ္တဝင်ရောက်ခဲ့သည်များနှင့် ရောထွေးသွား၏၊ သူအိပ်ပျော်နေသော်လည်း သူ၏ ဦးနှောက်မှာ သိစိတ်နှင့်မသိစိတ်တို့၏ နယ်လုစစ်ပွဲတလင်း၌ တဒင်္ဂမူ ရပ်တည်ကာ နောက်ဆုံးတွင် သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်တို့ကို လွန်စွာ ရှုပ်ထွေး သလောက် ရှုပ်ထွေးလာသည့်အတွက်သူ၏ စိတ်အာရုံမှာ အိပ်မက်နှင့် အမှန်တရားကို ခွဲခြား၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူအိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည့်အချိန်၌ကား မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိနေလေပြီ၊ သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကာ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ကျီးကန်းတောင်းမှောက်လိုက်လဲ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏၊ သူ့အား မထိမဲ့မြင် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပါဟု ခန့်တဲ့တဲ့ ပြောခဲ့သည့် ဦးစိတ္တအား တစ်ဖန်ပြန်၍ တွေ့လေဦးမည်လောဟု ထင်မိ၏၊ ပြတင်းပေါက်မှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေသဖြင့် အပြင်မှ တိုးဝင်လာသောလေအေးသည် သူ့အား အလွန်ချမ်းအေးစေလျက်ရှိ၏။

သူသည် ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကြောက်ရွံ့လိမ်နေသော အဝတ်အစားများကို ငုံ့ကြည့်ပြီး နောက်အပေါ်အကီအိတ်များကို လိုက်လံစမ်းသပ်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် လက်ထဲတွင် ပိပြားသော ခူးယားစီးကရက်တစ်ဘူးပါလာသဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုထုယူကာ ကပျာကယာ မီးညှိပြီးနောက် ရိုက်နှက်ထားသကဲ့သို့ မူးဝေကိုယ်ခဲလျက်ရှိရာ ချောင်းကလည်း ဆိုးလာပြန်သဖြင့် အတော်ပင် အနေရအထိ ရ ကျပ်လျက် ရှိပြန်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စီးကရက်ကို ၃ ၄ ခါမျှ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်လေသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးပါးမြိုင်းမွေးတို့ဖြင့် ထူထပ်ကြမ်းတမ်းကာ ရောနေသော သူ၏ မျက်နှာကို မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ရပ်၍ ကြည့်ရင်း ပါးပြာနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်နေမိ၏။ ထိုနောက်ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ ဒယ်ဒယ်ဝင် ဝင်သွားလေသည်။ သို့သော် မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည် ဓားကို ကောက်ယူ၍ ကိုင်လိုက်သောအခါ သူ၏ လက်များမှာ အတော်ပင် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများကို မရိတ်ရဲတော့ပေ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သူ၏ စိတ်ကို အေးဆေးငြိမ်သက်သွားစေရန် အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြီးမှသာ မုတ်ဆိတ်များကို ရိတ်ရပေတော့မည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းဘက်ကား ဝိစင်ကီပုလင်းတစ်လုံးသည် တုံးလုံးထဲလျက်ရှိရာ အရက်ဆို၍ တစ်စက်တလေမျှပင် မရှိတော့ချေ။ ပုလင်းကုန်း၍ ကောက်လိုက်သောအခါ ဦးခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသလိုနှင့် စိတ်မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွှေ့တုတ်ရင်း အရက်ပုလင်းခွက် အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။

အရက်ပုလင်းများထားသည့် ဗီရိုကလေး၏ တံခါးမှာ ပွင့်လျက်

ရှိ၏။ သို့နှင့်သူသည် ပုလင်းများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လှုပ် ကြည့်၏။ အားလုံးပင် အခွံချည်းသာ ဖြစ်နေ၏။ သန်းကောင်ယံ ရောက် ခါနီးအချိန်က ဦးခွန်ကြည်က တည်ခင်းခဲ့သော ဝိစင်ကီပုလင်းထဲ၌ ထက်ဝက်နီးပါးမျှကျန်ရှိနေသည်ကို အကုန်သောက်ပစ်လိုက်ကြောင်း ပြန်၍ သတိရမိ၏။ သို့နှင့် အတော်မူးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ရေချိန် မကိုက်သေးသဖြင့် အရက်ပုလင်းများထားသည့် ဗီရို လေးရှိရာ လေးဖက်ထောက်သွားပြီးလျှင် ဗီရိုအတွင်းမှ အရက်မျိုးစုံကိုတစ်ခါတည်း ပြောင်အောင် သောက်ပစ်လိုက်မိသည်ကို ပြန်၍ သတိရပြန်၏။

သူသည် အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်ထားမိသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အင်အားကုန်ခန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ခူးများပင်တုန်ယင်နေ၏။ သို့နှင့်ပင် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဝင်သွား၏။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်၍ မလှဲမီကော်ဖီ တစ်ခွက် လောက် ပျော်၍ သောက်လိုသော ဆန္ဒရှိ၏။ သို့သော် မိမိခြေထောက်များကို လုံးဝ စိတ်မချနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေမိ၏။ မီးဖိုဆောင်တံခါးဝသို့ ရောက် သောအခါ သူစီးထားသော ညှပ်ဖိနပ်ဖြင့် မှန်ကွဲမှန်စများကို တက်၍ နင်းမိသည့်အတွက် လှမ်းနေသော ခြေထောက်ကို ဤနေရာ၌ပင် ချက် ချင်းရပ်တန့်လိုက်၏။

၎င်းမှာ လက်နေရာမှ ဆုတ်ဖြထားသော သူ၏ စားပွဲတွင် ဓာတ်ပုံမှန်ကွဲများဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံကြားရ၍ ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူပြီးနောက် စားပွဲပေါ်တွင် မှောက်ထားလိုက်၏။

စောကလျာသည် လေထဲတွင် လျှောက်လာသကဲ့သို့ မြေကိုဟောနှင်းကာ သူ့ဆီသို့တဖြည်းဖြည်း လာနေသည်ကို ဖြင်ရ၏။ ခေါင်းထဲမှ နောက်နောက် ဖြစ်လာပြီးလျှင် မျက်ခွံများမှာလည်း လေးလံ၍ လာ၏။ သူသည် မျက်လုံးများကို အားယူ၍ ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် စောကလျာ

အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

စောကလျာ၏ ပျော့ပျောင်းနုထွေးသော လက်ချောင်းကလေးများသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အပြေးအလွှားဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် “မောင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေသလားဟင်” ဟု ပြောပြီးနောက် သူ၏ပါးပြင်ကို တယူတယ နှမ်းရှုပ်လိုက်၏။ စောကလျာက ဆက်လက်၍ “မောင်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဪ အစောကို လွမ်းလို့နဲ့ တူတယ်” ဟု လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူအသံကလေးမှာ ပူပန်စိုးရိမ်ရမိသော စိတ်ဓာတ်၏ လောင်းရိပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။

“အစောဘယ်သွားနေသလဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်က မျက်နှာခပ်တည်တည်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဦး ဦးလေးက ဘာမှလာမပြောဘူးလား၊ ဦးလေးက ပြောတော့ မောင့်ဆီကို သူသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

“ပြောပါတယ်၊ ပြောပါတယ်၊ မောင့်ကို သူလာပြောပါတယ်၊ အင်မတန် နားထောင်ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုပေါ့ ဒါပေမယ့် အစောအတွက် မောင်စိတ်ပူတာက အမှန်ပဲ”

ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသော စောကလျာ၏ မျက်နှာကလေးမှာ သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လို မောင် အစော အဓိပ္ပာယ်မပေါက်ပါဘူး”

“ဒီဥစ္စာကို အိမ်ရောက်ကတည်းက မောင်ကြည့်နေတာ ကြာပြီလေ” ဟု ပြောရင်း ကိုခင်မောင်လတ်သည် မှန်စများ ကြေမွနေသော

မှန်ပေါင်သွင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံကလေးကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူပြီးနောက် စောကလျာ၏ မျက်နှာအနီးသို့ တိုးကပ်ပြလိုက်၏။

အလန်တကြား နောက်သို့ဆုတ်သွားသော စောကလျာ၏ မျက်နှာအမူအရာ ပျက်သွားပုံမှာ ထင်ရှားလှပေ၏။ မပွင့်တပွင့် ထွက်လာ သည့် တုန်ယင်ခန်းခြောက်နေသော သူ၏ အသံကလေးမှာလည်း ပို၍ နိမ့်နေ၏။

“ဒါလောက်တောင် အမြီးကြီးနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကလေးကို ဖျက်ဆီးသွားတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်မယ်”

“အစောတကယ် မသိဘူးလား”

“အစောဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှလဲ မောင်ရယ်”

စောကလျာ၏ မျက်နှာကို ကိုခင်မောင်လတ်က စွပ်စွဲသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ၏ အသိစိတ်ကို တိမ်မည်းညိုကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုးလာသည့်ပမာ လေသံသကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်ဖြစ်သွားသည်ကိုသူသည် အလွန်ရှုံ့ရှာ မုန်းတီး၏။ အတိတ်မှဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် မနှစ်မျိုးဖွယ် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ် သော အတိတ်ကြေးမုံ၏ အရိပ်ပန်းချီကားများသည် သူ၏ စိတ်အာရုံတွင် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြတော့၏။

စောကလျာမှာ ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို အလန်တကြားကြောင်၍ ကြည့်နေရှာမိ၏။

“အစောလုပ်တယ်လို့များ မောင်ထင်နေရောလား မောင်ရယ်”

“မဟုတ်လို့လား”

“မောင်ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဟင် မောင်ထင်သလို လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရယ်”

တုန်ယင်နေသော ငိုရိုက်သံဖြင့် ရောနှောနေသည့် စောကလျာ၏ အသံကလေးမှာ သနားစဖွယ် ဆို့နှင့်နေရှာ၏။

“အစောပြောတဲ့စကားတွေကို မောင်ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံပြီး ယုံကြည်နေရမှာလဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ ဂနာမငြိမ် နိုင်သည့်အမူအရာဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်လံကြည့်ရှုလျက်ရှိနေ၏။ သူ၏ လက်မောင်းအိုးကို စောကလျာ၏ တုန်ယင်သော လက်ချောင်းကလေးများ က ကြင်နာယုယစွာ တယုတယလာရောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားတော့၏။

“မောင်ကို အစောသိပ်ချစ်ပါတယ်မောင်၊ အစောကို ရန်သူတစ်ယောက်လို မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ မောင်ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ဖန်တီးကူညီနိုင်တာ အစောတစ်ယောက်တည်းရှိတယ် မဟုတ်လား မောင်အစောကို မောင် အထင်မလွဲစမ်းပါနဲ့၊ မောင်ရယ်”

စောကလျာသည် ငိုရိုက်ရင်း ကိုခင်မောင်လတ်အား စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်းရစေရန် သနားစဖွယ် အမျိုးမျိုး တောင်းပန်တိုးလှိုင်းနေရှာ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် ကွဲထွက်လုမတတ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် ဝေဒနာကို တတ်နိုင်သမျှ မေ့ပျောက်အောင် အာရုံပြောင်းလျက် စောကလျာပြောသော စကားများကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွေးတော စဉ်းစားနေမိ၏။

“အစောသာ မလုပ်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်သူများ လာလုပ်သွားပါလိမ့်၊ ဦးခွန်ကြည်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူမလာခင် ကတည်းက ဒီဓာတ်ပုံဒီလိုဖြစ်နေတာ အေး အေး ထားလိုက်ပါ တော့၊ ဒါပေမယ့် ဦးခွန်ကြည်က ဘာလို့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ညင်သာစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

စောကလျာက မျက်မှောင်ကြွယ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေး

နက်နက် စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ အသိဉာဏ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ပြောသင့်သော စကားပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစကားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကောင်းဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကောင်းကျိုးနှင့် ဆိုးကျိုးကို ချိန်ထိုး၍ မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး၌ “ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ အိမ်ကို လာတယ်”ဟု စိတ်တထင်ထင်နှင့်ပင် နောက်ဆုံးပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ”

“တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ မောင်သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု မောင်ဆီမှာ ရှိနေလို့ မနေ့က လာပြောတယ်”

“ဘာပစ္စည်းများလဲ ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပစ္စည်းများလား”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခေါင်းရှုပ်သွားသကဲ့သို့ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။ ထိုနောက်ဆက်လက်၍ “လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ငှားရမ်းမိရင် မောင်ဘယ်တော့ မဆို မပျက်မကွက် အချိန်မီပြန်ပေးပါတယ် အစောလည်း အသိသားပဲ”

“သိပါတယ်မောင် ဒီတော့ အခုကိစ္စက တော်တော်အစဉ်းစားရကျပ်တာပဲ”

စောကလျာသည် တောင်မြောက်လေးပါး ကြည့်ကာ သူ၏ ဖျက်လုံးများမှာ ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင်ရှိနေတော့၏။ ထိုစကားကို မပြောမီလျှင် ကောင်းမှာပဲတွေးတောနေပုံရ၏။

“ဘာပစ္စည်းဆိုတာတော့ ပြောမသွားဘူးမောင်”

“သူ့နာမည် အစောသိသလား”

စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသော ကိုခင်မောင်လတ်နှင့် ဖျက်လုံးချင်းမဆုံမီစေရန် သူသည် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားလျက် ရှိနေ၏။

“ဪ မောင်အတွက် ကော်ဖီခါးခါးလေးတစ်ခွက် အစော
သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်နော်” ဟု ပြောကာသူသည် ပြောပြောဆိုဆို
ကိုခင်မောင်လတ်အနီးမှ ထွက်ခွာသွားမည်ပြု၏။

အခြားဘက်သို့ စောကလျာ ကျောခိုင်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရှေ့သို့ဆန့်ထွက်လာမည်ပြုသော မိမိ၏လက်နှစ်
ဖက်ကို ဤသို့ မဖြစ်စေရန် အသိစိတ်ဖြင့် မနည်းပင် ချုပ်ထားလိုက်ရ၏။

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ဇနီးတဲ့ မောင်ရဲ့”

စောကလျာက တီးတိုးလေသံဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ အဖြေ
ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်
ရှိရာ ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးများရိဝေလာပြီး နောက် ဒူးများ တဆတ်
ဆုတ် တုန်လာသဖြင့် သူ့အားလုံးမကျသွားစေရန်၊ စောကလျာက နံဘေး
မှ ဖေးမထားလိုက်ရ၏။ အနီးကပ်၍ ပြောသောသူ၏ အသံကလေးများ
ကို အလွန်ဝေးသော အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာဘိသကဲ့သို့ ကိုခင်မောင်လတ်
၏ စိတ်တွင် ထင်မိ၏။

“ဒီ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အသားကလေးမို့ပြီး ထိုင်နေလိုက်ပါဦးနော်
မောင်၊ ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်လေ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပန်းကန်လုံးထဲမှ ကော်ဖီကို တစ်ကျွက်
ချင်းစုပ်၍ တဖြည်းဖြည်း သောက်နေရသော်လည်း သူ၏ အာရုံမှာ
အသိစိတ်ကင်းကွာနေသကဲ့သို့ မိမိဘာလုပ်သည်ကို မသိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍
နေ၏။ ကော်ဖီပန်းကန်ထဲမှ ကော်ဖီများကုန်စင်သွား၍လည်ချောင်းထဲ
ပူနွေးခါးသက်သွားသည့်အခါမှ သူ၏ ဦးခေါင်းမှာ အတန်ငယ် ပြန်၍
ကြည့်လင်လာလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒီအမျိုးသမီးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါ့ထက် သူ့ကို
ညှော်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထားပြီး အစောက ဘယ်သွားသေး

သလဲ” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းရိနေသည့်ကြားမှပင်
စောကလျာအား မေးမြန်းစစ်ဆေးလျက်ရှိလေသည်။

“သူတစ်ယောက်တည်း ထားပြီး အစောဘယ်မှ မသွားမိပါဘူး၊
ဪ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ကိုအထိုင်ခိုင်း
ပြီး သူက ရေသောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ရေတစ်ခွက် သွားခပ်ပေးတယ်၊
အဲဒီအမျိုးသမီးက အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက ငိုဝင်လာတယ် မောင်ရဲ့၊
နောက်သူ့ယောက်ျားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က အင်မတန်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးဆုံးသွားသတဲ့”

ဤနေရာသို့ ရောက်လျှင် စောကလျာသည် ရှေ့ဆက်မပြောသေး
ဘဲ စကားကို ခေတ္တရပ်ကာ ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလည်း ပြောလေ”

ကိုခင်မောင်လတ်က စောကလျာ၏ မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး
ကြည့်၍ အော်ဟစ်မေးလိုက်၏။

“သူ့ကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ရေတစ်ခွက်သွားခပ်ပေးတာပဲ”
ကိုခင်မောင်လတ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသည့်
အသံကြီးဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ သူလုပ်တာဖြစ်ရမယ်၊ တကယ်လို့ ဒီကောင်မလုပ်
တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် စိတ္တရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“စိတ္တဟုတ်လား မောင်” ဟု ပြောရင်း ကိုခင်မောင်လတ်၏
တုန်ယင်နေသော လက်ထဲတွင် မှောက်လှမတတ်ဖြစ်နေသည့် ကော်ဖီ
ပန်းကန်ကို စောကလျာလှမ်း၍ ယူလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍
“ကလေးမှာ မောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာဆိုတာဟာ
..... ဟင်” ဒါပေါ့ သူ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟား ဟား

ဟား: ဟား: ဟု ကိုခင်မောင်လတ်မှာ အတော်မတတ်
တဟားဟား ရယ်မောရင်း ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ပက်လက်
လှန်ချလိုက်၏။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ “ဒီအိမ်ထဲကို ဒီလူအကြိမ်ပေါင်း
ဘယ်လောက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသလဲတော့ မသိဘူး၊
မနေ့ညကလည်း ဒီလူဒီ အိမ်ထဲကို ဝင်လာသေးတယ်”

“မနေ့ညက ဒီလူအိမ်ထဲကို ဝင်လာတယ် ဟုတ်လား မောင်”

“ဟုတ်တယ် အစော မောင် ရန်ကုန်မှာရှိတုန်းက ရန်ကုန်တောင်
သူလိုက်လာတယ်၊ မောင်ဘယ်ကိုသွားသွား ဘယ်ကိုပဲ ရောက်ရောက်
မောင်ရှိတဲ့နေရာကို အမြဲလိုက်လာမယ်လို့ ပြောတယ်၊ မောင့်အနားက
သူမစွာဘူးတဲ့နောက်ပြီးသူ”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပြောလက်စ စကားသံမှာ တဖြည်းဖြည်း
တိုး၍ တိုး၍ သွားပြီးနောက် သူသည် လုံးလုံး အသံပျောက်သွားကာ
ကုလားထိုင်လက်ရန်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။
ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် မတ်တတ်ရပ်ရန် နေရာမှ ဗြဲနံ့နံ့ ထလိုက်ပြီး
လျှင် အခန်းပြတင်းပေါက်များမှ ကန့်လန့်ကာများကို တုန်ယင်သောလက်
များဖြင့် ကမန်းကတန်း လိုက်လံ စမ်းသပ်လျက်ရှိ၏။ သူသည်
ပြတင်းပေါက် များတွင် ချက်ချထားသော ကန့်လန့်များကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်၊ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသော သူ၏လက်ချောင်းများကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ အယောင်ဆောင်မှုနှင့် အစစ်အမှန်
ကို ဝေခွဲမရသော စိတ်အာရုံများသည် သူ၏ အသိစိတ်ဆိုင်ရာ အာရုံ
ကြောများအတွင်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်ကာဖြောင်း ဆန်လျက်ရှိ
နေ၏။ ဒီရေလှိုင်းလုံးပမာ တလိပ်လိပ် တက်၍လာသော စိတ်ဆင်းရဲမှု၏
ဝေဒနာဒဏ်ချက်ကို မခံမရပ်နိုင်လွန်းသဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ
လိမ်ကာ ဖြစ်နေ၏။

“ဟား: ဟား: ဟား:ဟား: ”

သူသည် အဓိပ္ပာယ် မရှိရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် စောကလျာ၏
မျက်နှာကို တစောင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “သူက သူက မောင့်
မိတ်ဆွေတဲ့ အစောရယ် ဟား: ဟား:.....”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အနီးရှိ ဝိစကီပုလင်းလွတ်တစ်လုံးကို
ဆွဲယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည့် စိတ်ဝေဒနာကို
ဦးနှောက်က ဆက်လက်မခံနိုင်လွန်းသဖြင့် အာရုံပြောင်း၍ သက်သာရာ
ရစေရန် ဦးခေါင်းကို ပုလင်းခွံဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ သို့သော်
မိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပိဆီးမှုအင်အားမှာလွန်ကဲနေသဖြင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
အင်အားများ ကုန်ခန်းကာ ပုလင်း ခွံသည် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တည်တည်
မထိတ် နားထင်အနီးမှ ပွတ်၍ ချောသွားပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ကျကာ
အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲသွား လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ချောမွေ့ပြေပြစ်သော မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း
ပင် အိုမင်းသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ကြေမှုနေသော ပုလင်းခွံများကို
ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့လက်မောင်းကို စောကလျာက အသာအယာ ဖေးမကိုင်ဆွဲ
ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ ကိုခင်မောင်လတ်သည်
ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ အသာတကြည့်လိုက်ပါသွား၏။ တုန်ယင်ခါ
ယမ်းလျက်ရှိနေသော သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများလည်း တဖြည်းဖြည်း
ပြန်လည် တည်ငြိမ်သွားလေသည်။

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်၏ စိတ်အာရုံမှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော တယ်လီဖုန်းသံမပြတ်မည်းနေသောကြောင့်
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားရောက်ကိုင်တွယ်ကြည့်
မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အခန်းထဲတွင် စောကလျာမရှိတော့ကြောင်း

အလယ်ရပ်သွား

CHAPTER

အလယ်ရပ်သွား

ကိုခင်မောင်လတ် ရိပ်စားမိလေသည်။

သို့ဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကောက်မကိုင်လိုက်
“ဟဲလို ပြောပါ”

မည်သည့် အချိန်က တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ သူရောက်သွား၍ ထို
ကိုကို ကိုင်လိုက်မိကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားမရနိုင်အောင်
နေ၏။

“ဟဲလို ခင်ဗျား ဘယ်သူ”

“ဦးခင်မောင်လတ်ပါလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖုန်းနံပါတ် ၅၇၈၀၀ ကပြောနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်
ကြီးစိတ္တလေဗျာ၊ တကယ်လိုများ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းရင်းနှီး
စကားလေးဘာလေးများ ပြောချင်ရင်ပြောနိုင်အောင်လို့ ကျွန်တော်တ
လီဖုန်း နံပါတ်ကို ပေးရတာပါ။ ဒါထက် ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို စကားမပြော
ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တယ်လီဖု
လက်ကိုင်ကို ချက်ချင်း လွှတ်ချလိုက်၏။ သူသည် ကိုယ်အနေအထားထဲ
ခပ်မတ်မတ် ပြုလိုက်ပြီး နောက်စက္ကူပုလင်းကွဲများဖြင့် ဖရိုဖရဲ ပြန်
လျက်ရှိနေသည့် နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ယင်းမြင်ကွင်း
သည်ကား သူ့အဖို့ အတော်ပင် ထူးဆန်းလှတော့၏။ လှပမှု သပ်
မှုတို့ကို အစဉ်အမြဲဦးစားပေးလေ့ရှိသော အစောတစ်ယောက်သည် အမှီ
သရိုက်များကို အဘယ်ကြောင့် ရှင်းလင်းသုတ်သင်မသွားသည်ကို သူ
စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ရှိနေ၏။

“အစော” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်သည် အော်၍ ခေါ်လိုက်
သည်။ သို့သော် စောကလျာထံမှ ပြန်၍ ထူးသလုံးဝမပေါ်ထွက်၍ မလဲ

စောကလျာကား အိမ်တွင် မရှိတော့ချေ။ ညဉ့်ဦးဝိုင်းက အရက် ကို
အလွန်အကျွံမိသောက်ခဲ့ပုံကို သူသည်ပြန်၍ သတိရမိ၏။ သို့နှင့် သူသည်
အချိုးခန်း အတွင်းသို့ သွားရောက်ကာ ခေါင်းအုံ၍ အာရုံစူးနေခြင်း
လျော့နည်းပျောက်သွားစေရန် ရေကို ဦးခေါင်းမှ လောင်း၍ တဘွမ်းတွင်း
ချိုးလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက်မှတ်ဆိတ်မွေးများကို ရိတ်ကာ စိတ်သစ်
ထိုက်သစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရေမှူးချိုးအဝတ်အစားများလဲပြီးနောက်
ညှပ်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို မကာ
၅၇၈၀၀ နံပါတ်များကို အစဉ်လိုက်လှည့်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ ဦးခင်မောင်လတ်” ဟု ဦးစိတ္တ၏ အသံမှာ
ဦးခင်မောင်လတ်၏ နားနှင့်ကပ်ထားသော တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ လျင်မြန်
စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဦးနှောက်အတွင်းရှိ ခေတ္တမျှရပ်ဆိုင်းသွား
သော အသိစိတ်များသည် တစ်ဖန်ပြည်လည် လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာ
လေသည်။

“ဒီမယ်ကိုယ့်လူ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုတာ
ဘာလဲဗျာ ပြောစမ်းဗျာ”

ကိုခင်မောင်လတ်က လေသံမာမာဖြင့် ဦးစိတ္တအား ရှင်းရှင်း
ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

“ဩ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ ဇနီးအကြောင်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျား
ဇနီးချောကလေး စောကလျာနဲ့သူ့ဦးလေးဦးခွန်ကြည်တို့က ခင်ဗျားနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အစီအစဉ်ကလေးတစ်ခု ကျွန်ုပ်တို့နေတယ်ဆိုတာ ဦးခင်မောင်
လတ်သိစေချင်လို့ပါ”

“အစီအစဉ်” ဟုတ်လား ဘာအစီအစဉ်လဲ”

“ဪ... ဘာမှ ကြီးကျယ်တဲ့ အစီအစဉ်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို တစ်နေရာ ပို့ဖို့သူတို့ကြုံနေကြတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရူးနေတယ်လို့ သူတို့ထင်နေကြတယ် ဦးခင်မောင်လတ်ကော တကယ်များ ရူးနေသလားဟင်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို စိတ်ဆိုးမာဆိုးဖြင့် ဆောင့်ချလိုက်၏။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့လက်ကို သူပြန်၍ ကြည့်မိ၏။ လက်ချောင်းများမှာ စွန်ရဲတစ်ကောင်၏ ခြေထောက်များကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်လာ၏။ “ငါ့ကို လူတွေက အရူးတဲ့လား ဟုတ်လား” သူသည် နံရံပေါ်တွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့်မှန်ထဲတွင် ပြတ်သားကြည်လင်စွာ ပေါ်နေသော သူ၏ ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ကာ “ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...” ဟု ဟားတိုက်၍ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသဖြင့် တော်သေးသည်။ ရှိလျှင်ကား သူ့ကို စိတ်မနှံ့သူစိတ်ဖောက်ပြန်သူ အရူးဟူ၍ ပြောဆိုကြပေမည်။ မျက်နှာပေါ်၌ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဆပ်ပြာမှုန့်များ ကွက်တိကွက်များ ပေကျနေ၏။ မျက်နှာကို စင်ကြယ်စွာ မသုတ်ခဲ့သဖြင့် ဖြစ်၏။ “တော်ပါသေးရဲ့... တော်ပါသေးရဲ့” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျောကယာ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

(၁၁)

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပေကျဲပွရောင်းနေသည့် ဇနီးခွက်၊ မှန်ကွဲ၊ စက္ကူစုတ်၊ မီးခြစ်သည်အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီးနောက် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည့် ရုပ်အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည်ကို ဇီရီထဲမှ ဆွဲယူဝတ်ဆင်လိုက်၏။ ဗီရိုအတွင်းတွင် အင်္ကျီနှင့်လုံချည်များ တစ်ထပ်တည်း ရှိနေရာလည်းကောင်းမှ နက်ပြာရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ယောလုံချည်တစ်ထည်ကိုယူကာ သားနားသပ်ရပ်စွာ ဝင်ဆင်လေသည်။

သူသည် စောကလျာပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရာ၊ နာရီလက်တံများသည် သူ့အတွက် အလွန်မှန်းကွေးနေသကဲ့သို့ရှိနေ၏။ နံရံပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် တိုင်ကပ်နာရီမှ လက်တံများ၏ ရွေ့လျားသွားလာမှုကို သူသည် မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။ လက်တံသည် အလွန် အလွန် မှန်းကွေးစွာဖြင့် တစ်နာရီမှ နောက်ဆုံးတစ်နာရီသို့ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ထိုနေရာမှ ချက်ချင်းထကာ နာရီလက်တံရှေ့သို့ တိုး၍ ရွေ့လိုက်လေသည်။ နာရီကို ကြည့်ပြီး နောက်သူတွင် ပိတ်များဖြာလျက်ရှိ၏။ သူ့ကို သူ့အလွန်တောင့်တင်းသိမ့်မိ၏။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိသိပ္ပံပညာရှင် အကျော်အမော်ကြီးများပင် ယခုအချိန်

ထိ စွမ်းဆောင်၍ မရသေးသော ကိစ္စရပ်များကို သူယခုဆောင်ရွက်နိုင် လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် သဘာဝကို လွန်ဆန်နိုင်ပြီဖြစ်၏။ နာရီလက်တံများကို မိနစ်လက်တံများကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်းနာရီပိုင်းသို့ ရောက်အောင်သူပို့ဆောင်နိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထိုအချိန်၌ သူသည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဆာလောင်မွတ် သိပ်လာသဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်သွားကာ ပေါင်မုန့် ၄ ခုကို ထောပတ်ထူထူသုတ်၍ ကော်ဖီကို ဓာတ်ဘူးနှင့် တစ်လုံးအပြည့်ချွတ် ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ ထုတ်ယူလာ၏။ ထို့နောက် ပန်းကန် ပြားထဲတွင် ရှိသော ပေါင်မုန့် ၄ ချပ်မှာ ကော်ဖီ ၅ ခွက်နှင့်အတူလျှင်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုစုံတပြင်လုံးမှာ အလင်းရောင်ရှိမှောင်စပျိုးလာလေပြီ။ သူသည် နံရံပေါ်ရှိ မီးခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး မှာ ဧည့်ခန်းထောင့်တွင်ရှိသော မီးအိမ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ဖြင့် လွှမ်းခြုံသွား၏။ သူသည် ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်အနီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အားရပါးရ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် အတွေးအခေါ် ကြောတွင် နစ်မြော၍ သွားလေတော့၏။

နာရီဝက်နီးပါးမျှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေပြီးနောက် သူသည် ကုလားထိုင်မှ ထကာ ပြတင်းပေါက်တွင်ရှိသော လိုက်ကာအထူကြီးများကို ဆွဲပိတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံကြားရ၏။ သို့နှင့် သူသည် လိုက်ကာကြီး၏ နောက်တွင် ကပ္ပာကယာ ဝင်၍ ပုန်းနေလိုက် ၏။ သို့ရှိစဉ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ စောကလျာဝင်လာလေသည်။

“မောင်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။

“မောင်”

စောကလျာသည် ဧည့်ခန်းသို့လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေရာမှ ဘက်သို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်ကို သူသည်လိုက်ကာနောက်မှ မှ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

“မောင်”ဟု အိပ်ခန်းဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော စောကလျာ ၏ အသံကို ထပ်မံ ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

စောကလျာသည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲ သို့ပြန်ဝင်လာပြီးနောက် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော အဖြူရောင် ပိုက်ဆံ အိတ်အပြားကလေးကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ သို့နောက် အံ့ဩနားမလည်သော မျက်နှာဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ်ပြာ ခွက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြာခွက်ထဲ၌ကား တငွေငွေလောင်ကွမ်း နေသည့် သောက်လက်စ စီးကရက်မတိုမရှည်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက် ရာ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ရင်မော၍ သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံသည် တစ်ခန်းလုံးဆူညံသွား တော့၏။ စောကလျာသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချေထည့်လိုက်ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားကာ လက်ကိုင်ကို ကောက်၍ ကိုင်လိုက်၏။

“ဟယ်လို ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ အခုပဲ ပြန် ရောက်ပါတယ်”

အခြားဘက်မှ အသံကို ခေတ္တနားထောင်ပြီးနောက် စောကလျာက “ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး အစောလည်း ဦးလေးဆီကို ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဖုန်းဆက် နေတာ မှုခင်းဆိုင်ရာ၊ အထူးထောက်လှမ်းရေးဌာန ဟုတ်လား အစော လည်း ဒီကပဲ ဒီကနေ့ပြန်လာတာ ဦးလေးရဲ့ ဘာရွှေရောင် တတ်ခိုက် အဲဒီအပေါ်မှာ သူ့လက်ရာ၊ ဪ ဟုတ်ပြီ၊ အစောလည်း သူတို့

ကို ပြောပါသေးတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး သူ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပုန်းအောင်းနေသော လိုက်ကာ၏ နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာ၏။ စောကလျာမှာမူ ကိုခင်မောင်လတ်အား ကျောပေးကာ တယ်လီဖုန်းအနီးတွင် ရပ်နေ၏။ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လာသော ကိုခင်မောင်လတ်၏ ခြေလှမ်းများမှာ သူ၏လက်ချောင်းများအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်လာသော နာမ်နှင့်ရုပ်ပေါင်းစပ်သည့် အင်အားစုကြီးကို ဖြည့်တင်းပေးသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ စောကလျာသည် ဖုန်းကို ဆက်ပြောနေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့တစ်နည်း မဟုတ်တစ်နည်းတော့တစ်ခုခုလုပ်ရမှာပဲ။ သူ့အခြေအနေက အတော့ကို ဆိုးနေတယ်။ ဟင် သူတို့ဒီညပဲ လုပ်တော့မယ်။ ဒီသတင်းကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးရယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာစောကလျာနှင့် တစ်ကိုက်သာသာ ခန့်သာဝေးတော့၏။ စောကလျာသည် တယ်လီဖုန်းကို ဆက်၍ ပြောပြန်၏။

“ဟင်အင်း ဦးလေး အိမ်မှာ သူမရှိဘူး၊ သူ့အပြင်ထွက်သွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးထင်”

စောကလျာ၏ လက်ထဲတွင်ရှိသော တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို ကိုခင်မောင်လတ် က နောက်မှနေ၍ ဆတ်ခနဲလှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်သည့်အတွက် စောကလျာမှာ ငယ်သံများပါအောင်လန့်၍ အော်လိုက်မိ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို ဆောင့်၍ ယူကာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိသော စောကလျာလက်မောင်းကို တအားဆောင့်၍ ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် ဖုံအထူကြီးများထားရာ ခုံတန်းလျားပေါ်သို့ တွန်းချလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် သူသည် ခွေခွေလေးနဲ့ လဲနေရှာသော စောကလျာ၏ နံဘေးတွင် ရပ်ကာ အပေါ်မှ ဆီး၍ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်

နေလေသည်။

“မောင်မယ် ရဲဋ္ဌာနကိုတောင် ရောက်နေမှကိုး ဟင် ဟား ဟား လတ်စသတ်တော့ ငါဟာ အရူးကြီးဖြစ်နေတာကိုး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာ၏ အသံကို တူ၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြင့် ဆက်လက်၍ “အစောကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မောင်ရယ် မောင့်ကို အစောကူညီနေတာပါ။ ဒီစကားတွေကို မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ အစောရယ် အခုတော့ မောင့်အကြောင်းရဲဋ္ဌာနကိုတောင် အကြောင်းကြားလိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

စောကလျာမှာ ခေါင်းကလေးကို အသာခါယမ်းလျက်ရှိရာ၏။

“ဟုတ်တယ်မောင် အထူးထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ကို အစော ဒီနေ့ပဲ ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါမောင့်ကို ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးစိတ္တအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ အစောသတင်းပေးတာ ပထမဦးဆုံး ဦးဘကျော်သိတယ်မောင် ဦးစိတ္တဟာ စမ်းချောင်းမှာ နေတာပဲ”

“ညာမနေစမ်းပါနဲ့ အစောရယ်၊ စမ်းချောင်းကို တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နဲ့ နဲ့နေအောင် မောင်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဒီစိတ္တဆိုတဲ့ အကောင်ဘယ်မှမတွေ့ဘူး”

“အစော ညာမပြောပါဘူး မောင်ရယ်၊ အမှန်ပြောတာပါ။ သူနေတဲ့ အိမ်ကို အစောရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီမှာ ဟိုအမျိုးသမီးကို လည်းတွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဘယ်အမျိုးသမီးလဲ”

“ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ဇနီးဆိုတာပေါ့၊ ဒီအိမ်ကို လာတဲ့ အိမ်သားဆိုတာလေ”

ကိုခင်မောင်လတ် စောကလျာအား ခံစားမှု ကင်းမဲ့သော သူတို့လုံး အစုံဖြင့် ကြည့်လျက် “ဒါတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ အစောရယ်၊ ဒီကိုလား တာဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ဇနီးဆိုတာကို မောင်လုံးလုံး လက်မခံဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်ရယ်၊ ဒီကို လာသွားတာကဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ဇနီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးစိတ္တနဲ့ အတူတူအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ သူနဲ့ဘာတော်သလဲတော့မသိဘူး၊ သူ့ကို အစောတွေ့လိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ် ကို လာသွားတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်၊ နောက်ပြီး မောင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံက ဆုတ်ယူသွားတဲ့ ပုံကလေးကိုလည်း သူတို့အိမ်ထဲမှာ အစော တွေ့ခဲ့တယ်”

“အဲဒီဟာ အခုတယ်မှာ ရှိသလဲ”

“သူ့အိမ်မှာပဲ ရှိမှာပေါ့မောင်၊ နို့ပေမယ် အခု ဒီဥစ္စာ ဘာမှ အရေး မကြီးတော့ဘူး၊ မောင်ရဲ့လက်တွေ့ပုံစံကို နေ့လယ်ကပဲ အထူး ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ကို ဦးလေးပို့လိုက်ပြီတုန်း၊ အဲဒါထောက်လှမ်း ရေး တပ်ဖွဲ့ကနေပြီး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခုံရည်လက်တန်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး နှင့်လက်သီးဖြင့် တအားထိုးချလိုက်ပြီးနောက်

“ဒီမယ် အစောဘာမှ ဆက်ပြောမနေနဲ့၊ ဦးစိတ္တကမောင်ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ အားလုံးဖွင့်ပြောပြီးပြီ၊ အခုမှလာပြီး လုပ်ဇာတ်တွေ ခင်း မနေနဲ့တော့ ကဲ တော်ပါတော့”

“လုပ်ဇာတ်တွေ မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရယ်”

“ဆေးရုံကြီးကို မနေ့က မောင်ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ် အစောမရှိဘူး တဲ့၊ မလာဘူးတဲ့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အောင်နိုင်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ကျေနပ်စွာ တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ဇနီး၊ ဒီမှာမရှိ

ဘူးလို့ ဆေးရုံကြီးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်လေ၊ ကဲ သိပြီလား ဘာတွေများဆက်ပြီး လုပ်ဇာတ်ခင်းချင်သေးသလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင် ဆေးရုံကြီးမှာ မနေ့က အစောမရှိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စောကလျာသည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သည် အရာဖြင့် အခန်းထဲတွင် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်နေ၏၊ ကိုခင်မောင် လတ်စိတ်ကျေနပ်အောင် မည်ကဲ့သို့ ပြောဆိုရမည်ကို စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

“အဲဒီဟာ တစ်ခုတော့ မောင်ကို အစောညာခဲမိတယ်၊ ဦးလေးက ညာတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး၊ မနေ့က တစ်နေ့လုံး မောင်ကိစ္စကို ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ အစောသွား ဆွေးနွေးနေတယ်” “ဒီမယ် အစော ဘာမှ စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး သိပ်ပြောမနေနဲ့တော့ ဒီအိမ်ထဲကို အစောဝင် လာခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး အစောပြောသမျှ စကားတွေကို တစ်လုံးမှ မောင်အယုံအကြည် မရှိဘူး၊ ကဲ ရှင်းပြီလား”

“မောင် အခုဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဖြန့်ချည်ဆုပ်ချည်လုပ်နေသော ဂနာ မငြိမ်ဖြစ်နေသည့် လက်ချောင်းများကို ကြည့်၍ စောကလျာက မေးလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် စောကလျာ၏ အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွား၏၊ စကားသံကို အသံထွက်အောင် မနည်းပင် ကြိုးစားပြောလိုက်ရင်း ထွက်လာသည့် အသံမှာလည်း အလွန်တိုးလွန်းလှ၏၊ တစ်ကိုယ်လုံးနှိုး သူ၏ ကာယအင်အားမှာ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသောသူ၏ လက်ချောင်းများအတွင်းသို့ အားလုံးပင် ဝင်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်တတ် ၏။

“မောင်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ အစောမစဉ်းစားမိဘူးလား”

“အစောပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ မောင်ရယ်၊ အစောတောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်ရပ်တန့်သွား၏။

“ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့ အစော၊ မောင်အားလုံးနားလည်တယ်၊ ဒီဇာတ်ရှုပ်ကြီး ပေါ်လာအောင် လုပ်တာ မောင်မဟုတ်ဘူး၊ အစောကိုလည်း မောင်ဘာမှ အန္တရာယ် မပေးလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေသွားတဲ့ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ဟောဒီလက်တွေကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အစောကို ခွင့်လွှတ်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလက်တွေကို ရဲဌာန ပို့ဖို့ အစောကြံစည်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

စောကလျာက မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်ကလေးများ စို့လာ၏။

“အစောကို ရှင်းပြခွင့် 'ပေးပါဦး မောင်ရယ်’

ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဦးခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီးနောက်-

“ရှင်းမနေနဲ့တော့ အစောအပိုပဲ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်တွေကတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

စောကလျာသည် ကျရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို မည်သို့ပင် တိမ်းရှောင်စေကာမူလွတ်မြောက်ရန်လမ်း မရှိကြောင်း သဘောပေါက်မိ၏။ သူ့အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာနေသော ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ချောင်းများကို ရှောင်တိမ်းရန် လက်လျှော့လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီလေ”

စောကလျာက တုန်ယင်သော အသံကလေးဖြင့် ဆက်လက်၍

“အမှန်တရားကို ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ပြောဆိုရလိမ့်မယ်လို့ ပထမ အစောထင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မောင့်ကို ဒီလောက်တောင် အချိန်ဆွဲပြီး ရှင်းပြခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဦးနှောက်ထဲမှာဆိုနဲ့

နေတဲ့စိတ်ရဲ့ ခံယူချက်ကို လမ်းမှန်ကမ်းမှန်ရောက်အောင် ဘယ်လိုမှ အစောဆွဲဆောင်လို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာ အခုနားလည်ပါပြီမောင်”

စောကလျာသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထ၍ ရပ်လိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ မျက်စိမှာ ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် တုန်ယင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းကလေးများကို ကြိုးစားအားထု၍ ပြုံးလိုက်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် လက်ကောက်ဝတ်မှ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ၏ လည်တိုင်ကလေးသို့ ကပ်လိုက်၏။

“ကဲ မောင် လုပ်ချင်သလို လုပ်ပေတော့၊ အစောရဲ့ လည်တိုင်ကလေးဟာ မောင့်လက်ထဲရောက်နေပြီ၊ ဒီလက်ချောင်းတွေဟာ မောင့်ရဲ့လက်ချောင်းတွေ မောင်ရဲ့ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလက်ချောင်းတွေဟာ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေလို အစောလက်ခံထားတယ်လို့များတောင် မောင်ထင်နေသလား၊ အစောမျက်လုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦးမောင်၊ တကယ်လို့များ မောင်ရဲ့အသိစိတ်အာရုံကို အထင် လွှဲအမြင်လွှဲဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်တွေကသာ ဖုံးကွယ်ထားဆီးမထားဘူးဆိုရင်တော့ မောင်ကို အစောဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင်ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ မောင်ရယ် မောင်ကို အစောအမြဲချစ်နေမယ် နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ မောင်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် အစောမလုပ်ဘူး ဆိုတာ မောင်သိရမှာပါ မောင်ရယ်”

သို့သော် စောကလျာ၏ တင်ပြချက်များမှာ သူ၏ စိတ်အာရုံကို မည်သို့မျှ ရိုက်ခတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ၊ ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ အသိစိတ်ဓာတ်အင်အားစုကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျစ်ညှစ်၍ ထိန်းသိမ်းကာ သူ၏လက်များကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းရန် ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ သို့သော် မည်မျှပင် ကြိုးစားသော်လည်း အင်အားချင်းမမျှသော ရန်သူနှင့်သူအချင်း

ငါအနိုင် ဖက်ပြိုင်နေရတာသိသလို ရှိတော့၏။ စောကလျာ၏ ထွေးနွေးအိ
စက်သော လည်တိုင်နုနုကလေးကို သူ၏လက်ချောင်းများ တဖြည်းဖြည်း
ဖျစ်ညှစ်နေသည့်ထိတွေ့မှု အာရုံကို သူခံစားနေရ၏။ ဤသို့ သူ၏
လက်ချောင်းများက အထိန်းအကွပ်ကင်းမဲ့စွာရမ်းရမ်းကားကား ပြုလုပ်
နေသည့် အပြုအမူကို သူသည်ကြည့်နေရုံမှ လွဲ၍ တားဆီးနိုင်သည့်
စွမ်းရည်ကား သူ့တွင် လုံးဝမရှိတော့ပေ။ လေရှူလမ်းကြောင်း တဖြည်း
ဖြည်း ပိတ်လာသဖြင့် အသက်အနိုင်နိုင်လွှဲ၍ ရှူနေရသော စောကလျာ၏
ရင်အုံကလေးမှာ နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့် လှိုင်းအိများကဲ့သို့
ဖြစ်၍ နေသည်ကို သူသည် နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်နေရ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သကဲ့သို့
အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်သော ခေါင်းလောင်းသံမှာ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံ
သွားတော့၏။ ခေါင်းလောင်းသံနှင့်အတူ ဦးခွန်ကြည်၏ အသံမှာတစ်ဆက်
တည်း ပေါ်လာသဖြင့် စောကလျာ၏ လည်တိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်
နေသောလက်ကို ကိုခင်မောင်လတ်သည် ချက်ချင်းရပ်သိမ်းလိုက်၏။

“သမီးရေ အစော တံခါးဖွင့်ပါဦးလေ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အံ့ကို ကြိတ်လိုက်၏။ မေးကျောကြီးများ
ပင် ထောင်ထလာ၏။ စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ချောင်း
ကြီးများထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လည်တိုင်ကလေးကို လက်ဖြင့်အသာ
အယာ ပွတ်သပ်နေရာမှ ကိုခင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား
လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဦးလေးကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့နော် ...
အစော တောင်းပန်ပါတယ်”

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ
လိုက်ပြီးနောက် မိမိ၏ လည်တိုင်ပေါ်သို့ မရမက အတင်း ဖိကပ်နေ၏။

စောကလျာသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး
နောက် မိမိ၏ လည်တိုင်ပေါ်သို့ မရမက အတင်း ဖိကပ်နေ၏။

“မောင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ အစောကိုပဲ လုပ်ပါမောင်ရယ်၊ ဦးလေး
ကိုတော့”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် စောကလျာဆွဲကိုင်ထားသော သူ၏လက်
နှစ်ဖက်ကို ဆောင်၍ ဆွဲလိုက်ကာ တဒုန်းဒုန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်း ထုနေသော
အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း မှန်မှန်လျှောက်သွား၏။ ထိုနောက်
တံခါးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခွန်ကြည်၏လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်
ရန် လက်လှမ်းလိုက်မည် ပြုလေသည်။

သို့သော် ဦးခွန်ကြည်၏ နံဘေးတွင် လူနှစ်ယောက် ကပ်လျက်သား
ရပ်နေသဖြင့် သူသည် ရှေ့သို့ဆန့်ထွက်မည်ပြုသော လက်နှစ်ဖက်ကို
မသိမသာ ပြန်ရပ်သိမ်း လိုက်လေသည်။

“အစောဘယ်မှာလဲ”ဟု ဦးခွန်ကြည်က သံပြတ်ဖြင့် မေးပြီး
ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ကို တွန်းဖယ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့်
ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နံဘေး
သို့ ဖယ်ရှားပေးလိုက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဦးခေါင်းကို ဆတ်၍ ပြုလိုက်
လေသည်။ ထိုအခါ ဦးခွန်ကြည်၏ နောက်မှ လူတစ်ယောက်ဝင်လိုက်
သွားပြီးလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က အိမ်ထဲသို့ ထပ်၍ ဝင်ကာ တံခါးမ
ကြီးကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်ပြီး နောက်တံခါးကို ကျောမီ၍ ရပ်နေ
လေသည်။

စောကလျာသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောဦးခွန်ကြည်၏ ရင်ခွင်
ထဲပြေးဝင်လာကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ငိုလျက်ရှိ၏။ ကိုခင်
မောင်လတ်သည် ၎င်းတို့ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် သူ၏ လက်နှစ်
ဖက်ကို ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော်

တံခါးကို ကျောမှီ၍ ရပ်နေသူက “ဒီမယ်ကိုခင်မောင်လတ် ကျွန်တော် ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ပါ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်နည်းနည်း စကားပြောစရာ ရှိပါတယ်”

ထိုသူ၏ ကေားကြောင့် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ အသိစိတ် ရုတ်တရက် ပြန်၍ ဝင်လာသကဲ့သို့ “ခင်ဗျား ဪ အင်း ဟုတ်ကဲ့” “ကျွန်တော်နာမည်က ဇော်အောင်ပါ မှုခင်း ဆိုင်ရာ ထောက်လှမ်းရေးဌာနက စခန်းမှူးပါပဲ၊ စခန်းကို ကျွန်တော်နဲ့ ဇောလိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် အပေါ်အကျီဝတ်လိုက်ဦးမယ်” ကိုခင်မောင်လတ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်၏။ သူသည် ဦးခွန်ကြည်နှင့်စောကလျာတို့အား အနည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်လှည့်၍မကြည့်ဘဲ အနီးမှ ဖြတ်၍ လျှောက်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါသူ၏ ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်တင်း၍ ကိုက်ခဲအေးစက်လာ၏။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အမှန်တရားတစ်ခု၏ စွမ်းအင်နှင့် လှုံ့ဆောက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သူချက်ချင်း သဘောပေါက်မိ၏။ အခန်းထဲမှသူပြေးထွက်လာကာ စောကလျာအား ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်လိုစိတ်များ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ဤအခြေအနေအတိုင်း ဆိုပါက ကိုခင်မောင်လတ်မှာ မည်သို့ပင် ချောမောယုယစေကာမူ သူပြုလုပ်ခဲ့သည့်အပြုအမူများသည် စောကလျာအား ပြေလည်အောင် တောင်းပန်နိုင်စွမ်းရှိတော့မည် မဟုတ်ဘဲ၊ အကျိုးထူးရှိလည်း လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ နောက် ၂၄ နာရီအတွင်း ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ရက်သတ္တပတ်အတွင်း အချိန်ပိုင်းများတွင်ဖြစ်စေ၊ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ဦးစိန်လှိုင်၏ လက်များကို အထိန်းအကွပ် မရှိသော အရိုင်းအစိုင်းဘဝသို့ ရောက်အောင် ဦးစိတ္တက

ပြန်လည်နှောင့်ယှက်ဦးမည်မှာ သေချာလှ၏။ သူ၏ ဘဝကို အချိန်နှင့် နာရီပြည့်နှောင့်ယှက်နေသူမှာ ဦးစိတ္တပင် ဖြစ်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော အပေါ်အကျီအနက်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး နောက်အပြင်သို့ ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ အပြင်မှ နေ၍ ကြည့်နေရသကဲ့သို့ အခန်း၏ အပြင်ဘက်မှာ မှောင်မည်းမည်းဖြစ်နေ၏။ သူသည် ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်ကို လှမ်းကျော်လိုက်၏။ သူ၏ အိပ်ခန်းတံခါးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပွင့်သွားပြီးနောက် စခန်းမှူးဦးဇော်အောင်၏ မျက်နှာပေါ်လာလေသည်။ ဦးဇော်အောင်မှာ မှင်သက်မိသကဲ့သို့ ကြောင်အမ်းအမ်းရှိ၍ နေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ၎င်းကို အခွင့်ကောင်းယူကာ နောက်ခြေတစ်ဖက်ကိုပါပြတင်းပေါက်ပေါင်သို့ ကျော်၍ အောက်သို့ခုန်ချလိုက်၏။ သို့သော် အလောတကြီးပြုလုပ်ရသောကြောင့် နောက်ခြေထောက်သည် ပြတင်းပေါင်နှင့်တိုက်မိကာ မြေပေါ်သို့ အလျားမှောက်လဲကျသွားတော့၏။ သို့သော် နာသွားသော ခြေထောက်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ နေရာမှ ကမန်းကတန်းကုန်းရုန်း၍ ထကာ ဝင်းတံခါးသို့ ရောက်ရန် ပြေးသွားလေသည်။ ခြံဝသို့ ရောက်ခါနီး၌ သူသည် အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက်ပြန်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မီးလင်းလျက်ရှိသော သူ၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ဝတွင် ဦးဇော်အောင်နှင့် စောကလျာတို့ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဦးဇော်အောင်နှင့် သူ့နောက်သို့လိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စောကလျာ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“မောင် မောင် မောင် ဘယ်သွားမလို့လဲလဲလဲ၊ ပြန်လာခဲ့ပါ မောင်ရယ်”

စောကလျာက ကိုခင်မောင်လတ်ကို အားမလိုအားမရ ဟစ်အော်
ခေါ်လိုက်လေသည်။

“အစောတောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင်ရယ် ပြန်လာခဲ့ပါ”

“ဟာ ဟား ကျုပ်က အဖမ်းခံဖို့ ပြန်လာရဦး
လာ”

စောကလျာ၏ အသံနှင့်အတူ “ဒီမယ် ဦးခင်မောင်လတ် ခင်ဗျာ
ကို ဘယ်သူကဖမ်း”ဟု ဦးဇော်အောင်၏ အသံမှာ စောကလျာ၏ အသံ
နှင့် မရှေးမနှောင်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

သို့သော် ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အပြင်သို့
ပင် ရောက်သွားလေပြီ။ သို့ရှိစဉ် သူ၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ဝတွင်
ဦးခွန်ကြည်၏ အရိပ်ပေါ်လာ၍ ၃ ဦးစလုံးကပင် အပြင်သို့ ပြေးထွက်
လာကြလေသည်။

“သုံးဘီး ဗျို့ သုံးဘီးဆရာ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အနီးမှ အရှိန်ဖြင့် ဖြတ်လာသော သုံးဘီး
အငှားတက္ကစီတစ်စီးကို အော်ခေါ်လိုက်၏။ သို့သော်ကားမောင်း သူသည်
သူ့အား အဖက်မလုပ်ဘဲ၊ ဆက်လက်မောင်းသွားလေသည်။ သို့ရှိစဉ်
အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခြံဝင်းထဲမှ လူ ၂ ယောက် ပြေးထွက်
လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် လေးဘီးတက္ကစီတစ်စီးမောင်း
လာသည်ကို မြင်ရပြန်သဖြင့် သူသည် လမ်းအလယ်သို့ ရောက်အောင်
ထွက်ကာ လက်လှမ်း၍ တားလိုက်၏။

လေးဘီးကားသည် သူ့နံဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကား
မောင်းသူက အပြင်သို့ ခေါင်းထုတ်ကာ “ဒီမယ် ခင်ဗျား ဒီလိုကြပ်ကြပ်လှ
သေလိမ့်မယ်၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်သာ မျက်စိမရှင်ရင် ခင်ဗျာ
သေပြီ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ အင်မတန် အရေးကြီးနေလို့ပါ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ကားမောင်းသူအား အနီးအညွတ် တောင်း
ပန်လျက်ရှိလေသည်။ သို့ရှိစဉ် သူ့ဆီသို့ စခန်းမျိုးဦးဇော်အောင်နှင့် လူတစ်
ယောက်ပြေးလာသည်ကို မြင်ရ၍ သူ့အားဖမ်းမိလှဆဲဆဲရှိနေ၏။ သူသည်
ကားတံခါးကို ကပျာကယာ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ကားမောင်းသူ၏
နံဘေး၌ ဝင်ထိုက်ကာ

“စမ်းချောင်း မောင်းဗျာ ခပ်မြန်မြန်ဗျို့၊ ခပ်မြန်မြန်” ဟု
ပြောလိုက်လေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဆေးရုံကို မမောင်းရတာ စမ်းချောင်း
ဘယ်နေရာမှာလဲဗျ”

“မောင်းသာမောင်းဗျာ တော်ကြာ ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်”

ဦးဇော်အောင်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် သုံးဘီးကားတစ်စီး ကို
လက်ပြု၍ တက်ကာ သူ၏ ကားကို မီအောင်လိုက်ရန် ကားသမားအား
ပြောနေသည်ကို ရှေ့မှန်ထဲတွင် သူမြင်လိုက်ရ၏။

“နောက်က အခုလိုက်လာတဲ့ သုံးဘီးကားကို မျက်ခြည်ပြတ်
ကျန်ရစ်အောင် ခပ်မြန်မြန် မောင်းစမ်းဗျာ”

“ကြီးစားပါ့မယ်ဆရာ၊ နို့ပေမယ်၊ အခုလို ယာဉ်တစ်ကြောင်းကား
အသွားလာ” “ခပ်မြန်မြန်မောင်းစမ်းဗျာ”

ကားမောင်းသမားသည် အရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်၏။ သို့သော်
ကားမှာ ကိုက် ၂၀၀ ခန့် သွားပြီးနောက် ရှေ့တွင် ကုန်တင်လော်ရီကား
ကြီးတစ်စီးရပ်နေသဖြင့် ရုတ်ချည်း ရပ်လိုက်ရ၏။ နောက်မှာကားများမှာ
လည်း ရပ်နေရလေသည်။ ဦးဇော်အောင်တို့ကားမှာ သူ့ကားနှင့်ယာဉ်ကြော
တစ်ကြောင်းထဲဖြစ်၍ ကားနှစ်စီးသာ ခြား၏။ ကုန်တင်ကားကြီး စတင်နှိုး

အလယ်ရုပ်လွှာ

၂၃၆

၂၃၇

အလယ်ရုပ်လွှာ

ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ကားမောင်သူသည် ကားကို လမ်းမကြီးပေါ်မှ နေ၍ လက်ယာဘက်ရှိ လမ်းသွယ်လေးဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ကွေ့မောင်းဝင်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျို့ ဟုတ်ပြီ အဲဒီလိုမှာပေါ့ဗျာ” ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ့နံဘေးရှိ ယာဉ်မောင်းသမားအား ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

“သိပ်လည်း ချီးကျူးမနေနဲ့ဦးဆရာ၊ ဒီလမ်းသွယ်က အခုတင်လမ်းမကြီးပေါ်ပြန်ပေါက်မှာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလမ်းထဲ ချိုးဝင်လာ ရတာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ သူတို့ရဲ့ နောက်ကို ပြန်ရောက်အောင်ပေါ့ဆရာရဲ့၊ သူတို့က ရှေ့ဆက်မောင်းသွားရော ကျန်တော်တို့က ဒီလမ်းက ထွက်လိုက်တော့ သူတို့နောက်ပြန်ရောက်ရော မှတ်ဘူးလား ဆရာ”

ကိုခင်မောင်လတ်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ မှန်လည်း မှန်၏။ လမ်းသွယ်လေးမှာ လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုလမ်းသွယ်ထဲမှာ ကား ပြန်ထွက်လာသောအခါ ယခင်မောင်းခဲ့သော လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့၍ ဦးဇော်အောင်တို့၏ သုံးဘီးကားနောက်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်နှင့် ဦးဇော်အောင်တို့၏ ကားမှာကား ၄ စီးမျှ ခြားနားနေ၏။

မီးပွိုင့်သို့ ရောက်၍ ကားများအားလုံး ရပ်တန့်လျက်ရှိနေစဉ် ကိုခင်မောင်လတ်သည် အပေါ်အင်္ကျီထဲမှ ၅ ကျပ်တန် စက္ကူတစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် “ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောကာ ကားတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်ပြီးနောက် လမ်းလယ်ခေါင်၌ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေသည်။ ထိုနောက် ကားများကို ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်ရှားရင်း လမ်းဘေးပလက်မောင်းပေါ်တွင် သွားလာနေသော လူအုပ်

ကြားသို့ ဝင်ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုနောက်ကားမှတ်တိုင်တွင် ရပ်ထားသော အမှတ် ၁၂ ကားပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးတက်သွားလေသည်။

* * * * *

(၁၂)

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရှမ်းလမ်းမှတ်တိုင်သို့ ရောက်သည့်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ဦးစိတ္တ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်တံခါးများမှာ အပြင်ဘက်မှ သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် အိမ်နီးပါးချင်းများကို မေးမြန်းကြည့်ရာ၊ ဦးစိတ္တမျက်လှည့်မှာ ကျိုက္ကဆံကွင်းရှိ ဇာတ်ရုံတွင် ပြသလျက်ရှိကြောင်း သိရ၏။ ချက်ချင်း ပင်သူသည် အငှားကားတက္ကစီတစ်စီးဖြင့် ကျိုက္ကဆံကွင်းသို့ လိုက်သွားလေသည်။ ကွင်း၏ အတွင်း၌ကား “ဦးစိတ္တမျက်လှည့်ပိဇ္ဇာကြီး” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် ဇာတ်ရုံကလေးကိုအဝေးက လှမ်း၍ မြင်ရ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဇာတ်ရုံဆီသို့လျှောက်သွားရာ ဦးဇော်အောင်နှင့် သူ၏ အဖော်မှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ခဏမျှ ကြည့်ပြီးနောက် ဇာတ်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို သူမြင်လိုက်ရ၏။ သို့နှင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဇာတ်ရုံနောက်ဖေးဘက်သို့ ကွေ့၍ သွားကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ နေ၍ ဇာတ်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

လိုက်ကာကလေးတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသော ကျူထရုံအခန်းကလေး တစ်ခန်းကို တွေ့ရသဖြင့် လိုက်ကာကို တွန်းဖယ်လိုက်ရာ ဦးစိတ္တ၏ ဇနီးသန္တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ အခန်းထဲတွင် ထွန်းညှိထားသည့် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးလုံး၏ အလင်း

ရောင်မှာ ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှတ်မိနိုင်သလိုရှိ၏။ သန္တာသည် အံ့အားသင့်ကာ ဟသွားသော ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ရင်း နောက်သို့ အတန်ငယ် ဆုတ်၍ သွား၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် သန္တာ၏ လက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်က ခနဲတုံ့တဲ့ အမူအရာဖြင့် “ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ နီးနဲ့ အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ နေကောင်းရဲ့နော်”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကျွန်မဘာမှ နားမလည်ဘူး”

သန္တာသည် သူ၏လက်ကို ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းဖယ်လျက်ရှိ၏။ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးရန် တောင်မြောက်လမ်းပါးကိုလည်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်ယခုရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ သန္တာ၏ အဝတ်စားလဲသော အခန်းဖြစ်၏။ သူသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော သန္တာမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနောက် “ဦးစိတ္တဘယ်မှာလဲ”

“ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ လွတ်ပါရင့်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သန္တာအား အခန်းထောင့်သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ အခန်းမှာ များစွာ မကျယ်လှဘဲမြေကြီးမှာ အစိုပြန်လျက်ရှိသောကြောင့် ခပ်အေးအေးခပ်ထိုင်းထိုင်း ဖြစ်၍ နေပြီးလျှင် အပေါ်စားခေါင်ဒါန့်များဖြင့် မွှေးကြိုင်လျက်ရှိနေ၏။ အခန်းထောင့်တွင် မှန်ဗီရိုပလေးရှိရာ မှန်ရှေ့ခုံပေါ်တွင် ပလတ်စတစ်ပန်းလုံးကလေးများပြန်ကျထွက်ရှိ၏။ ပန်းကုံးကလေးတစ်ခု၏ အောက်၌ ဓာတ်ပုံအစုတ်ကလေးတစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရလေသည်။

(ကိုခင်မောင်လတ်က ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးလျက်) “ဟေ့... ဘယ်သူပဲလဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲ၊ ဒါတောင်ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့

ဇနီးပါဆိုပြီး မင်းဟန်ဆောင်လာတာ မင်းညာချင်သေးသလား”

သန္တာမျက်လုံးလေးများပြူးကာ ကိုခင်မောင်လတ်အား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလိမ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုတို့က ကျွန်မသက်သက် ဒုက္ခပေးရအောင် ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုစိတ္တက ကျွန်မကို အတင်းအဓမ္မခိုင်းလို့ ကျွန်မလုပ်ရတာပါ။

သူသည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်လိုက်ပြီးနောက် “အစ်ကိုကတော့ ကျွန်မ အခြေအနေကို မသိဘူး၊ ကျွန်မဟာ အင်မတန် ကံဆိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မသူ့နေရတာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့ ပေါင်းသင်းနေရတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကိုစိတ္တဟာ လူတစ်ယောက်ကို နာကျင်အောင် လုပ်ကျွေးနပ်တဲ့လူစားမျိုး ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့လူစားကျွန်မတော့ မပြောနဲ့တော့ ဒီနောက်တော့ အစ်ကိုကို သူဒုက္ခပေးတာတာပါပဲ၊ ကျွန်မသိပ်စိတ်ညစ်တယ်အစ်ကို၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါအစ်ကိုရယ်”

“သန္တာသည် အလွန်မော့ဟိုက်နေသည့် အမူအရာဖြင့် ပြောလေစကားကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်၏၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်တို့၏ မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သကဲ့သို့ ကြက်သီးမွေးညင်းများထကက၊ နွဲ့နွဲ့သွယ်ပျောင်းသော သူ၏ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ တသိမ့်သိမ့် တုန်၍လှုပ်၏၊ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ “သူ့အခွင့်အလမ်းကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာ ငွေလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးနိုင်အောင်အားမျိုးကို သူလိုချင်လို့ အစ်ကိုရဲ့ အဲဒီအင်အားနဲ့ အစ်ကိုကို သူကြိုက်သလို ခိုင်းစေဖို့ပဲ အစ်ကိုကို သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲဆိုပါတော့ အစ်ကိုရယ်”

“နေပါဦး ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

သန္တာသည် ပန်းကလေးနှစ်ဖက်ကို တွန်းလိုက်ပြီးနောက် “လူတွေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်ယူ လွှမ်းမိုးချင်ကြသလဲဆိုတာ အစ်ကိုဘယ်လိုဖြေမလဲ အဲဒီလိုပဲ အစ်ကို ဒါဟာလူသားတွေရဲ့ သဘာဝလူတို့ရဲ့ အစဉ်အလာပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ချိန်ကဆိုရင် ကိုစိတ္တဟာ အတော်အသင့် နာမည်ရှိတဲ့ တယောဆရာတစ်ယောက်တဲ့ သူပြောတော့ သူဟာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ဘဝရဲ့ တိုးတက်အောင် မြင်ဖို့လမ်းစကို အနုပညာ လောကလူတွေကပဲ ဖိနှိပ်လို့ လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောဖူးတာပဲ အစ်ကို ဒါကြောင့် ထင်ပေါ် ကျော်ကြားတဲ့ အနုပညာသမားမှန်သမျှကို အင်မတန်မရှုမိမနာလို ဖြစ်ပြီး အမျိုးမျိုး ဒုက္ခလိုက်ပေးခဲ့တယ်အစ်ကို”

သို့ပြောနေရာမှ သန္တာ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်ပြုံးရွှင်လာပြီးနောက် “ဒါပေမယ့် အခုတော့ မှုစရာမလိုတော့ပါဘူး သူတို့လာနေကြပါပြီ”

ကိုခင်မောင်လတ်က နားမလည်သဖြင့် “နေပါဦး သူတို့ကို ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

“အို ရဲတပ်ဖွဲ့ကလူတွေပေါ့ အစ်ကို မသိဘူးလား”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရမှာလဲ”

“အစ်ကို ဇနီးက ပြောမပြဘူးလား၊ နေ့လယ်က ကျွန်မအိမ်ကို သူလာတယ်၊ ရဲတွေ ဇာတ်ရုံကို လွှတ်လိုက်မယ်လို့ ကျွန်မကို သူပြောသွားတယ်”

သန္တာ၏ မျက်နှာကလေးမှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း စိုးရိမ်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်လွန်းလျက်ရှိ၏၊ ထို့နောက်ဆက်လက်၍ “ပြီးတော့ ကျွန်မပဲ အစ်ကို အမျိုးသမီးနဲ့ ပြောနေတဲ့စကားကို ကိုစိတ္တကြားသွားတယ် ဘာဖြစ်

လို့ ဒီအချိန်အထိ မလာကြသေးသလဲ မပြောတတ်ဘူးအစ်ကို”

သန္တာ၏ မျက်လုံးကလေးများမှာ ပြူးကျယ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေ၏။

“ဟာ သူတို့ဒီမှာ ရောက်နေပြီ မင်းဘာမှ ပူမနေနဲ့ သိလား”

ထိုအချိန်မှာ ကိုခင်မောင်လတ်၏ စိတ်အာရုံမှာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာ၏။ ဤနေရာသို့ရောက်လာသည့်ကိစ္စကို အချိန်မကုန်စေဘဲ အမြန်ဆုံး စတင်ဆောင်ရွက်မှသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ အချိန်မရှိတော့ပေ။ သို့နှင့်သူ သည် သန္တာ၏ ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နောက် “ငါဒီကို ရောက်လာတုန်းက သူတို့လည်း ဒီရုံထဲဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကဲ ဒီတော့ဦးစိတ္တအကြောင်းငါ့ကို ခပ်မြန်မြန် ပြောပြစမ်း”

“သူ့အကြောင်း ဟုတ်လား သူ့လက်ချက်ကြောင့် ကျွန်မကိုယ် ပေါ်မှာ ထင်ကျန်ရစ်နေတဲ့ အညိုအမည်း အကွက်တွေ အစ်ကိုမြင်ဖူးသား ပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့အကြောင်းအစ်ကိုသိနိုင်ရောပေါ့”

ကိုခင်မောင်လတ်က စိတ်မရှည်နိုင်သည့်ဟန်ဖြင့် “ဒီမယ်ငါပြောတာ နင့်နဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

“ဒါက ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီလို့ ထင်တာပဲအစ်ကို အစ်ကိုသာ မြဲမနေနှင့်အောက်မှာ နင်းပြားဖြစ်နေရင် အချိန်တို နာရီတို နှစ် အပိုင်း အခြားတို့ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါဦး မလားအစ်ကို”

“နေပါဦး၊ ဒါတွေထားပါဦး၊ ဦးစိန်လှိုင်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်ကို သူ့ဘာတွေပြောထားသလဲ ဦးစိန်လှိုင်ကိုကော သူ့တကယ် သိရဲ့လား၊ ငါမေးတာ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ တော်တော်ကြာ သူ့ရောက်လာတော့မယ်” “ဦးစိန်လှိုင်ကို သူမသိပါဘူး၊ ဒီဟာတော့ ကျွန်မရဲရဲကြီး

ပြောခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုကို သူ့ဘယ်နည်းနဲ့ အကွက်ဆင်ပြီး သူ့လက်ခုပ်ထဲ ရောက်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ အသေးစိတ်တိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ဇနီးဟန်ဆောင်ခိုင်းပြီး အစ်ကိုအိမ်ကို ချဉ်းခိုင်းတာလည်း သူပဲ အစ်ကိုရဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ဇာတ်ခုံဘက်ဆီမှ လက်ခုပ်သံများ ကြားရသဖြင့် သန္တာမှာ မျက်လုံးကလေးပြူး၍ သွားကာ ပြောလက်စကားကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မသွားရတော့မယ်။ အစ်ကို အခု တော်ကြာကျွန်မအခန်း စရတော့မယ်။ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး၊ အစ်ကို အစ်ကိုဇနီးကို ကျွန်မဘာတွေ ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ သူသိနေပြီဆိုတော့ အစ်ကို ပြောတဲ့ အတိုင်းသာ ရဲဘက်ကလူတွေရောက်ပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းနေရတာပဲ”

သန္တာသည် ခန်းဆီးကို ဖယ်၍ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

“မင်း ဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေပါဦးလားကွယ်”

သန္တာက ခေါင်းခါလျက် “မဖြစ်ဘူး အစ်ကို ကျွန်မအခန်း ရောက်နေပြီ သွားမှ”

(၁၃)

ထိုအချိန်တွင် လက်ခုပ်သံသြဘာသံများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ သန္တာရောက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သော ဦးစိန်လှိုင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ခဏမျှ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ အသိစိတ်အာရုံခံစားမှုနှင့် ရုပ်ပိုင်းမှ လှုပ်ရှားမှုတို့ ခွေးရောယှက်တင် ရှုပ်ထွေးလာတော့၏။ သူ၏ သမာဓိစိတ်အင်အားသည် အထိန်းအကွပ်မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ လက်ချောင်းများ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အင်အားစုနှင့် လုံးဝပူးပေါင်း ရောထွေးသွားတော့၏။ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းအင်တို့သည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အင်အားစုနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်၍ သွားတော့၏။

သူသည် စုပေါင်းအင်အားစု ဆွဲဆောင်စေခိုင်းချက်အရ အခန်းကလေးတစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရာ ဇာတ်ခုံနံဘေးရှိ လိုက်ကာကြီးနောက်သို့ ရောက်လာ၏။ သို့နှင့် သူသည် လိုက်ကာကြီးကို အသာအယာတွန်းဖယ်ကြည့်လိုက်ရာ ဇာတ်ခုံအလယ်တွင် ဒေါင်လိုက်ထောင်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာရှည်ကြီးတစ်လုံး၏ နံဘေး၌ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသော ဦးစိတ္တကို မြင်လိုက်ရ၏။ သန္တာမှာ ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ဦးခေါင်းကလေးကို ညွှတ်၍ အရိအသေပြုလိုက်ပြီးနောက် နံဘေးရှိ ခေါက်စားပွဲကလေးတစ်လုံး

ပေါ်တွင် တင်ထားသော ယွန်းသေတ္တာကလေးအတွင်းမှ ဖြူနီဝါပြာ ရောင်စုံပိုးလက်ကိုင်ပဝါကလေးများနှင့် ကြိုးခွေကလေးများကို ဆွဲထုတ်လျက် ရှိလေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဦးစိတ္တ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အသေအချာ လေ့လာအကဲခတ်လျက် ရှိနေ၏။ ဦးစိတ္တသည် သန္တာ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ သန္တာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ပူး၍ ကြိုးဖြင့်ချည်လိုက်၏။ ခြေနှစ်ဖက်ကိုလည်း စုစည်းပြီး ခြေချင်းဝတ်မှ နေ၍ ချည်လိုက်လေသည်။

ယင်းပြကွက်မှာ ဦးစိတ္တမျက်လှည့်ပြပွဲတွင် လူကြိုက်အများဆုံး ပြကွက် ဖြစ်၏။ သေတ္တာအတွင်းသို့ လူဝင်စေပြီးနောက် အလုပ်ပိတ်ပြီးလျှင် လူကိုလုံးဝ မထိခိုက်စေဘဲ၊ အပြင်မှ နေ၍ ဓားရှည်များဖြင့် သေတ္တာအတွင်းသို့ ထိုးစိုက်ကြသည့် ပြကွက်ဖြစ်၏။

ဦးစိတ္တသည် ကျေနပ်သော အပြုံးဖြင့် ပရိသတ်များဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးခေါင်းကို ညွှတ်၍ အလေးပြုလိုက်၏။ ထိုနောက် ဒေါင်လိုက်ထောင်ထားသော သေတ္တာရှည်ကြီးအတွင်းသို့ သန္တာအား တဖြည်းဖြည်း နောက်ပြန်ဆွဲလိုက်လေသည်။ သန္တာသည် နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားရာ ၎င်း၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း စသည်လက္ခဏာများဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိ နေ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် လိုက်ကာ၏ နောက်ကွယ်မှ ဦးခေါင်းကို ပြု၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များကြားသို့ စခန်းမှူးဦးဇော်အောင်တို့လူစုအား တွေ့လိုတွေ့ညား မသိမသာ ရှာဖွေကြည့်ရှုလျက်ရှိနေ၏။ သို့ရှိစဉ် သူလက်ချောင်းများအတွင်းရှိ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အင်အားစုများသည် သူ၏ ဦးနှောက်တွင်းရှိ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသိအာရုံကို လှုံ့ဆော်ပေးသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ထိုလူများနှင့် အတွေ့မခံမှ ဖြစ်မည်ဟု အပြင်သို့ အနည်းငယ် ထွက်နေ

သည့် သူ့ဦးခေါင်းကို ချက်ချင်းပြန်၍ ရုပ်လိုက်လေသည်။

သန္တာကိုယ်ကလေးသည် သေတ္တာကြီးအတွင်းသို့ လုံးလုံးဝင် ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစိတ္တသည် သေတ္တာကြီး၏ နံဘေး ဘက်နံရံတွင် ရှိသော အပေါက်ကျဉ်းကလေးတစ်ခုမှ နေ၍ အရောင်တဖိတ် ဖိတ် တောက်နေသော ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို သေတ္တာအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များထံမှ လက်ခုပ်သံသြဘာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုနောက်သူသည် သေတ္တာကြီးရှေ့မှ ဖြတ်၍ လျှောက်သွားကာ နောက်ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် အေးစက်တည်ငြိမ်သော ဟန်အမူ အရာနှင့် သေတ္တာကြီးထဲသို့ ဒုတိယအကြိမ် အခြားတစ်ဘက်မှ ထိုးစိုက် လိုက်ပြန်၏။ ဦးစိတ္တက ပရိသတ်များဘက်သို့လှည့်ကာ ဦးညွှတ်၍ အလေးပြု လိုက်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် အခြားဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ယူပြီးလျှင် သေတ္တာအတွင်းသို့ ရှေ့တည့်တည့်မှ နေ၍ တတိယအကြိမ် ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။ ဤသို့ထိုးစိုက်ပြီးနောက် ပရိသတ်များဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးညွှတ်ကာ ဇာတ်စင်နောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ဇာတ် ရုံတစ်တစ်ရံလုံး သြဘာသံလက်ခုပ်သံများဖြင့် နားကွဲမတတ် ဆူညံ သွားတော့၏။

ထိုလက်ခုပ်သံများနှင့်အတူ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လိုက်သော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာရာ စခန်းမှူး ဦးဇော် အောင်သည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသော လူအုပ်ကြားမှ ထွက်ပေါ် လာပြီးလျှင် ဇာတ်ခုံပေါ်ခုန်တက်ပြီး နောက်သေတ္တာကြီးဆီသို့ ပြေးသွား လေသည်။ သေတ္တာကြီး၏ အောက်ခြေအဖုံးတံခါးကြားမှ အပြင်သို့ စီးထွက်လာသော သွေးများမှာ ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် အိုင်ထွန်း၍ လာတော့၏။ ဦးဇော်အောင်သည် တံခါးကို

လျင်မြန်စွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများဖြင့် ပေကျဲနေသည့် သန္တာ၏ အသက်မရှိတော့သောကိုယ်ကလေးမှာ ဇာတ်ခုံကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေလျက်သား ထွက်ကျလာတော့၏။ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပေါင်ဆီမှ သွေးများ စီးထွက်လျက်ပင် ရှိလေသေး၏။

ကိုခင်မောင်လတ်သည် နောက်ဘက်မလှမ်းမကမ်းမှ ခြေသံများ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်ပေါ်၌ ခြုံထားသည့် မျက်လှည့် ဆရာများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဝတ်ရုံအမည်းကြီးကို ချွတ်ရင်း အဝတ်လဲ ခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသော ဦးစိတ္တကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက် ရလေသည်။

သို့နှင့်သူသည် ၎င်း၏ နောက်သို့ခြေဖျားထောက်ကာ ခပ်သွက် သွက်ပြေးလိုက်သွား၏။ တံခါးဝသို့ရောက်၍ လိုက်ကာကို နံဘေးသို့ ဖယ်ရှားကြည့်လိုက်ရာ ဦးစိတ္တမှာ မှန်ရှေ့တွင် ထိုင်၍ မျက်နှာပေါ်မှ မိတ်ကပ်များကို မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်နေသည်ကို မြင် လိုက်ရ၏။ ဦးစိတ္တသည် ထိုင်ရာမှ တဖြည်းဖြည်းထလိုက်သည်နှင့် ကိုခင် မောင်လတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားလေသည်။

နှစ်ဦးစလုံးပင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့် လျက်ရှိကြ၏။

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ဦးစိတ္တနှင့် ယခုကဲ့သို့ နီးနီးကပ်ကပ်ပြန် ၍ တွေ့ဆုံရလေရာ အတန်ငယ်ဒူးများတုန်လာပြီးလျှင်အားအင်များ ကုန်ခန်းကာ ပင်ပန်းနွမ်းရိလှာသကဲ့သို့ဖြစ်လာ၏။ စူးရှထက်မြက်သော ဦးစိတ္တ၏ မျက်လုံးအတွင်းရှိ လွှမ်းမိုးမှုအင်အားကို ငါးမိတ် အင်အားဖြင့် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပြန်လည်ခုခံလျက်ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ သူ၏ စိတ်အင်အားကို သူ့အသုံးမပြုနိုင်ပါက သန္တာကဲ့သို့ပင် ဦးစိတ္တ၏ သားကောင် ဖြစ်ရမည်မလွဲတည်း။

နံဘေးတွင် တွဲလဲချထားသော ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ တဖြည်းဖြည်းလေးလံလာပြီးလျှင် လက်ချောင်းများမှ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်ကာတွန့်လိမ်ကောက်ကျွေးလာ၏။ သူ၏ ရုပ်နှင့်နာမ်နှစ်ခုစလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုအင်အားစုများမှာ ဤလက်ချောင်းများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါကြရတော့မည် ဖြစ်၏။

ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ ရှေ့သို့ဖျတ်ခနဲ ဆန့်ထွက်လာပြီးနောက် ဦးစိတ္တ၏ လည်တိုင်ရှိရာသို့ ခုန်အုပ်လိုက်၏။ ဦးစိတ္တသည် အလန်တကြား နောက်သို့ ခုန်လိုက်ရာ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ကုလားထိုင်နှင့် တိုက်၍ လဲသွားတော့၏။ ဦးစိတ္တမှာ ဖြစ်လာသမျှ အခွင့်အရေးကို လိုသလို အသုံးပြုတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း လဲနေသည့် ကုလားထိုင်ကို ကပျာကယာ ဆွဲကိုင်မယူပြီးနောက် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်၏။ သို့သော် ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဦးစိတ္တထံလျင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြီးနောက် လူချင်းပူးကပ်လိုက်သည့်အတွက် လွဲ၍ ရိုက်လိုက်သော ကုလားထိုင်မှာ အရှိန်လွန်၍ ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်များသည် ဦးစိတ္တ၏ လည်ပင်ကို ဖျစ်ညှစ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးစိတ္တသည် အတင်းရုန်းထွက်ရင်း ကိုခင်မောင်လတ်၏ အရိုးကို ညာဖက်ချင်းဖြင့် တစ်ချက်ပင်တိုက်လိုက်၏။ ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ချက်ကောင်းကို အထိခံလိုက်ရသဖြင့် မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား ဟပ်ထိုးလဲကျသွားရာ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ မှန်နှင့်ဦးခေါင်းကို ဆောင့်မိပြီး နောက်မှန်မှာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက် လွင့်စင်သွားလေသည်။

ဦးစိတ္တသည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ကုန်းထလာသော ကိုခင်မောင်လတ်အား ဒုတိယအကြိမ် ကုလားထိုင်ဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် အရှောင်ကောင်းသဖြင့် လူကို မထိဘဲ အခန်းနံရံကို ရိုက်မိကာ ဦးစိတ္တလက်ထဲမှ ကုလားထိုင်လွတ်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဦးစိတ္တအား အင်အားစု နေ၍

ဆွဲယူလိုက်ရာ ဦးစိတ္တမှာ အသက်ကိုပြင်းစွာလှုပ်ရှား ရှိနေ၏။ ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်လတ်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ၎င်း၏ လက်ဝဲဖက်မေးရိုးဆီသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ရာမှ ဦးစိတ္တမှာ ကြမ်း ပေါ်သို့ လဲ၍ကျသွားလေသည်။

သို့သော် ဦးစိတ္တသည် ချက်ချင်းပင် အားယူ၍ ကုန်းထပြီးနောက် ထရံကို ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်မှီ၍ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်လိုက်ကာ သူ၏ သန်မာတောင့်တင်းသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဦးစိတ္တ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လေရာ ဦးစိတ္တမျက်လုံးများမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြူးကျယ်လာတော့၏။ ဦးစိတ္တ၏ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်မောင်းများကို ကုတ်ခြစ်ဖယ် ရှားလျက်ရှိလေသည်။

“ကိုင်း ကိုင်း ကိုင်း အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းမကို သတ်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ခွေးတိရစ္ဆာန် ခွေးထက်တောင် မိုက်သေးတာဟာကိုင်းကိုင်း”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသံများ တုန်ယင်လျက်ရှိ၏။ ဦးစိတ္တသည် တဝှမ်းဝှမ်း တဝါးဝါး မပီမသပြောဆိုရင်း ပါးစပ်မှ အမြွှာများ ထွက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုခင်မောင်လတ်၏ စိတ်အာရုံများမှာ ရွှင်ပျလသကဲ့သို့ တဟားဟား ရယ်မောလျက်ရှိလေသည်။

ထိုခဏ၌ အပြင်မှ ခြွေသံများ ကြားရပြီးနောက် ရဲဝတ်စုံများ ဘတ်ဆင်ထားသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ၅ ဦးနှင့် စခန်းမှူးဦးဇော်အောင်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြပြီးနောက် သန်မာသော လက်နှစ်ဖက်က ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်များကို ဖုတ်ဖက်စီဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

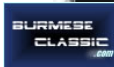
ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျလှမတတ်ဖြစ်နေသော ဦးစိတ္တအား အင်အားစု သားနှစ်ယောက်က ဖေးမထိန်းချုပ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

“ကဲ ကဲ ဒါလောက် ဆိုရင် ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့။ ကိုခင်မောင်လတ်ရယ်၊ ဒီလူကို ကျွန်တော်တို့ဆက်ပြီး စာရင်းရှင်းပါမယ်” ဟု စခန်းမှူးဦးဇော်အောင်က ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်က ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်သကဲ့သို့ “ဖယ်ကြစမ်းပါဗျာ၊ ဒီလူကို ကျုပ်ဆုံးမ စမ်းပါရစေ” ဟု ပြောကာ ရဲအမှုထမ်းများ လက်ထဲမှ အတင်းချန်းကန်လျက်ရှိလေသည်။

(ဦးဇော်အောင်က ဦးခေါင်းကို ခါလျက်) “ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဦးခင်မောင်လတ်ရယ် တရားဥပဒေအရ ဆုံးမတာက ပိုပြီး အကျိုးသက်ရောက်ပါတယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ချောင်းများမှာ ခပ်စောစောအချိန်က ကိန်းအောင်နေခဲ့သော ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သည့် အင်အားစုများ ထွက်ခွာပျောက်သွားတော့၏။ သူသည် လက်ချောင်းများကို အသေအချာ ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိရာမှ ခပ်စောစောပိုင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်များမှာ သူနှင့်လုံးဝ မပတ်သက်သကဲ့သို့ ဦးဇော်အောင်၏ မျက်နှာကို တစ်စထဲမျှ ကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော်ကို မဖမ်းတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မဖမ်းပါဘူး ဖမ်းဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဟာ သိပ်လိုတာပေါ့ဗျာ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ရာမှ ရရှိခဲ့သော သူ၏ လက်ပေါ်မှ အမာရွတ်များနှင့် ဦးစိတ္တ၏ လည်မျိုကို အားပါးတရ ဖျတ်ညစ်ခဲ့သည့်အတွက် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော လက်ချောင်းများကို ငုံ့ကြည့်ပြီးနောက် “ကျွန်တော်မိန်းမက ခင်ဗျားကို မပြောဘူးလား၊ သူ့ကို ကျွန်တော်သေကြောင်းကြံစည်တယ်ဆိုတာရယ် ပြီးတော့၊ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာရယ်လေ”

ပြောကာ သူလက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဦးဇော်အောင်သည် ကိုခင်မောင်လတ်၏ ပြောသောစကားများနှင့် အပြုအမူများကို လုံးဝ အရေးမယူသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ သို့နှင့်သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ဆက်လက်၍ “ဒီမယ်ဗျ ကျုပ်ပြောနေတာ ခင်ဗျား မကြားဘူးလား၊ ဟောဒီမှာကြည့် ဒီလက်တွေဗျ ဒီလက်တွေက ဒီလက်တွေကို ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျုပ်ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း မထားနိုင်တော့ဘူး”

ဦးဇော်အောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ အပေါ်အင်္ကျီထဲမှာ စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် အတွင်းမှ သေချာသပ်ရပ်စွာ ခေါက်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုခင်မောင်လတ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ အခန်းထဲတွင် ဦးစိတ္တကို ရဲသားများက ထုတ်ယူသွားပြီးဖြစ်၍ အခန်းထဲတွင် ဦးဇော်အောင်နှင့်သူသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ သူသည်စာရွက်ပေါ်တွင် မပါသည့်စာများကို ဖတ်ကြည့်ရာ ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ်မပေါက်သဖြင့် “ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျာ”

“ဒီဟာက မှုခင်းဆိုင်ရာ အထူးထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့က ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဗွေပုံကို ကျွန်တော်တို့က အဲဒီဌာနကို ငိုလိုက်တယ်၊ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်ဗွေဟာ တကယ်ပဲ လူသတ်သမားရဲ့ လက်လားဆိုတာ ခုံစမ်းပေးဖို့ပေါ့ဗျာ၊ ဒါကခင်ဗျားဇနီးရဲ့ အလိုဆန္ဒအရ ကျွန်တော်တို့က လုပ်ရတာပါ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်လက် ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်ဗွေပုံဟာ လူသတ်သမားရဲ့ လက်ဗွေပုံနဲ့ တူနေသလား”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် အထက်ပါမေးခွန်းကို မေးသာမေးလိုက်သော်လည်း မိမိအတွက်တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလာမည်ဟူ၍ လုံးဝမမြင်ရသင့်ချေ။ သူ့အား ပို၍ စိတ်ဒုက္ခရောက်စေမည့် အဖြေမျိုးကိုသာ ရလိမည်ဟု တွက်ဆလေသည်။

“ဒီလိုဗျာ လူသတ်မှုဖြစ်တုန်းက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဓားမြှောင်ပေါ်မှာ
တွေ့ရတဲ့ လက်ဗွေရာနဲ့ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်ဗွေဟာ တူနေပေမယ့်
ခင်ဗျားဘာမှာ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ အမှုကို တရားဝင်ဖြေ
ဖွင့်ပြီး အမှုစစ်လို့တောင် ပြီးသွားပြီ”

ဦးခင်မောင်လက်ထဲမှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော ကိုခင်မောင်
လတ်၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ အရုပ်ကြိုးပြတ်သကဲ့သို့ ပျော့ချွေပြီး ငြိမ်သက်
သွားတော့၏။

“ဘာဗျာ ဘယ်လိုအမှုကို ပြန်ဖွင့်ပြီး စစ်လို့တောင် ပြီးသွား
ဟုတ်လား”

“အင်း ဒီအမှုက အတော်ရှုပ်တဲ့ အမှုတစ်ခုပေါ့ဗျာ၊ နို့တိုက်
မယ့် အနုတော့ရှင်းသွားပါပြီ၊ ဦးစိန်လှိုင်က ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊
သူဟာ ဘယ်ရာဇဝတ်မှုကိုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား ဦးစိန်လှိုင်မှာ အပြစ်မရှိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် တကယ့်တရားခံအစစ်လူသတ်ကောင်တစ်ယောက်
ဖမ်းမိထားပါပြီ၊ အဲဒီတရားခံကလည်း သူသတ်တယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ချင်
ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးစိန်လှိုင်ဟာ လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူး၊ ဘာ
အပြစ် မရှိတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီးသေချာ
ပါတယ်”

(၁၄)

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ စိတ်အာရုံထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေခဲ့
သော မသိုးမသန်ဖြစ်နေသည့် စိတ်ဓာတ်မှာ ကြည်လင်သယောင် ဖြစ်
လာ၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာအနီးသို့ကပ်ကာ အသေအချာ
ခိုက်ကြည့်လျက် ရှိနေ၏။ သို့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဧဝေဝေါဖြစ်၍
လာလေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ သေချာရဲ့လား” ဟု ကိုခင်မောင်လတ်ကမေး၏။

“ကိစ္စတစ်ခုကို မသေချာရင် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊
ကဲ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ် ဦးခင်မောင်လတ် သေသေချာချာ နားထောင်ပါ
ဗျာ၊ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့က အိမ်ပေါ်မှာ ဦးစိန်လှိုင်နဲ့ ဦးဘသော်ပဲ ရှိ
ဘယ်၊ တစ်အိမ်လုံး သူတို့နှစ်ယောက်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့လူတွေက ရပ်ရှင်
သွားကြည့်နေကြတယ်၊ ဦးဘသော်ဟာ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ ယောက်ျား ဦးဘသော်
မှာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ရှိတယ် တစ်ယောက်က ဦးအေးဖေတဲ့ တစ်
ယောက်က ဦးတင်ညွန့်တဲ့ ဦးဘသော်နာမည်ရင်းက ဦးမြစိန်တဲ့ဗျ သူတို့
ခွဲ ဓာတ်ကတော့ ကောလင်းဝန်းသို့ဘက်က အဲဒီလိုဦးမြစိန်ရယ် ဦးအေး
မရယ် ဦးတင်ညွန့်ရယ် သူတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
အစိတ်အချိန်က မြန်မာပြည်မီးရထားဌာနမှာ အမှုထမ်းခဲ့ကြတယ်၊ အင်္ဂလိပ်
ဆွေစစ်ရှုံးမလိုဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်က ဆုတ်ပြေးတဲ့အချိန်မှာ သူတို့သုံး

ယောက်က ကောလင်းဘူတာမှာ တာဝန်ကျနေကြတယ်။ ဒါနဲ့တစ်နေ့တော့ ရန်ကုန်ဘက်ကလာတဲ့ ကုန်ရထားတစ်စင်းဟာ ဘူတာကို ဆိုက်လာတယ် အဲဒီကုန်ရထားက နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ မြစ်ကြီးနားဘက်ကို ဆက်ထွက်မှာကိုးဗျ။ အဲဒီကုန်ရထားမှာပါတဲ့ အတွဲတစ်တွဲဟာ အခြားတွဲတွေလို တံခါးကို သော့ခတ်မထားဘဲ ဒီအတိုင်း ပိတ်ထားတာတွေ့ရတယ်။ အပြင်ကနေလက်နဲ့ ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင်ရတယ်ပေါ့ဗျာ။ အထဲမှာ ကြေးပိုက်လုံးတွေ ဝိုင်ယာကြိုးတွေ သံတိုသံစတွေ ပြည့်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီတွဲပေါ်ကို သုံးယောက်သား တက်ပြီးအသုံးကျ မယ့်ပစ္စည်းလေးဘာလေးရလို့ရငြား တက်ရှာကြတာကိုးဗျ။ အဲဒီလိုတက် ရှာတော့ တွဲရဲ့ထောင့်မှာ အုတ်ခဲအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ကတ္တရာစေးအတုံး တွေပုံနေတာ တွေ့ရသတဲ့ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ အဲဒီအတုံးတွေဟာ ကတ္တရာစေး သုတ်ထားပေမယ့် သေသေချာချာကြည့်တော့ ရွှေတုံးတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့တိုတို ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့သုံးယောက်ဟာ အဲဒီရွှေတုံးတွေကို ယူပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ တောစပ်တစ်နေရာသွားပြီး မြှုပ်ထားကြတာကိုးဗျ။ တိုင်းပြည်အေးချမ်းလာတဲ့ခါကျမှ ရွှေတုံးတွေကို ဖော်ပြီး သုံးယောက်သား ညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူကြမယ်လို့ ကတိသစ္စာ ပြုခဲ့ကြသတဲ့ ဦးတင်ညွန့်ကတော့ ဂျပန်ခေတ်ထဲမှာပဲ တော်လှန်ရေးရဲဘော်ဘဝနဲ့ ကျဆုံးသွားတယ်။ ဒါနဲ့ စစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့နောက် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရခါစ အချိန်ကျတော့ သူတို့ချိန်ဆိုထားတဲ့နေ့မှာ ဦးအေးဖေဟာ ကောလင်းကို ရောက်လာတယ်။ ကောလင်းရောက်လို့ ဦးမြစိန်ကို တစ်လတိတိ စောင့်နေပေမယ့် ဦးမြစိန်ပေါ်မလာတာနဲ့ ရွှေတုံးတွေ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားတူးကြည့်တော့ ရွှေတုံးတွေ မရှိတော့ဘူးဗျ။ အဲဒီနေ့က စပြီး ဦးမြစိန်ကို ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ဆိုကိုး။ ဒါပေမယ့် ဦးအေးဖေကတော့ လုံးလုံး စိတ်မပျက်ဘဲ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာခဲ့တာလည်း မြန်မာပြည်အနှံ့ပေါ့ဗျာ။

လက်စသတ်တော့ ဦးမြစိန်ဟာ ရွှေတုံးတွေကို တိုတိတဆိတ်တူးယူ ထုခွဲရောင်းချပြီး သူနာမည်ကို ဦးဘသော်လို့ပြောင်း ထားတာကိုးဗျ။ ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဦးမြစိန်ဟာ ရွှေတုံး ရောင်းချရတဲ့ခွင့်နဲ့ သူနာမည်ကို ဦးဘသော် လို့ပြောင်းပြီး ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လုပ်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ဦးဘသော်လို့နာမည် ပြောင်းထားတဲ့ ဦးမြစိန်ကို ရန်ကုန်မှာရှာလို့ တွေ့သွားတော့ ဦးဘသော်အိမ်ကို ဦးအေးဖေ တစ်နေ့လာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောရာကစ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများပြီး ဦးအေးဖေက ဦးဘသော်ကိုစားနဲ့ ထိုးသွားတာပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ကြိတ်နဲ့ဖြစ်ချင်တော့ ဦးဘသော် ရဲ့သားမက် ဦးစိန်လှိုင်ကလည်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဝုန်းဝုန်း ဒိုင်ဒိုင်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုပြီး အိပ်ခန်းထဲက ပြေးထွက်အလာ သူယောက်ျားဦးဘသော်ဟာ ရင်ဘတ်မှာ ဓားတန်းလန်းနဲ့ သွေးအိုင်ထဲလဲနေတာ တွေ့ရတာကိုးဗျ။ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကလည်း ဒီအိမ်မှာဆူဆူညူညူနဲ့ ဘာများ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိရအောင် အိမ်ခြံဝ ရောက်လာကြည့်တဲ့အခါ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့သားမက်ဖြစ်တဲ့ ဦးစိန်လှိုင်ဆိုတဲ့လူက စိတ်ရောဂါ အခဲရှိတဲ့လူကိုဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ် လောက်က စိတ္တဇဆေးရုံမှာတောင် ကုခံရဖူးတယ်။ ဒါနဲ့ ရောဂါပျောက် သွားပြီဆိုပြီး ဆင်းလာခဲ့တယ် သူ့ရောဂါအကြောင်းကို စိတ်ရောဂါ ဆရာဝန် Psychiatrist. ရဲ့ မှတ်တမ်းမှာတော့ အသေးစိတ်ပါတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိရသလောက် တိုတိုပြောမယ်ဆို ရင်တော့ သူ့စိတ်ရောဂါက Schizophrenia ဆိုတဲ့ ရောဂါမျိုးဗျ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ရမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ရပ်အမှန်မှ ကွဲနေခြင်း Splitting From Reality လို့ရတယ် အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ စိတ်ရောဂါဟာ လုံးလုံး ပျောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ငုပ်နေတဲ့သဘောမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့သူယောက်ျားကြီးရဲ့ ရင်ဝမှာ စိုက်နေတဲ့ ဓားမြှောင်ကို သူက ဆွဲနုတ်လိုက်တာကိုးဗျ။

ဒီအခါမှာ ဦးဘသော် ရင်ဝကသွေးတွေ ပန်းထွက်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သွေးတွေလည်းမြင်ရရော သူ့မှာရှိတဲ့ စိတ်ရောဂါအခံဟာ ပြန်ထလာပြီး နံဘေးမှာရှိတဲ့ လူမှန်သမျှကို သူရန်သူ ချည်းအောက်မေ့ပြီးတော့ ခြံဝမှာရှိတဲ့ လူတွေကို သူလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့လိုက်ထိုးတော့တာပဲဗျို့။ ခဏအကြာရဲတွေရောက်လာတော့ ရဲတွေကိုလည်း ရန်သူထင်ပြီး ဓားနဲ့ လိုက်ထိုးပြန်တာကိုးဗျို့။ ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်နေရတာ ရဲသား တစ်ယောက်ရဲ့ သေနတ်ကို သူက အတင်းဝင်လုလိုက်ရင်းက သေနတ် ကျည်ဆန် ထွက်ပြီး ဒီနေရာမှာပဲ သူသေသွားရှာတယ်”

ဦးဇော်အောင်က ဆက်လက်၍ “ဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ ဆိုရင် ဦးဘသော်ကို ထိုးသတ်တဲ့ဓားမြှောင်ဟာ အခုလိုသေနတ်ကျည်ဆန် ထိပြီး သေသွားတဲ့၊ ဦးစိန်လှိုင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတော့ ဒီလူသတ်မှုကြီး နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြန်ပြောနိုင်တဲ့လူက ၂ ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဦးဘသော် ရယ် ဦးစိန်လှိုင် အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံးကလည်း သေသွားကြပြီ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ ဦးစိန်လှိုင်ဟာ အလိုအလျှောက် သူသတ်သမား ဖြစ်သွားရတာပေါ့။ နို့ပေမယ့် ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုနဲ့ ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ ကူညီမှုကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ တရားခံအစစ်အမှန်ဟာ မနေသာတော့ ဘဲ။ ပေါ်ပေါက်လာရတာပေါ့။ ကဲ ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားပါပြီဗျာနော် ဦးခင်မောင်လတ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူသိချင်သော နောက်ဆုံးအချက်တစ်ခု ကို ဦးဇော်အောင်အား မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်လက်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ အရင်ထက် ပိုအားသန်လာပြီး လူသတ်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဒါကတော့ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ စွဲလမ်းမှုစိတ်အာရုံနဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ် ကို ပိုပြီးအင်အားတိုးအောင် ဦးစိတ္တရဲ့ ဖန်တီးမှုကြောင့်ဖြစ်မှာပဲ ခင်ဗျား

ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုစွမ်းအင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီထက်ပိုပြီး အသေးစိတ်သိ ချင်ရင်တော့ စိတ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးတွေကို ဦးခင်မောင်လတ်အား မေးကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ကဲ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ကျွန်တော့်တို့ထည့် ကောင်းပြောနေလိုက်တာ အတော်ကြာသွားပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အိမ် လိုက်ပို့ပါမယ်။ ကိုင်းသွားကြစို့

ဦးဇော်အောင်တို့၏ ရဲကားသည် ဦးခင်မောင်လတ်၏ ခြံဝင်း အတွင်းသို့ ဝင်ကာအိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဦးခင်မောင်လတ်အား ချပေးပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ခြံထဲမှ မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

အိမ်တံခါးဝမှာ စောကလျာနှင့် ဦးခွန်ကြည်တို့ထွက်လာကြရာ သူသည် စောကလျာအား မလှုပ်မယှက် အတန်ကြာရပ်ကြည့်နေမိ၏။ စောကလျာ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်များ တဖြည်းဖြည်းဝဲလာပြီး နောက်ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စီးကျလာ၏။ ကိုခင်မောင်လတ်သည် စော ကလျာအား တစ်ခါတည်း ပြေး၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“အစော”

“မောင်မောင်”

“မောင်အားလုံးကောင်းသွားပြီ။ အစောရေ မောင်လူကောင်းဖြစ်ပြီ မောင်လူကောင်းဖြစ်ပြီ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း မောင့်လက်တွေလည်း ကောင်း သွားပြီ။ မောင်စန္ဒရားကို အရင်ကလိုပဲ တီးနိုင်ပြီ။ အိုအရင်ကထက် တောင်ပိုပြီး တီးနိုင်တော့မယ် အစောရေ”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် သူ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လက်များ ကို စောကလျာ၏မျက်နှာရှေ့တွင် ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် ကွေးချည် ကောက်ချည် ပြုလုပ်၍ ပြုလေသည်။ ထိုနောက်စောကလျာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ လေးကို ခါးမှ နေ၍ သိုင်းဖက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။
